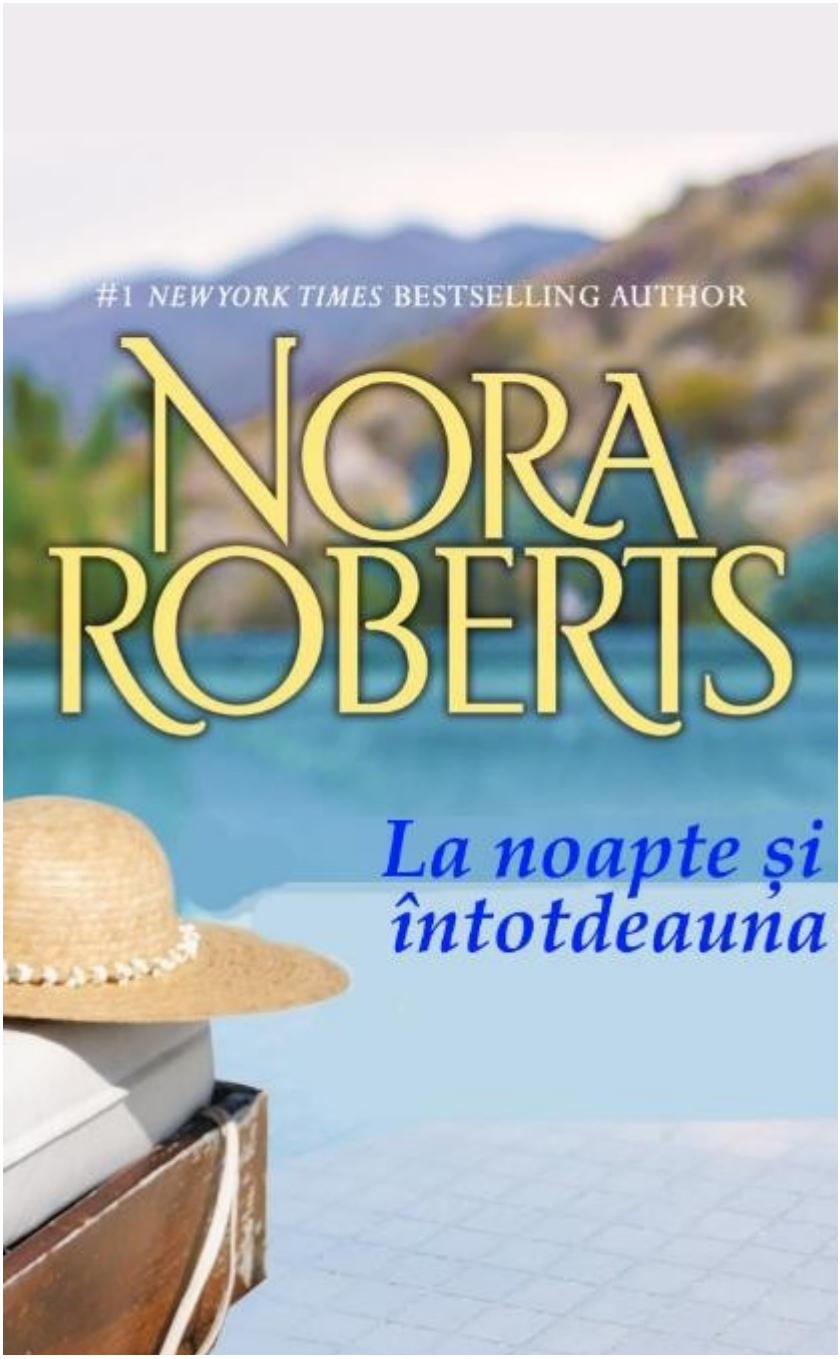
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
NORA ROBERTS
La noapte și întotdeauna

Nora Roberts

LA NOAPTE ŞI ÎNTOTDEAUNA

Editura MIRON
Bucureşti, 1998

Tonight and Always
Seria: Silhouette Intimate Moments (SIM) - 12
Nora Roberts
Copyright © aug., 1983 Nora Roberts

1

Era asfinţitul, acel straniu, aproape mistic interludiu când lumina şi întunericul stau într-un echilibru perfect. Peste câteva momente, albastrul blând avea să fie transformat de culorile învăpăiate ale amurgului. Umbrele se alungeau; păsările se linişteau.

Kasey stătea la baza scării care urca spre reşedinţa Taylor. Ridică privirea către coloanele albe, masive, şi vechile cărămizi trandafirii cu enorme suprafeţe de plexiglas. Trei nivele. Ici şi colo, printre draperiile trase se zăreau vag lumini. Casa inspira o anume demnitate bănoasă. Bani vechi, mândrie inerentă.

Impresionant, îşi spuse ea, lăsându-şi din nou ochii să cutreiere în sus şi-n jos edificiul. Avea, totuşi, un anumit stil. Sub camuflajul crepusculului, casa părea aproape senină.

Ridicând un inel mare de alamă, Kasey bătu cu el în uşa groasă de stejar. Zgomotul reverberă bubuitor prin semiîntuneric. Zâmbi auzindu-l, apoi se întoarse să vadă tonurile sângerii ce inundau treptat cerul. Deja, era mai mult noapte decât zi. În spatele ei, uşa se deschise. Răsucindu-se, Kasey văzu o negresă scundă, cu uniformă neagră şi şorţ alb.

„La fel ca în filme”, conchise ea şi surâse iarăşi. La urma urmei, putea totuşi să fie o aventură.

— Bună.

— Bună seara, doamnă, o salută servitoarea, politicoasă, stând în mijlocul uşii ca garda unui palat.

— Bună seara, răspunse şi Kasey, amuzată. Cred că domnul Taylor mă aşteaptă.

— Domnişoara Wyatt?

Nehotărâtă, servitoarea o studie. Nu schiţă nici un gest de a o pofti în casă.

— Cred că domnul Taylor vă aştepta mâine.

— Da, mă rog, am venit astă seară.

Continuând să surâdă, Kasey trecu pe lângă servitoare, intrând în holul principal.

— Poate ar trebui să-l anunţi că am sosit, propuse ea, întorcându-se să privească lung un policandru cu trei rânduri de braţe care-şi revărsa lumina pe mochetă.

Privind-o prudentă, servitoarea închise uşa.

— Dacă sunteţi amabilă să aşteptaţi aici, îi indică ea un fotoliu Louis XVI. Îl voi informa pe domnul Taylor despre sosirea dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Atenţia îi fusese atrasă deja de un autoportret al lui Rembrandt. Servitoarea se îndepărtă fără zgomot.

Kasey studie Rembrandt-ul, apoi trecu la următorul tablou. Renoir. „Locul ăsta e ca un muzeu”, comentă ea în gând, continuând să străbată agale holul şi să privească picturile ca şi cum s-ar fi aflat într-o galerie de artă. Pentru Kasey, astfel de opere de artă erau asemenea proprietăţii publice - de respectat, de admirat şi, mai cu seamă, de văzut. „Mă întreb dacă locuieşte într-adevăr cineva aici”, reflectă ea, plimbându-şi degetul peste o ramă groasă, aurită.

Murmurul de voci îi captă atenţia. Instinctiv, înaintă în direcţia sunetului.

— E una dintre principalele autorităţi asupra culturii amerindiene, Jordan. Ultimul ei articol a fost extrem de lăudat. La numai douăzeci şi cinci de ani, este de-a dreptul un fenomen în cercurile antropologice.

— Sunt perfect la curent, Harry, altfel n-aş fi acceptat sugestia ta de a colabora cu mine la cartea asta.

Jordan Taylor învârtea în cupă un Martini înainte de cină. Bău încet, contemplativ. Băutura era seacă, perfectă, doar cu un iz de vermut.

— Mă întreb uneori cum vom trece peste următoarele câteva luni. Domnişoarele bătrâne de profesie mă intimidează şi nu sunt tovarăşele mele de viaţă favorite.

— Nu o tovarăşă de viaţă îţi cauţi, Jordan, îi aminti celălalt bărbat, culegând măslina din propriul lui pahar. Cauţi o expertă în cultura amerindiană. Asta ai căpătat.

Înghiţi măslina.

— Tovarăşele de viaţă îţi pot distrage atenţia.

Cu o strâmbătură, Jordan Taylor puse jos paharul. Era neliniştit, fără a şti de ce…

— Nu prea cred că domnişoara Wyatt o să-mi distragă atenţia.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor croiţi impecabil, privindu-şi prietenul cum dădea paharul pe gât.

— Mi-am format un portret compozit: păr de culoarea mâlului, strâns în jurul unei feţe osoase, ochelari cu rame groase şi lentile de trei degete, cocoţaţi pe un nas proeminent. Costume de bun-simţ, pentru a-i accentua lipsa de siluetă şi pantofi ortopedici măsura zece.

— Măsura şase.

Amândoi bărbaţii se întoarseră spre uşă, miraţi.

— Bună seara, domnule Taylor, salută Kasey, intrând; traversând încăperea, îi întinse mâna lui Jordan. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi doctorul Rhodes. Am corespondat destul de mult în ultimele câteva săptămâni, nu-i aşa? Mă bucur să vă întâlnesc.

— Da, bine. Eu…

Sprâncenele stufoase ale lui Harry coborâră.

— Sunt Kathleen Wyatt, îi adresă ea un surâs orbitor, înainte de a reveni spre Jordan. După cum vedeţi, nu-mi strâng părul în jurul feţei. Probabil că n-ar sta strâns nici dacă aş încerca.

Şi trase de una dintre şuviţele libere care-i înconjurau chipul.

— Şi nici de culoarea mâlului nu prea e, continuă ea, mai încet, nuanţa asta e numită în general blond-ca-fraga. Faţa mea nu e deosebit de osoasă, deşi am într-adevăr nişte pometi destul de drăguţi. Aveţi un foc?

Căută o ţigară în poşetă, după care îl privi pe Harry Rhodes, în aşteptare. Acesta cotrobăi prin buzunare şi-şi găsi bricheta.

— Mulţumesc. Unde rămăsesem? A, da, continuă ea, înainte ca vreunul dintre cei doi să fi putut vorbi. Port într-adevăr ochelari la citit - când mi-i găsesc - dar mă îndoiesc că la asta v-aţi referit, nu-i aşa? Ia să vedem, ce v-aş mai putea spune? Pot să iau loc? Mă omoară picioarele.

Fără a aştepta răspunsul, alese un scaun tapiţat cu brocart auriu. Se opri un moment, scuturându-şi ţigara într-o scrumieră de cristal.

— Ştiţi deja ce număr port la pantofi.

Rezemându-se de spătar, îl privi pe Jordan Taylor drept în faţă, cu ochii ei verzi.

— Ei, domnişoară Wyatt, spuse el după un timp. Nu ştiu dacă să-mi cer scuze sau să aplaud.

— Aş prefera să beau ceva. Aveţi tequila?

Dând din cap, Taylor se îndreptă spre bar:

— Cred că tequila, nu; merge un vermut?

— Ar fi perfect, mulţumesc.

Kasey cercetă încăperea. Era spaţioasă şi perfect pătrată, cu lambriuri de esenţă bogată şi furnituri masive de brocart. Un şemineu de marmură cu încrustaţii complicate domina un perete. În oglinda cu ramă de mahon agăţată deasupra se reflectau porţelanuri de Dresda. Covorul era gros, draperiile grele.

„Prea formal,” îşi spuse ea, observând eleganţa structurată. Ar fi preferat ca draperiile să fie trase larg sau, mai bine, scoase complet şi înlocuite cu ceva mai

puţin sumbru. Probabil că sub mochetă se afla o splendidă podea de esenţă tare.

— Domnişoară Wyatt, îi atrase din nou privirea Jordan asupra lui, oferindu-i paharul.

Ochii li se întâlniră, cu curiozitate reciprocă, după care o mişcare în uşă le distrase atenţia.

— Jordan, Millicent mi-a spus că a sosit domnişoara Wyatt, dar probabil că s-a rătăcit prin... oh.

Femeia care intrase cu pas lunecos în cameră se opri la vederea lui Kasey.

— Dumneavoastră sunteţi Kathleen Wyatt?

Cu aceeaşi nehotărâre pe care o manifestase şi servitoarea, o măsură pe tânăra îmbrăcată în pantaloni gri şi bluză de culoare albastru-păun strălucitoare.

Kasey sorbi din pahar, zâmbind.

— Da, eu sunt.

O cercetă la rândul ei pe eleganta doamnă din înalta societate. Mama lui Jordan Taylor, Beatrice Taylor, era machiată cu multă grijă, impecabil de manierată şi îmbrăcată cu mult stil. Beatrice Taylor ştia cine şi ce era, îşi spuse Kasey.

— Vă rog să mă iertaţi pentru confuzie, domnişoară Wyatt. Nu vă aşteptam decât pe mâine.

— Mi-am organizat treburile mai repede decât mă aşteptasem, răspunse Kasey, luând încă o înghiţitură. Am prins un avion care decola mai devreme.

Surâse din nou.

— Nu văd ce rost ar avea să pierdem timpul.

— Desigur, se încreţi un moment faţa lui Beatrice. Camera dumneavoastră e pregătită.

Se întoarse spre fiul ei:

— Am instalat-o pe domnişoara Wyatt în camera Regency.

— Lângă Alison? se întrerupse Jordan din gestul de a-şi aprinde ţigara, cu o privire spre mama lui.

— Da. M-am gândit că poate domnişoarei Wyatt i-ar face plăcere compania ei. Alison e nepoata mea, îi explică ea lui Kasey. Locuieşte la noi de când au murit fiul şi nora mea, acum trei ani. Pe-atunci, avea abia opt, sărăcuţa de ea.

Reveni cu atenţia la Jordan.

— Dacă mă scuzaţi, mă duc să mă ocup de bagaje.

— Bine, zise Jordan, aşezându-se pe canapea, după ce mama lui ieşi din încăpere. Poate ar fi cazul să discutăm puţin despre afaceri.

— Desigur.

Kasey îşi termină vermutul şi puse paharul pe masă, lângă ea.

— Preferaţi un program strict - înţelegeţi, ore ferm stabilite? De la nouă la două, de la opt la zece? Sau doriţi să ne lăsăm duşi de val?

— De val? repetă Jordan, ridicându-şi privirea spre Harry.

— Înţelegeţi. Val, schiţă Kasey un gest descriptiv cu mâinile.

— A, val, dădu din cap Jordan, amuzat; categoric, nu era savanta încorsetată şi băţoasă din imaginaţia lui. Ce-ar fi să încercăm câte puţin din amândouă?

— Perfect! Aş dori ca mâine să parcurgem rezumatul şi să observ ceva mai bine ce intenţii aveţi. Mă puteţi anunţa asupra căror lucruri doriţi să ne concentrăm la început.

Kasey îl studie un moment pe Jordan, în timp ce Harry îşi mai turna un Martini. „Foarte atrăgător”, decise ea, „într-un stil oarecum fin, la Wall Street. Păr frumos; frunte luminoasă, cu o umbră de bronz. Probabil că mai iese când şi când din muzeul ăsta, ca să-l prindă soarele,” îşi mai spuse ea, deşi se îndoia că ar fi fost un mare amator de plajă. Întotdeauna îi plăcuseră ochii albaştri la bărbaţi, iar ai lui Jordan aveau o nuanţă foarte închisă. Şi, îşi mai spuse ea, erau foarte şireţi. Chip slab. Oase solide. Se întrebă dacă avea cumva puţin sânge de Cheyenne în vene. Structura craniului era extrem de asemănătoare. Hainele

şi manierele sofisticate erau descumpănite de o anume senzualitate în jurul gurii. Îi plăcea contrastul. Era clădit ca un jucător de tenis, medită ea. Umeri laţi, talie suplă, mâini puternice. Se vedea clar că apela la un croitor exclusiv şi conservator. Mare păcat, îşi spuse Kasey din nou.

„Dar ia seama," se temperă ea, „aici e mai mult decât se vede cu ochiul liber." Avea senzaţia că sub sofisticarea rece se ascundea un temperament inflamabil. Ştia, din lectura cărţilor lui, că era inteligent. Singurul defect pe care i-l găsise operei sale consta într-o anume răceală.

— Sunt sigură că vom colabora foarte bine, domnule Taylor, îi spuse ea. Abia aştept să începem. Sunteţi un scriitor foarte bun.

— Vă mulţumesc.

— Nu-mi mulţumiţi, n-am avut nici o contribuţie, zâmbi Kasey.

Buzele lui Jordan se arcuiră într-un răspuns instinctiv, în timp ce se întreba în ce s-o fi băgat.

— Mă bucur foarte mult să am ocazia de a vă ajuta în munca de documentare, continuă ea. Cred că de fapt dumneavoastră ar trebui să vă mulţumesc, domnule doctor Rhodes, pentru că i-aţi propus numele meu.

Privirea ei se abătu spre Harry, întâlnindu-i ochii.

— Păi, ştiţi, acreditările dumneavoastră... au fost impecabile, se bâlbâi Harry, încercând să stabilească legătura între Kathleen Wyatt cea ale cărei articole le citise şi sfârleaza zveltă, cu păr buclat, care-i zâmbea. Aţi absolvit *magna cum laudae* la Universitatea Maryland?

— Întocmai. Am terminat antropologia la Maryland, apoi mi-am luat masterul la Columbia. Am lucrat cu domnul doctor Spalding în expediţia dumnealui din Colorado. Cred că articolul scris pe acel subiect a atras atenţia dumneavoastră.

— Scuzaţi-mă, domnule, interveni servitoarea negresă, din uşă. Bagajele domnişoarei Wyatt au fost duse în

camera dumneaei. Doamna Taylor a sugerat că poate ar dori să se odihnească puţin înainte de cină.

— Voi sări peste cină, mulţumesc, i se adresă Kasey direct servitoarei, revenind apoi spre doctorul Rhodes. Am să urc, totuşi. Voiajele mă obosesc. Bună seara, domnule doctor Rhodes. Cred că ne vom vedea destul de des, în următoarele câteva luni. Ne revedem mâine dimineaţă, domnule Taylor.

Şi ieşi la fel cum intrase, lăsându-i pe amândoi cu privirile după ea.

— Ei, Harry...

Lui Jordan i se părea că aproape putea simţi camera liniştindu-se la loc.

— Ce spuneai adineauri despre distragerea atenţiei?

După ce o urmă pe servitoare la etaj, Kasey se opri în uşa camerei. Rozuri şi auriuri pale dominau concepţia coloristică. Perdele trandafirii pe pereţi albi ca stridia; perne aurii şi roz decorau fotoliile Regency cu încrustaţii ornamentale. Văzu o măsuţă de toaletă cu tăblie aurie şi un alcov tapiţat cu pluş de un trandafiriu mai închis. Patul era enorm, cu baldachin, perdele şi cuvertură de satin.

— Doamne sfinte! murmură ea, trecând pragul.

— Poftim, domnişoară?

Se întoarse spre servitoare, cu un zâmbet:

— Nimic. Grozavă cameră.

— Baia e pe-acolo, domnişoară Wyatt. Doriţi să v-o pregătesc?

— Să-mi pregă... nu, râse ea stingherită, neputându-se stăpâni. Nu, mulţumesc... Millicent, aşa e?

— Da, domnişoară. Prea bine, domnişoară. Dacă aveţi nevoie de ceva, formaţi 9 la telefonul interior.

Millicent se strecură tăcută pe uşă, închizând-o cu grijă în urma ei.

Lăsându-şi poşeta pe pat, Kasey începu să exploreze odaia.

După părerea ei, era întru totul prea roz şi prea imaculată. Se hotărî să ignore acest lucru, petrecând cât mai puţin timp posibil între pereţii ei. În plus, era prea obosită, după atâtea avioane şi taxiuri, ca să-i mai pese unde dormea acum. Începu să-şi caute cămaşa de noapte pe care se părea că Millicent o vârâse într-un birou.

— Intră, răspunse ea, când se auzi o bătaie în uşă.

Continuă să scotocească prin lenjeria împăturită cu grijă. Ridică ochii spre oglindă.

— Bună. Probabil că tu eşti Alison.

Văzu o fetiţă înaltă şi subţire, într-o rochie scumpă, croită simplu. Părul lung şi blond îi era pieptănat cu grijă şi legat la spate într-o bentiţă. Avea ochii mari şi negri, dar expresia lor nu era nici fericită, nici tristă. Kasey simţi un freamăt de milă.

— Bună seara, domnişoară Wyatt, sparse Alison tăcerea, fără însă a se îndepărta de prag. Mă gândeam să mă prezint, de vreme ce în următoarele câteva luni vom folosi aceeaşi baie.

— Bună idee, se răsuci Kasey din dreptul oglinzii, privind-o pe Alison direct în faţă. Deşi presupun că oricum am fi dat nas în nas la duş, nu peste mult timp.

— Dacă aveţi anumite preferinţe pentru orele de baie, domnişoară Wyatt, aş fi încântată să vi le respect.

Kasey se apropie de pat, pentru a-şi lăsa acolo cămaşa de noapte.

— Nu fac nazuri. Am mai împărţit şi altă dată băile.

Se aşeză uşurel pe marginea patului, privind cu îndoială baldachinul.

— Voi încerca să nu-ţi stau în drum, dimineaţa. Te duci la şcoală, bănuiesc.

— Da, anul ăsta urmez cursurile. Anul trecut am avut un preparator. Sunt foarte stresată.

— Aşa? înălţă Kasey sprâncenele, chinuindu-se să zâmbească. Eu, una, sunt moleşită rău.

Alison se încruntă. Neputându-se hotărî dacă să înainteze sau să se retragă, ezita în uşă.

Kasey îi observă nesiguranţa, manierele antrenate cu stricteţe, mâinile împreunate cuminte pe talia rochiei scumpe. Îşi aminti că fetiţa avea doar unsprezece ani.

— Ia spune-mi Alison, pe-aici cum te distrezi?

— Să mă distrez? făcu Alison un pas, fascinată.

— Da, cum te distrezi? Doar nu poţi sta tot timpul la şcoală.

Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr rebelă.

— Şi nici, eu, categoric, nu voi lucra douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Avem un teren de tenis, se apropie Alison şi mai mult. Şi piscina, desigur.

Kasey dădu din cap.

— Îmi place să înot, spuse ea, înainte ca Alison să fi putut comenta. Dar la tenis nu mă pricep. Joci?

— Da, eu…

— Excelent. Poate îmi dai şi mie câteva lecţii.

Ochii ei cutreierară din nou odaia.

— Spune-mi, camera ta e roz?

Alison o privi un moment, încercând să înţeleagă schimbarea de subiect.

— Nu, e decorată în albastru şi verde.

— Bună formulă, făcu Kasey o mutră spre draperii. Odată, când aveam cincisprezece ani, mi-am zugrăvit camera în purpuriu. Două luni am avut coşmaruri.

Surprinse ochii care nu clipeau ai lui Alison.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu arătaţi ca o antropoloagă, izbucni fata, după care i se tăie respiraţia, speriată de propria-i nepoliteţe…

— Nu? îşi înălţă Kasey sprâncenele, cu gândul la Jordan. De ce?

— Sunteţi drăguţă, murmură Alison, roşind.

— Aşa crezi tu?

Kasey se ridică să se privească în oglindă. Îşi îngustă ochii.

— Uneori, şi mie mi se pare, dar de cele mai multe ori găsesc că am nasul prea mic.

Alison îi privea lung imaginea reflectată. Când ochii li se întâlniră în oglindă, ai lui Kasey se luminară într-un zâmbet. Era un surâs lent, cald şi atotcuprinzător. Buzele lui Alison, atât de asemănătoare cu ale unchiului ei, se arcuiră într-un răspuns involuntar.

— Acum trebuie să cobor la cină, se retrase ea spre uşă, parcă neîndurându-se să se despartă de zâmbetul acela. Noapte bună, domnişoară Wyatt.

— Noapte bună, Alison.

Întorcându-se, când uşa se închise, Kasey oftă. „Interesant grup," meditä ea. Gândurile îi reveniră la Jordan. „Foarte interesant."

Se duse şi-şi luă iarăşi cămaşa de noapte, după care şi-o trecu alene printre mâini. „Şi unde," se întrebă, „e locul lui Kasey Wyatt printre toţi ăştia?" Cu un oftat, se aşeză în fotoliu. Conversaţia dintre Jordan şi doctorul Rhodes, pe care o surprinsese, fusese mai mult amuzantă decât supărătoare. Dar totuşi... Kasey reluă în minte descrierea pe care i-o făcuse Jordan.

„Tipic," hotărî ea. „Concepţia tipică a unui necunoscător despre un om de ştiinţă care întâmplător este femeie." Kasey era pe deplin conştientă că îl neliniştise pe Harry Rhodes. Un zâmbet îi arcui gura. Bănuia că avea să-l placă. Era un om cumpătat şi pretenţios, şi, reflectă ea, probabil foarte dulce. Cu Beatrice Taylor, însă, altfel stăteau lucrurile. Kasey se întinse în fotoliu, impunându-şi să se relaxeze. Între ea şi femeia cea vârstnică nu exista nici o punte de legătură, dar, îşi spuse, cu un dram de noroc, nici animozităţi n-aveau să apară. Cât despre fetiţă...

Kasey închise ochii, începând să-şi descheie bluza. Alison. Matură pentru vârsta ei - poate chiar prea matură. Kasey ştia ce însemna să-ţi pierzi părinţii în copilărie. Se

creau sentimente de derută, trădare, vinovăţie. Greu de înfruntat, pentru un om atât de tânăr. „Cine i-o fi ţinând acum loc de mamă? Beatrice?” Clătină din cap. Cumva, nu şi-o putea închipui pe eleganta matroană făcând pe mama unei fete de unsprezece ani. Avea grijă ca Alison să fie bine îmbrăcată, sănătos hrănită şi excelent de manierată. Kasey simţi un al doilea fior de milă.

Şi apoi, Jordan. Cu un nou oftat, se săltă atâta cât să-şi scoată bluza şi pantofii. Nu era un om de care să te poţi apropia prea uşor. Kasey nici nu era sigură că o dorea.

Ridicându-se în picioare, îşi descheie pantalonii şi porni spre baie. Ceea ce dorea era să-şi folosească studiile sau experienţa pentru cartea lui. Voia să vadă informaţiile pe care i le dădea întrebuinţate în cel mai bun mod posibil. Ceea ce voia ea, îşi spuse, dând drumul apei calde cu toată presiunea, era o baie. Orele de zbor cu avionul, precedate de o săptămână de conferinţe la New York, o extenuaseră la maximum. Gândul la Jordan Taylor mai avea pur şi simplu de aşteptat.

„Ziua de mâine,” îşi spuse ea, cufundându-se în cadă, „va sosi destul de curând.”

2

Soarele strălucea pe suprafaţa piscinei în care Jordan îşi termina cea de-a zecea lungime de bazin. Tăia apa cu mişcări puternice şi sigure. Când înota, nu gândea, ci doar îşi lăsa trupul să se mişte de la sine. Ca romancier, avea mult prea des mintea plină de personaje şi locuri. Şi de cuvinte. Începea ziua limpezindu-şi-o cu o activitate fizică.

În dimineaţa aceea, îi invadase creierul un nou personaj. Kathleen Wyatt. O găsise fascinantă. Nu era deloc sigur că voia să fie fascinat de o colaboratoare. Munca lui avea mare importanţă pentru el, iar romanul la care lucra actualmente putea fi cel mai important din cariera sa. Bănuia că poate ar fi fost mai bine dacă domnişoara Wyatt s-ar fi situat mai aproape de femeia din imaginaţia lui. Concretă era mult prea neliniştitoare.

Când ajunse la marginea piscinei şi dădu să se întoarcă pentru încă o lungime, o mişcare îi atrase atenţia. Jordan ridică ochii, pentru a vedea vag o faţă înconjurată de bucle aurii-roşcate.

— Bună.

Ştergându-şi apa de pe ochi, Jordan şi-i miji în lumina soarelui. Îşi fixă privirea asupra colaboratoarei sale.

Kasey stătea aşezată turceşte pe marginea bazinului. Blugii tăiaţi şi tricoul lăsau să i se vadă pielea încă palidă, după luna octombrie petrecută la New York. Îi zâmbi, cu ochii strălucind amuzaţi. Mult prea neliniştitoare, cugetă el din nou.

— Bună dimineaţa, domnişoară Wyatt. Te-ai sculat devreme.

— Cred că nu m-am adaptat la schimbarea de fus orar.

Vocea ei, îşi dădu Jordan seama dintr-o dată, nu era din Est, ci avea un slab accent sudist.

— Am tras o fugă.

— O fugă? repetă el, smuls din gândurile la localizarea accentului.

— Da, fac jogging.

Kasey înălţă capul, studiind cerul senin.

— De fapt, alergam încă dinainte de a fi intrat în modă. Chiar dacă mă nemulţumeşte că acum fac parte dintr-o gloată, nu mă mai pot opri. Dumneata înoţi în fiecare dimineaţă?

— Ori de câte ori pot.

— Eventual am s-o încerc pe asta în schimb. Înotul solicită mai mulţi muşchi şi nu transpiri.

— Eu nu m-am gândit niciodată la el exact aşa.

Se săltă afară din apă şi întinse mâna după un prosop.

Kasey îl privi în timp ce se ştergea vioi pe cap. Trupul lui, sclipind de umezeală, era suplu, dur şi bronzat. Pe braţe şi pe umeri îi palpitau muşchii ca nişte odgoane. Părul de pe piept era blond, la fel ca şuviţele mai deschise de pe cap, decolorate din cauza soarelui. Slipul îi stătea strâns pe şolduri. Kasey descoperi că nu se înşelase în privinţa trupului atletic din costumul conservator. Simţi un fior de dorinţă, dar nu-l luă în seamă. Acela nu era bărbatul cu care să se încurce şi nu era nici momentul potrivit.

— Se vede clar că înotul te ţine în formă, observă ea.

Jordan se opri un moment.

— Mulţumesc, domnişoară Wyatt.

Îşi scutură capul şi luă un halat flauşat.

Kasey se ridică dintr-o singură mişcare, iute şi fluidă. Capul îi ajungea până la bărbia lui.

— Ai dori să începem după micul dejun? Dacă ai altceva de făcut, îţi pot parcurge şi singură schiţele şi însemnările.

— Nu, aş dori foarte mult să începem. Ideea de a-ţi sonda creierul mă intrigă tot mai mult cu fiecare moment.

— Serios? fulgeră pe faţa ei un surâs. Sper că nu vei fi dezamăgit, Jordan. De-acum încolo, am să te numesc Jordan. Tot acolo am fi ajuns, mai devreme sau mai târziu..

Taylor încuviinţă din cap.

— În nici un caz, zâmbi ea ironică. Nimeni nu-mi spune aşa.

— Pot să-ţi spun Kathleen?

Îi trebui un moment ca să înţeleagă.

— Atunci, Kasey.

O privi din nou în felul acela profund şi iscoditor, care o cam deconcerta. Jordan îi văzu o umbră trecând fugară prin ochi.

— Putem merge la masă? întrebă ea; conchisese că ar fi fost mai simplu să treacă la subiecte practice. Sunt nemâncată de câteva ore.

Kasey şi Jordan s-au închis în cabinet imediat după micul dejun. Încăperea era mare, cu rafturi pline de cărţi pe pereţi. Mirosul de piele veche şi lac nou se combina cu cel de tutun. Kasey îl prefera celui din alte părţi ale casei pe care le vizitase. Aici, putea zări semne ale producţiei, deşi era o producţie scrupulos organizată. Nu existau hârtii împrăştiate, nici teancuri de cărţi stivuite precar.

Punându-şi pe nas ochelarii mari, cu rame de culoare închisă, Kasey se aşează lângă fereastră, citind însemnările lui Jordan. Avea picioarele goale, iar pe unul şi-l legăna alene prin aer, în timp ce parcurgea paginile.

Nu era frumoasă, conchise Jordan. Nu în sensul clasic al cuvântului, cel puţin. Faţa ei, însă, reţinea atenţia. Când surâdea, părea să se lumineze pe dinăuntru. Ochii parcă ascundeau cine ştie ce glumă personală. Era înaltă şi clădită băieţeşte, cu şolduri înguste şi picioare lungi.

Un bărbat, îşi spuse el, ar fi găsit mai degrabă unghiuri decât curbe, când i se strecura în pat. Se încruntă, nemulţumit de direcţia în care i-o apucaseră gândurile.

Mişcările ei aveau ceva de mânz - o emoţie şi o vibraţie care-i străbăteau şi conversaţia. Acum, parcă ar fi întrerupt curentul. Tăcea. Avea trăsăturile liniştite. Singura ei mişcare era balansul neglijent al piciorului desculţ.

Kasey era pe deplin conştientă că Jordan o studia.

— Ai aici o fascinantă povestire în lucru, spuse ea, spărgând tăcerea şi neaşteptata vibraţie de tensiune sexuală care începuse să se instaleze între ei.

— Mulţumesc, zise Jordan, arcuindu-şi o sprânceană.

Simţise şi el tensiunea şi era la fel de precaut ca ea.

Strângându-şi picioarele, Kasey luă o ţigară. O ţinu absentă între degete, continuând să-l privească în ochi.

— S-ar părea că scrii mai mult despre indienii din câmpii. Par să reprezinte cea mai tipică imagine a indianului american în ochii noştri, deşi sunt cei mai atipici dintre toţi.

— Aşa? se ridică Jordan să-i aprindă ţigara pe care continua s-o ţină în mână. Las în seama ta lămurirea confuziei şi prezentarea unei imagini corecte.

— Ai putea face acelaşi lucru cu câteva cărţi de referinţă bine alese, preciză Kasey rezemându-se de spătar. De ce ai nevoie de mine?

Lăsându-se pe spate, Jordan îi aruncă o privire analitică. Ochii lui o parcurseră lent, complet. Avea intenţia calculată de a o deconcerta.

— Şi nici aşa ceva nu era nevoie să ceri tocmai de la New York, comentă sec Kasey. La mine n-ai să vezi bujori feciorelnici, Jordan.

Zâmbi, privindu-i buzele cum se arcuiau în semn de răspuns.

— Uite ce e, spuse ea, pradă unui impuls. Îţi voi satisface curiozitatea, după care mi-o poţi potoli şi tu pe a mea. Sunt antropoloagă profesionistă, nu fecioară profesionistă. Acum, ce anume, exact, vrei de la mine, referitor la actualul tău roman?

— Întotdeauna eşti atât de francă?

— Nu întotdeauna, răspunse ea, evaziv; ar fi fost imprudent să devină prea sinceră cu el. Acum, în legătură cu cartea.

— Fapte; detalii despre tradiţii, îmbrăcăminte, viaţa la sat; când, unde şi cum.

Se opri şi-şi aprinse un trabuc subţire, după care o privi pe Kasey printr-o perdea de fum.

— Astea sunt lucruri pe care le pot obţine din cărţile de referinţă. Dar vreau mai mult. Vreau de ce-urile.

Kasey strivi ţigara pe care i-o aprinsese el. Jordan observă că nu trăsese decât două fumuri şi pe acelea fără că se îndemne. Avea în ea mai mulţi nervi decât lăsase să se vadă.

— Vrei să-ţi ofer teorii despre motivele pentru care o cultură s-a dezvoltat într-un anumit mod şi de ce a supravieţuit sau a sucombat în faţa presiunilor exterioare.

— Exact.

Cu conflictul pe care îl construia şi atmosfera potrivită, putea să iasă o carte minunată, îşi spuse Kasey.

— O.K., zise ea deodată fulgerându-l cu un zâmbet, îşi coborî ochii spre ai lui. Îţi voi face o prezentare generală. Amănuntele concrete le putem identifica din mers.

Peste trei ore, Jordan stătea la fereastră, privind spre piscină. Kasey înota de una singură. Purta un costum dintr-o bucată, mulat pe trup. O privi cufundându-se şi plutind peste mozaicul de pe fund.

Înota, constată el, la fel cum le făcea pe toate celelalte - cu izbucniri repezi de energie, intercalate printre momente de calm. Era o alergătoare de sprinturi, nu de cursă lungă.

Kasey ieşi la suprafaţă, se răsuci pe spate, apoi începu să facă pluta. Se gândea la Jordan Taylor, în timp ce privea câteva scame de nori albi ce străbăteau cerul. „E inteligent, conservator, realizat. Incredibil de sexy. De ce mă îngrijorează toate astea?” Îşi îngustă ochii în soare,

lăsându-şi gândurile şi trupul în voia valurilor. „Ar trebui să fiu foarte mândră că m-a chemat să lucrez cu el. Am fost. Probabil casa e pricina," decise ea, închizând complet ochii. „N-are nici un fir de praf înăuntru. Cum pot unii să trăiască fără praf? Probabil că aparţine vreunui club local foarte exclusivist. Presupun că are în viaţa lui câteva femei de înaltă clasă." Kasey se mustră pe ea însăşi şi reveni cu faţa în jos.

„Precis are bărbaţi în viaţa ei," medita Jordan. „Alţi oameni de ştiinţă, profesori, poate vreun artist, doi, în chinurile creaţiei." Se dojeni singur şi plecă de la fereastră.

Kasey ieşi din bazin, scuturându-şi apa din păr.

„Ei," îşi zise ea, privind spre un şezlong, „dacă mi-e sortit să trăiesc un timp în bogăţie, pot foarte bine să profit." Se trânti în şezlong, lăsând soarele să-i alunge înfrigurarea pielii umede. Ar fi fost câte ceva de spus, despre toate acelea. Piscină personală, teren de tenis privat. Îşi lăsă privirea să parcurgă enorma întindere de iarbă mărginită de garduri vii, bogate, şi de un zid de piatră. Strâmbă din nas. „De discreţie avem parte. Mă întreb cât de des iese de-aici." Mintea i se îndreptă din nou spre Jordan. Cu un oftat, Kasey acceptă faptul că, probabil, avea să-i invadeze în continuare gândurile. Închizând ochii, se lăsă în voia decalajului de fus orar şi adormi.

— Poţi să te coci, aici.

Kasey deschise încet ochii, încercând să şi-i limpezească.

— Bună, îi răspunse ea lui Jordan, cu un zâmbet somnoros.

— Ai tenul foarte deschis. Te poţi arde uşor.

Simţi unda de nemulţumire din glasul lui şi îl studie.

— Ai dreptate, cred.

Îşi încercă pielea, apăsându-şi umărul cu un deget.

— Nu încă.

Apoi, îl privi drept în ochi:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Nu voia să recunoască, nici măcar faţă de el însuşi, că-i fusese greu să se concentreze la lucru, ştiind că ea era acolo, în apropierea ferestrei lui.

— Mâine, voi fi mai în formă, îi spuse Kasey, crezând că poate era iritat de faptul că-i acordase doar câteva ore. Avioanele mă obosesc. Probabil din cauza altitudinii.

Părul aproape i se uscase, şi-şi trecu o mână prin el, absentă. Lumina soarelui îl făcea să arate aproape arămiu.

— Ai nevoie de mine?

Jordan o privi gânditor.

— Da, cred că da.

Kasey percepu dublul înţeles şi găsi mai înţelept să se ridice în picioare.

— Bănuiesc că nu ne referim la acelaşi lucru, zâmbi, păstrând însă distanţa.

Jordan făcu un pas către ea, spre surprinderea amândurora. Pradă unui impuls, întinse mâna să-i atingă părul.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare.

— Şi tu eşti un bărbat atrăgător, replică ea încet. Şi vom lucra aproape unul de altul, un timp. Nu cred c-ar trebui... să complicăm situaţia. Nu fac pe sfioasa, Jordan. Sunt practică. Doresc foarte tare să văd cartea asta terminată. Ar putea însemna la fel de mult pentru mine, ca şi pentru tine.

— Vom face dragoste, mai devreme sau mai târziu, să ştii.

— A, zău? zise Kasey înclinându-şi capul.

— Da, zău.

Şi, răsucindu-se pe călcâie, o lăsă singură lângă piscină.

„Ca să vezi,” îşi propti ea mâinile în şolduri. „Chiar aşa? Cred că întotdeauna reuşeşte să-şi facă poftele.” Se întinse la loc în şezlong. Totuşi, siguranţa lui o irita. Kasey îi admira francheţea. Putea să se dispenseze de eleganţa şi

manierele şlefuite când avea chef. Era posibil să fie un om mai dificil decât prevăzuse.

Ar fi fost o prostie să nege faptul că era atrasă de el şi la fel de necugetată ca să se lase pradă atracţiei. Kasey se încruntă, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Ce avea Kathleen Wyatt în comun cu Jordan Taylor? Nimic. Nu voia, nu putea să se asocieze emoţional sau fizic cu un bărbat, dacă nu avea o bază fermă. Atracţia nu era de ajuns, cum nu era de ajuns nici respectul. Exista şi o nevoie de afecţiune, de prietenie. Kasey nu era sigură că se putea împrieteni cu Jordan Taylor. Timpul avea să-şi spună cuvântul, îşi zise ea, rezemându-se iarăşi în şezlong. Apoi, îi atrase atenţia o mişcare.

Uitându-se, Kasey zâmbi şi ridică mâna în semn de salut. Alison păru să ezite un moment, apoi se apropie de ea.

— Bună, Alison. Ai venit de la şcoală?

— Da, tocmai am ajuns acasă.

— Eu trag chiulul, zise Kasey rezemându-se iarăşi de perne. Ai chiulit vreodată?

Alison făcu o mutră îngrozită.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Mare păcat, poate fi distractiv.

„Ce fetiţă dulce," îşi spuse Kasey, „şi mult prea însingurată." Îi adresă un zâmbet amical:

— Ce studiezi?

— Poeţii americani.

— Ai vreunul favorit?

— Îmi place Robert Frost.

— Şi mie mi-a plăcut întotdeauna Frost, surâse Kasey, în timp ce versurile îi reveneau în minte. Poeziile lui mi-au amintit întotdeauna de bunicul meu.

— De bunicul dumneavoastră?

— E medic, într-o zonă izolată din vestul Virginiei. Munţi albaştri, păduri, râuri. Ultima oară când am fost acasă, încă mai făcea vizite la domiciliu.

„O să le facă şi când va avea o sută de ani” îşi spuse ea, dintr-o dată făcându-i-se un dor cumplit de el. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese acasă.

— E un om incredibil - înalt şi solid, cu păr alb şi glas puternic, tunător. Şi mâini foarte blânde.

— Mi-ar plăcea şi mie să am un bunic, murmură Alison, încercând să şi-l imagineze. Îl vedeaţi adesea, în copilărie?

— Zilnic.

Kasey îi simţise nostalgia. Întinse mâna să atingă părul lui Alison.

— Părinţii mei au murit când aveam opt ani. El m-a crescut.

Ochii fetei deveniseră foarte sclipitori.

— V-a fost dor de ei?

— Uneori, mai mi-e şi-acum.

„Încă mai suferă,” îşi spuse Kasey. „Mă întreb dacă vreunul din cei de-aici o ştie.”

— Pentru mine, vor rămâne întotdeauna tineri şi fericiţi împreună. Mi-e mai uşor aşa.

— Le plăcea să râdă, murmură Alison. Îmi amintesc cum râdeau.

— E o amintire frumoasă. O vei păstra toată viaţa.

„Aici nu se râde destul,” înţelese Kasey, simţind un fulger scurt de furie împotriva lui Jordan. „Nici pe departe.”

— Alison, îi întrerupse ea firul gândurilor. Sunt convinsă că te îmbraci special pentru cină.

— Da, doamnă.

— Te rog, zâmbi Kasey, clătinând din cap. Nu-mi mai spune aşa. Mă faci să mă simt bătrână de un milion de ani. Zi-mi Kasey.

— Bunica n-ar aproba să mă adresez unei persoane adulte pe numele mic.

— Oricum, spune-mi Kasey şi rezolv eu cu bunica ta, dacă e necesar. Ce-ar fi să vii cu mine şi să mă ajuţi să-mi

găsesc ceva de îmbrăcat? Nu vreau să dezonorez numele familiei Taylor.

Alison o privi lung:

— Vreţi să vă ajut să alegeţi o rochie?

— Probabil că te pricepi mai bine decât mine, zâmbi Kasey şi o luă de braţ.

Peste câteva ore, Kasey se afla în uşa salonului, observându-i pe cei dinăuntru.

Beatrice Taylor stătea în fotoliul de brocart auriu. Purta mătăsuri negre şi diamante. La gât şi în urechi îi sclipeau pietre preţioase. Alison era la pian, repetând conştiincioasă o selecţie din Brahms. Jordan, la bar, pregătea un rând de *Martini*-uri pentru aperitiv.

Ora familiei. Kasey se strâmbă. Îşi amintea de cinele pe care le luase împreună cu bunicul ei - râsetele, discuţiile în contradictoriu. Se gândi la mesele zgomotoase de la colegiu, cu conversaţii acoperind toată gama subiectelor, de la cele intelectuale până la cele mai bizare. Şi mâncărurile adeseori necomestibile, cu felurite ocazii... Oare banii îi constipau aşa? se întrebă ea. Sau era preferinţa lor?

Aşteptă până când Alison se chinui cu ultimele note, înainte de a intra în cameră.

— Bună. Ştiţi, prin casa asta, ai putea hoinări zile întregi, fără să întâlneşti un suflet de om.

— Domnişoară Wyatt, nu trebuia decât să sunaţi după cineva din personal. Aţi fi fost îndrumată spre salon.

— A, nu face nimic. Am ajuns în fine. Sper că n-am întârziat.

— Deloc, răspunse Jordan. Tocmai începusem să fac nişte cocktail-uri. Ce zici de-un *Martini*? Sau poate-mi spui cum preferi tequila asta?

— Ai făcut rost? i se alătură ea, zâmbitoare. Foarte drăguţ din partea ta. Pot să mi-o pregătesc singură?

Luă sticla de la Jordan.

— Fii atent. Îţi voi încredinţa un secret vechi, păzit cu străşnicie.

— Bunicul lui Kasey este medic, anunţă deodată Alison.

Beatrice îşi abătu atenţia dinspre perechea de la bar, către nepoata ei.

— Cine e Kasey, dragă? întrebă ea, pe un ton cam nemulţumit. Una dintre prietenele tale de la şcoală?

Kasey aruncă o privire spre Alison, pentru a o vedea roşind.

— Eu sunt Kasey, doamnă Taylor, răspunse ea cu dezinvoltură. Trebuie să storci bine lămâia, îi spuse apoi Jordan, făcând o demonstraţie. I-am cerut lui Alison să mă tutuiască, doamnă Taylor. Bei şi tu una, Jordan?

Turnă în două pahare, fără a-i aştepta răspunsul. Surâzându-i lui Beatrice, sorbi, apoi reveni spre Jordan:

— Cu părere ai? Te unge pe beregată, nu?

Jordan luă o înghiţitură, privind-o.

— Delicioasă, murmură el. Şi imprevizibilă.

Kasey râse încet, ştiind că se referea la ea, nu la tequila.

Jordan se pomeni din nou nevoit să-şi stăpânească dorinţa de a-i atinge părul.

— Nu-ţi place să ştii încotro ţi se îndreaptă viaţa?

— O, Doamne fereşte, nu! răspunse ea imediat. Prefer surprizele. Ţie nu-ţi plac surprizele, Jordan?

— Nu-s deloc sigur, murmură el; atinse paharul ei cu al lui. Atunci, în cinstea neprevăzutului. Deocamdată.

Kasey nu era deloc sigură ce anume încuviinţa, dar ridică paharul.

— Deocamdată, repetă ea.

În zilele următoare, Jordan se resemnă să lucreze serios cu Kasey. Harry avusese dreptate într-o privinţă, era o expertă indiscutabilă în domeniu. Şi mai era şi neliniştitoare. Emana o sexualitate vibrantă, fără a face nimic ca s-o accentueze. Rareori îmbrăca altceva decât cele mai sportive haine şi aproape niciodată nu se deranja

nici cu cele mai elementare produse cosmetice. O privea, cum stătea pe pervazul ferestrei din cabinet. Soarele îi învăluia părul. În lumina aceea, arăta ca o pictură de Tiţian. Purta pantaloni scurţi şi era din nou desculţă. Pe degetul mijlociu al mâinii drepte avea un inel de aur foarte subţire. Îl observase dinainte şi se întreba cine i-l dăruise şi de ce. Se îndoia că şi-ar fi cumpărat singură bijuterii de orice fel. Nici prin cap nu i-ar fi trecut.

Cu un efort, îşi smulse gândurile de la femeie, concentrându-se asupra cuvintelor ei.

— Dansul soarelui era important pentru viaţa ceremonială a multora dintre triburile de câmpie.

Când vorbea astfel, avea o voce calmă, joasă.

— Unii practicau autotortura, pentru a-şi provoca transe şi a facilita receptarea viziunilor. Dansatorul îşi înfigea beţe ascuţite prin cutele de piele ale pieptului şi lega beţele de un stâlp. Dansa, cânta şi se ruga să primească revelaţia, până se smulgea singur. De asemenea, reprezenta un semn de curaj şi de rezistenţă. Războinicul trebuia să-şi dovedească bărbăţia - în faţa lui însuşi, şi a tribului. Era obiceiul lor.

— Şi eşti de acord?

Kasey îi aruncă o privire amuzată şi îngăduitoare în acelaşi timp.

— Nu eu am căderea să fiu de acord sau nu. Eu studiez. Observ. În calitate de scriitor, presupun că ai un punct de vedere diferit. Dar dacă vei scrie despre asta, mai bine încearcă să le înţelegi motivaţiile.

Dând la o parte câteva cărţi, se aşează pe masă.

— Dacă un om putea îndura o asemenea durere, durere autoimpusă, nu însemna că avea să fie neînfricat şi în luptă? Neînduplecat? Supravieţuirea tribului reprezenta principala prioritate.

— Necesitate culturală, dădu Jordan din cap. Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Viziunile şi visurile constituiau o parte esenţială din cultura lor. Oamenii care aveau halucinaţii convingătoare deveneau adeseori şamani.

Întorcându-se, începu să caute printre cărţile de pe birou.

— Este pe-aici o poză destul de interesantă... Tribul picioarelor-negre... dacă-mi mai amintesc în ce carte.

— Eşti stângace, observă el.

— *Hmm*? Nu, de fapt, sunt ambidextră.

— Asta ar putea fi o explicaţie, replică Jordan răutăcios.

— Pentru? întrebă ea, arcuindu-şi o sprânceană.

— Pentru neprevăzut.

Kasey râse. Râsul ei atinse o coardă din adâncul lui Jordan.

— Ar trebui s-o faci mai des.

— Ce anume?

— Să râzi. Ai un râs minunat.

Jordan continua să zâmbească, lucru care o sâcâia. De câteva zile, reuşise să-şi menţină sentimentele sub control. Luă o ţigară şi căută chibriturile.

— Desigur, dacă rădem prea mult pe-aici, mama ta îşi va instala tabăra în pragul uşii.

O privi cum împingea cărţile şi hârtiile.

— De ce să facă asta?

— Haide, Jordan. Ştii, doar, că mă crede pornită să te seduc, şi s-o şterg cu jumătate din avere. Ai un foc?

— Şi nu te interesează nici unul dintre cele două proiecte?

— Suntem asociaţi de afaceri, răspunse ea scurt.

Se apropie de birou, continuând să caute chibriturile. Simţea o infimă trepidaţie nervoasă. Ar fi trebuit să şi-o calmeze înainte de a se înteţi.

— Şi cu toate că eşti foarte atrăgător, banii sunt în dezavantajul tău.

— Chiar aşa? se ridică Jordan, alăturându-i-se. De ce? În mod normal, oamenii sunt atraşi de bani.

Distingându-i nemulţumirea, Kasey oftă şi se răsuci cu faţa spre el. Găsea că era mai bine pentru amândoi să-şi declare cât mai clar poziţia.

— Normalitatea e un lucru relativ, Jordan.

— Grăit-a antropoloaga.

— Ochii ţi se întunecă foarte tare când te înfurii, ştiai? Banii sunt minunaţi, Jordan. Şi eu îi folosesc, adesea. Dar tind să înceţoşeze realitatea.

— Realitatea cui?

— Exact asta voiam să spun, zise ea rezemându-se de birou. Oamenii cu o avere ca a ta nu văd cu adevărat viaţa la fel ca majoritatea celorlalţi - lupte de pe-o zi pe alta, bugete, creditori, tăieri de cupoane. Tu te afli departe de toate astea.

— Şi consideri că e un defect?

— N-am spus asta.

— Nu tu ai căderea să fii de acord sau nu?

Kasey îşi suflă bretonul din ochi. Cum intrase într-o asemenea încurcătură?

— Recunosc că mă răscoleşte, dar asta e o problemă personală. Nu crezi că banii tind să izoleze individul de emoţiile cotidiene?

— În regulă, o trase Jordan spre el. Haide să-ţi verificăm teoria.

Gura i se pogorî peste a ei. Nu era sărutul la care se aşteptase din partea lui. Era un sărut flămând şi posesiv, care pretindea un răspuns complet, neîndoielnic. Un moment, îi rezistă. Era ferm hotărâtă să nu capituleze. Trupul, însă, începu să i se înfierbânte. Îşi auzi propriul geamăt, când Jordan o strânse şi mai puternic.

Se simţea ceva aproape sălbatic în modul cum gura lui o luă în stăpânire pe a ei. Nu era nici pic de blândeţe, de seducţie. Îi absorbea răspunsul, se desfăta cu el şi mai cerea. Kasey i-l dădu. Propriile ei nevoi nu-i lăsau nici o ieşire. Buzele lui Jordan se dezlipiră un moment de ale ei,

iar Kasey se retrase, încercând să-şi limpezească gândurile.

— A, nu... o strânse el cu putere. Nu încă. N-am terminat nici pe departe.

O exploata, o răvăşea, o poseda. Îi smulgea ceva ce încă nu era gata să cedeze. Voia să se reculeagă, să scape, dar braţele ei îl învăluiau. Gura era hotărâtă să mai primească.

Mâna lui Jordan era aspră, când îi cuprinse sânul. Avea degete lungi şi subţiri şi-i făcea pielea să se încingă sub atingerea lor. Era mai mult decât plăcere, mai mult decât pasiune. Pe acelea, Kasey le mai simţise. Aici se afla ceva mai presus de experienţa ei. O înspăimânta, îi trezea dureri, o făcea să răspundă cu şi mai multă fervoare cererii lui. Apoi, când Kasey ştiu că avea să treacă hotarul raţiunii, Jordan o eliberă.

Îl privi cu ochi mari. Gândurile şi emoţiile se cutremurau printr-însa. Încă mai putea simţi nevoia. Aroma lui îi dăinuia pe buze.

— E prima oară când văd că nu-ţi găseşti cuvintele, murmură Jordan.

Îşi strecură mâna peste ceafa ei. Degetele o mângâiară. Kasey simţi un nou val de dorinţă străbătând-o.

— M-ai luat prin surprindere.

Scăpă din strânsoare şi se îndepărtă de el. Trebuia să se gândească foarte pe îndelete, dar nu era momentul. Avea nevoie să-şi regăsească echilibrul.

Jordan o privea. Îl bucură să observe că o tulburase. Dar, la o adică, şi ea îl tulburase pe el. Nu fusese pregătit pentru intensitatea dorinţei pe care o trăise prima oară când îi simţise gustul.

— Va trebui să-mi fac un obicei din a te lua prin surprindere.

Kasey se întoarse cu faţa spre el.

— Nu mă las uşor surprinsă, Jordan. Şi nu plănuiesc să am o aventură cu tine.

‚Am calculat greşit," îşi spuse. „Nu e atât de legat în convenţii sociale pe cât crezusem. Sub smalţul ăsta monden se găseşte o neînduplecare puternică." Trebuia să fie mai atentă. Făcu un efort ca vocea să-i sune calmă, când îl întrebă:

— Nu cumva mă pregăteam să-ţi arăt fotografia unui şaman?

Jordan îi luă cartea din mâini, închizând-o apăsat.

— Toate la timpul lor. Cum ţi-ar plăcea ca mâine să ne luăm liber şi să plecăm cu barca?

— Să plecăm cu barca? repetă ea, prudentă. Numai noi doi?

— La asta mă gândeam.

Oferta libertăţii după zile întregi, când se sufocase în casă - şansa de a fi cu el, departe de muncă - era ispititoare. Prea ispititoare. Clătină din cap.

— Nu cred că ar fi înţelept.

— Nu-mi dai impresia unei femei care face întotdeauna numai ce e înţelept.

Mâna lui îi alunecă în sus, peste obraz, până sub păr.

— Fac o excepţie. Aş dori foarte mult să încetezi.

Îşi simţea pulsul începând iarăşi să-i bubuie.

Jordan o sărută uşor pe tâmplă.

— Vino cu mine, Kasey. Trebuie să scap pentru o zi din camera asta, dintre cărţile astea.

„Poate numai o dată," îşi spuse ea.

Iahtul era întru totul aşa cum se aşteptase: suplu, luxos şi scump. Îi plăcuse să-l privească pe Jordan manevrând ambarcaţiunea de cinci metri lungime cu o uşurinţă care trăda experienţă îndelungată. Stătea aşezată prova, ca să poată vedea etrava tăind apele oceanului. „Asta-i evadarea lui, când nu mai suportă lumea în care s-a închis," reflectă Kasey.

Îl privi stând aşezat la cârmă. Era gol până la mijloc. În braţe şi în ochi i se citea puterea. Cum ar fi fost să facă

dragoste cu el? Îşi strânse picioarele sub trup, pe bancheta capitonată, studiindu-l cu atenţie. Avea mâini minunate. Chiar şi aşa, stând biciuită de vânt, le putea simiţi atingerea. Avea să fie un amant acaparator, presupuse ea, amintindu-şi agresivitatea sărutului. Excitant, Dar… „Există şi un dar, şi încă nu-s sigură de ce. Nu sunt sigură nici că vreau să ştiu.”

Jordan se uită spre ea şi-i surprinse privirea.

— La ce te gândeşti?

— Analizam doar, o problemă ipotetică, răspunse Kasey, roşind. O, uite!

Văzuse peste umărul lui un banc de delfini. Săreau, se scufundau şi iarăşi săreau.

— Nu-i aşa că-s minunaţi?

Se destinse, pentru a merge la pupa. Acolo, îşi ţinu echilibrul cu o mână pe umărul lui, aplecându-se apoi şi mai mult.

— Dacă aş fi sirenă, aş înota cu ei.

— Crezi în sirene, Kasey?

— Bineînţeles, îi surâse ea. Tu nu?

— Omul de ştiinţă îmi pune întrebarea?

Ridică o mână pe şoldul ei.

— Mai rămâne să-mi spui că nu există nici Moş Crăciun. Pentru un scriitor, ai o imaginaţie defectuoasă.

Inspiră adânc aerul marin. Dădu să se îndepărteze, dar Jordan o apucă de braţ. Iahtul se înclină puţin, iar degetele lui se strânseră, pentru a o ţine pe loc. „Stai cuminte,” îşi impuse Kasey, încercând să nu reacţioneze la atingerea lui.

— Poţi medita la asta în timpul mesei.

— Ţi-e foame? zâmbi el, ridicându-se.

Mâinile i se înălţară peste coastele ei, pentru a i se opri pe umeri.

— De obicei, mi-este. Aş vrea să văd ce ne-a împachetat François în sacul ăla.

— Într-o clipă.

Şi-şi coborî gura să i-o guste pe a ei.

Era un altfel de sărut decât cel pe care-l împărtăşiseră în ajun. Buzele lui continuau să fie încrezătoare, dar azi erau mai tandre, mai încete. Kasey simţea căldura soarelui, panglicile vântului şfichiuind prin jur. Prin aer plutea miros de sare. Deasupra capetelor lor, velele fâlfâiau şi se umflau. Iarăşi se pierdea cu firea. Nu voia asta. Cu multă grijă, se desprinse din braţele lui.

— Jordan, începu ea, expirând apoi prelung, ca să se calmeze.

El îi zâmbea, iar mâinile pe care i le ţinea pe umeri deveniră mai uşoare, a mângâiere.

— Eşti toarte mulţumit de tine, nu? observă Kasey.

— Dacă tot mă-ntrebi, sunt.

Se întoarse şi, un moment, îşi făcu de lucru cu coborâtul pânzei. Kasey se rezemă de copastie, fără a se oferi să-i ajute.

— Jordan, poate ţi-am făcut o impresie greşită.

Vorbea din nou cu nepăsare, la largul ei.

— Ţi-am spus că nu sunt fecioară profesionistă. Dar nu mă culc chiar cu oricine.

Jordan nici măcar n-o privi.

— Eu nu sunt oricine.

— Doar n-ai probleme cu orgoliul, nu? îl provocă ea, azvârlindu-şi părul pe spate.

— Din câte-am observat, nu. De unde ai inelul de pe deget?

— A fost al mamei. De ce?

— Din curiozitate.

Şi ridică sacul.

— Ne uităm să vedem ce ne-a împachetat François?

3

Zilele erau verzi şi aurii, în vara perpetuă de la Palm Springs. Cerul era fără nori, aerul deşertic uscat şi cald. Pentru Kasey, monotonia era inevitabilă şi sufocantă. Rutina era un rău necesar al vieţii, împotriva căreia se revolta întotdeauna.

În casa Taylor, viaţa mergea lin - prea lin. Nu aveau de înfruntat nici o întorsătură, nici un hop. Dacă pe Kasey o putea enerva ceva, aceea era perfecţiunea organizării. Condiţia umană includea şi defecte. Pe acestea, Kasey le înţelegea şi le accepta. Dar, în reşedinţa familiei Taylor, cusururile erau rare.

Lucra cu Jordan zilnic şi, cu toate că era conştientă cât îl frustra refuzul său de a se înregimenta, avea încredere că nu le putea reproşa nimic informaţiilor ei. Kasey îşi cunoştea domeniul. Afla tot mai multe şi despre Jordan. Era un scriitor disciplinat şi perfecţionist, şi un om meticulos, exigent. Putea să extrapoleze cu precizie ceea ce dorea din torentul de fapte şi teorii pe care i le furniza ea. Iar Kasey, un critic aspru, ajunse să-i respecte şi să-i admire inteligenţa. Îi era mai simplu să se concentreze asupra intelectului şi talentului său, decât să-l privească pe omul, pe individul care o atrăgea şi o neliniştea totodată. Kasey nu era deprinsă să fie neliniştită de cineva.

Nu avea deloc convingerea că-l plăcea. Din multe de vedere, erau opuşi. El era pragmatic, ea volubilă. El, rezervat, ea extravertită. Pe Jordan îl guverna intelectul, pe Kasey, emoţiile. Amândoi, însă, erau obişnuiţi să fie

stăpâni. O tulbura faptul că nu-şi putea controla atracţia faţă de el.

Kasey nu s-ar fi considerat niciodată o idealistă. Totuşi, crezuse dintotdeauna că, atunci când avea să-şi creeze o relaţie stabilă cu un bărbat, acesta urma să fie un om care se înscria net în sistemul ei de cerinţe. Avea să fie puternic, inteligent, cu un întreg izvor de emoţii pe care ea putea să i le capteze cu uşurinţă. Aveau să se înţeleagă unul pe celălalt. Era absolut sigură că Jordan n-o înţelegea, nu mai mult decât îl înţelegea şi ea pe el. Stilurile lor de viaţă erau complet diferite. Totuşi, continua să se gândească la el, să-l i observe, să se întrebe. Îi cotropea mintea.

În timp ce stătea în cabinetul lui, citind ciorna unui nou capitol, Kasey recunoscu faptul că, la acel nivel, cel puţin, atingeau o compatibilitate strânsă. Jordan captura sentimentele pe care ea încerca să i le proiecteze, împletindu-le apoi cu fapte şi date seci. Era o dovadă a propriei ei utilităţi. A fi de folos însemna pentru ea o necesitate esenţială.

Kasey îşi coborî hârtiile în poală, privindu-l.

— E minunat, Jordan.

Scriitorul se opri din dactilografiat şi, ridicându-şi o sprânceană, îi întâlni privirea.

— Pari surprinsă.

— Încântată, preciză ea. Găsesc aici mai multă empatie decât mă aşteptasem.

— Serios?

Declaraţia părea să-l intereseze; se rezemă de spătarul scaunului, privind-o lung.

Kasey fu stânjenită de acest lucru. Îl simţea suficient de intuitiv pentru a-i putea deduce gândurile, dacă voia. Nu dorea deloc aşa ceva. Se ridică, mergând la fereastră.

— Cred că ar trebui să insişti asupra celor două subculturi ale vieţii din câmpii. Triburile semi-agricole ale câmpiilor răsăritene trăiau în sate şi aveau atât trăsături

ale celor din câmpii, cât şi din zonele culturale estice şi sud-estice. Constau din...

— Kasey.

— Da, ce e? îşi îndesă ea mâinile în buzunare, întorcându-se spre Jordan.

— Eşti nervoasă?

— Fireşte că nu. De ce-aş fi?

Începu să-şi caute pachetul de ţigări.

— Când eşti nervoasă, te duci la fereastră sau...

Se întrerupse, şi-i arătă ţigările:

— ... le cauţi pe astea.

— M-am dus la fereastră ca să văd ce e afară, ripostă ea, iritată de perspicacitatea lui. Întinse mâna după ţigări, dar Jordan le puse la loc pe birou şi se ridică.

— Când eşti nervoasă, reluă el, apropiindu-se, ţi-e greu să stai nemişcată. Trebuie să mişti ceva - mâinile, umerii...

— Sunt sigură că e fascinant, Jordan, replică ea, ţinându-şi fermă mâinile în buzunare. Ai luat cursuri de psihologie de la doctorul Rhodes? Cred că discutam despre subculturile indienilor din câmpii.

— Ba nu, întinse Jordan mâna, răsucindu-i o şuviţă de păr pe deget. Te întrebasem de ce eşti nervoasă.

— Nu sunt nervoasă.

Făcu un efort să-şi ţină trupul complet nemişcat.

— Nu sunt niciodată nervoasă.

Pe chipul lui Jordan apăru un rânjet.

— De ce te hlizeşti?

— E o mare răsplată pentru mine să te enervez, Kasey.

— Ascultă, Jordan...

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată furioasă, comentă el, după care îşi ridică mâna cealaltă la gâtul ei.

Pulsul lui Kasey începuse să bată cu putere. Înlăuntrul lui fremătă dorinţa, simţindu-i palpitaţiile sub palmă.

— Nu ţi-ar plăcea, dacă m-ai vedea.

— Nu-s deloc sigur, murmură el.

O dorea. Aşa cum stătea acolo, aproape că-i putea simţi mişcările trupului sub al lui. Voia s-o atingă, să-i exploreze unghiurile ascuţite ale corpului şi gingăşia pielii. Dorea ca şi ea să i se dăruie cu acelaşi entuziasm care o caracteriza atât de mult. Nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată cu atâta intensitate o femeie.

— Întotdeauna e interesant să vezi o persoană puternică pierzându-şi controlul, continuă Jordan, mângâind-o pe gât. Eşti o femeie foarte puternică şi foarte delicată. Excitantă combinaţie.

— N-am venit aici ca să te excit, Jordan.

Trupul ei jinduia după al lui.

— Am venit ca să lucrez cu tine.

— Le faci foarte bine pe amândouă. Ia spune-mi…

Glasul lui îi luneca pe piele la fel de tandru ca degetele.

— Te gândeşti la mine noaptea, când eşti singură, în camera ta?

— Nu.

Zâmbi iar. Deşi n-o trăsese mai aproape, Kasey simţea dorinţele ciocnindu-se într-însa. Nu era obişnuită să-şi stăpânească pasiunea, nici s-o simtă necesară.

— Nu prea ştii să minţi.

— Iarăşi ţi se arată aroganţa, Jordan.

— Eu mă gândesc la tine.

Degetele lui se strecurară până la ceafa ei, strângând-o.

— Prea mult.

— Nu vreau să te gândeşti la mine.

Vocea îi era slabă, lucru care o speria.

— Nu, nu vreau, se desprinse ea de Jordan, clătinând din cap. N-ar merge.

— De ce?

— Fiindcă…

Căutând un răspuns, se înspăimântă şi mai mult. Nimeni nu mai fusese în stare să-i facă aşa ceva.

— Fiindcă urmărim ţeluri diferite. Am nevoie de mai mult decât îmi poţi oferi tu.

Îşi trecu o mână prin păr, ştiind că trebuia să scape.

— Fac pauză. Putem relua după masă.

Jordan o privi cum se repezea afară din cameră.

„Are dreptate, desigur," îşi spuse el, încruntându-se uşa închisă. „Tot ce spune e perfect logic. *De ce nu pot înceta să mă mai gândesc la ea?* Îşi ocoli biroul şi se aşează din nou la maşina de scris. „N-ar trebui să mă atragă." Rezemându-se de spătar, încercă să disece ceeaa ce simţea pentru ea şi de ce. Era oare doar o simplă atracţie fizică? Dacă da, de ce se simţea dintr-o dată atras de o femeie care nu se compara cu nicio alta pe care o dorise? Şi de ce se pomenea gândindu-se la ea în momente din cele mai nepotrivite - când se bărbierea, când era în plină structurare a unui paragraf? Cel mai bine ar fi fost să-şi accepte pur şi simplu sentimentele ca însemnând dorinţă şi să se rezume la atât. Nu avea loc pentru altceva. Kasey avusese dreptate, conchise el. N-ar fi mers.

Reveni asupra însemnărilor, bătu la maşină două propoziţii şi înjură.

Kasey, grăbindu-se prin salon spre camera ei, o zări pe Alison citind pe canapea, într-o poziţie cuviincioasă. Fata ridică privirea şi ochii i se luminară.

— Bună.

Kasey simţea nervozitatea şi dorinţele continuând să-i alerge prin trup.

— Chiuleşti?

— E sâmbătă, răspunse Alison.

Pe buze îi apăru un surâs ezitant.

— Aha.

Trebuia să fi fost oarbă ca să nu vadă nevoia din ochii fetiţei. Lăsându-şi deoparte propriile probleme, se aşează lângă Alison.

— Ce citeşti?

— *La răscruce de vânturi*.

— Literatură grea, comentă Kasey, răsfoind cartea şi pierzând locul unde rămăsese Alison cu lectura. La vârsta ta, eu citeam benzi desenate cu Superman.

Zâmbi şi-şi trecu o mână prin părul fetei.

— Le mai citesc şi acum, uneori.

Alison o privea cu un amestec de uimire şi jind. Kasey se aplecă s-o sărute în creştetul capului.

— Alison.

Îşi coborî ochii spre costumul cu pantaloni, de in albastru, al fetei.

— Ţii mult la îmbrăcămintea asta?

Plecându-şi privirea, Alison se bâlbâi:

— Nu... nu ştiu.

— Alte ţoale n-ai?

— Ţoale? repetă fetiţa, rostogolind experimental cuvântul pe limbă.

— Ştii tu, blugi vechi, ceva cu câte-o gaură, cu pete de ciocolată.

— Nu. Nu cred...

— Nu contează, îi zâmbi complice Kasey, punând cartea deoparte. Cu toate hainele pe care le ai, unui costum n-o să i se simtă lipsa.

Ridicându-se, o luă de mână şi o trase spre uşa curţii interioare.

— Unde mergem?

Kasey îşi coborî privirea spre Alison:

— Mergem să împrumutăm furtunul grădinarului şi să facem sculpturi din noroi. Vreau să văd dacă eşti în stare să te murdăreşti.

Şi ieşiră.

— Sculpturi din noroi? repetă Alison, în timp ce-şi croiau drum în jurul casei, spre grădină.

— Consideră-l un proiect artistic, îi propuse Kasey. Un experiment pedagogic.

— Nu ştiu dacă Haverson te va lăsa să iei un furtun, o preveni fata.

— A, zău? zâmbi ştrengăreşte Kasey, în timp ce se apropiau de grădinar. Vedem noi.

— Bună ziua, domnişoară, îşi atinse Haverson borul pălăriei, oprindu-se din tăierea uscăturilor.

— Bună, domnule Haverson, îi răspunse Kasey, cu un surâs sclipitor. Doream să vă spun cât de mult vă admir grădina. Mai cu seamă azaleele. Aceasta, atinse ea un boboc în formă de pâlnie. Spuneţi-mi, le acoperiţi rădăcinile cu frunze de stejar?

Cincisprezece minute mai târziu, Kasey avea furtunul şi era ocupată cu fabricatul noroiului, după un pâlc de rododendroni.

— De unde ştiai toate astea? o întrebă Alison.

— Toate ce?

— Atât de multe despre flori. Eşti antropoloagă.

— Şi crezi că un instalator nu se pricepe decât la ţevi şi chiuvete înfundate? îi zâmbi ea, amuzată de un concentrarea de pe faţa fetiţei. Învăţătura e un lucru minunat, Alison. Nu există nici un lucru pe care să nu-l poţi şti, dacă vrei.

Închise apa şi se lăsă pe vine.

— Ce-ai vrea să sculptăm?

Alison se aşeză uşor alături, împungând cu vârful unui deget în noroi.

— Nu ştiu cum se face.

Kasey râse:

— Nu e acid, iubito.

Şi-şi cufundă mâna până la încheietură.

— Cine poate spune că Michelangelo n-a început la fel? Cred că voi face un bust al lui Jordan.

Oftă, dorindu-şi să nu-i fi răsărit tocmai el în minte.

— Are un chip fascinant, nu găseşti?

— Cred că da. Dar e cam bătrân.

Încă prudentă, Alison începu să adune mâlul într-o grămăjoară.

— Hm, strâmbă din nas Kasey. N-are decât cu câţiva ani mai mult decât mine, iar eu abia am ieşit din adolescenţă.

— Nu eşti bătrână, Kasey, zise Alison ridicându-şi privirea; dintr-o dată, în ochi îi apăruse o expresie intensă. Nu eşti atât de bătrână încât să-mi poţi fi mamă, nu-i aşa?

Kasey se îndrăgosti. Inima i se pierdu, fără a mai avea cale de întoarcere. Avea nevoie de ea.

— Nu, Alison, nu sunt atât de bătrână ca să-ţi fiu mamă.

Vorbea cu voce înceată, înţelegătoare. Când fata îşi coborî ochii, Kasey îi ridică bărbia cu vârful degetului.

— Dar sunt destul de mare ca să-ţi fiu prietenă. Mi-ar prinde bine şi mie una.

— Serios?

Fetiţa striga din adâncul inimii să fie iubită, atinsă. Kasey simţi un val de furie împotriva lui Jordan, când cuprinse faţa lui Alison între mâini.

— Serios.

Privi surâsul apărând încet, până înflori pe toată faţa copilei.

— Îmi arăţi cum să fac un câine? întrebă Alison, înfigându-şi mâinile în noroi.

Peste o oră, când reveniră acasă, chicoteau amândouă. Fiecare ţinea în mână câte o pereche de pantofi plini de noroi. Lui Kasey i se limpezise mintea cum de zile întregi nu şi-o mai simţise. „Am tot atâta nevoie de ea, cât are şi ea de mine,” îşi spuse, coborându-şi privirea spre Alison. Râse şi se opri să ridice faţa brăzdată de noroi a fetiţei.

— Eşti frumoasă, îi spuse ea; aplecându-se, o sărută pe nas. Oricum, s-ar putea ca bunica ta să nu fie de aceeaşi părere, aşa că mai bine urcă sus şi bagă-te în cadă.

— E la o şedinţă de comitet, răspunse Alison şi chicoti iarăşi, văzând noroiul de pe obrazul lui Kasey. Mereu se duce pe la tot felul de întruniri.

— Atunci, nu va trebui s-o deranjăm, nu-i aşa? o luă Kasey de mână, pornind din nou. Desigur, nu se cade să o

minţi. În caz că bunica te întreabă dacă ai sculptat statui de noroi după rododendroni, va trebui să-i mărturiseşti.

Alison îşi împinse după ureche părul răvăşit.

— Dar nu m-ar întreba niciodată una ca asta.

— Ceea ce simplifică situaţia, nu?

Deschise uşa dinspre curte.

— Îmi place câinele pe care l-ai modelat. Cred că ai talent artistic.

În timp ce treceau prin salonul cu brocarturi, Kasey începu să caute un chibrit prin buzunare. Încăperea aceea o călca pe nervi.

— Mie mai mult mi-a plăcut bustul făcut de tine. Arăta exact ca… unchiul Jordan!

— Da, a fost destul de reuşit.

Kasey se opri la baza scării, scotocindu-se în buzunarele de la spate.

— Ştii, se pare că n-am chibrituri niciodată când îmi trebuie. Mă întreb de ce.

Apoi, văzând expresia şocată a lui Alison, privi în sus.

— A, bună, Jordan, zâmbi ea amabilă. Ai un foc?

Jordan începu să coboare încet treptele, uitându-se de la una la alta. Costumul de in al lui Alison era stropit cu noroi. Părul îi scăpase de sub panglică şi avea cocoloaşe de mâl prinse în el. Ochii ei îl priveau de pe o faţă complet mânjită. Avea mâinile brune până mai sus de încheieturi. Şi Kasey la fel. O duzină de explicaţii rezonabile îi trecură prin minte, refuzate rând pe rând. Dacă în ultimele câteva zile petrecute cu Kasey învăţase ceva, era în primul rând să exploreze mai întâi iraţionalul.

— Ce naiba aţi făcut?

— Ne-am angajat în aprecieri artistice, replică ea cu nepăsare. E foarte educativ.

Kasey strânse scurt mâna lui Alison.

— Mai bine du-te să vezi de baia aia, iubito.

— Aprecieri artistice? repetă Jordan, cu privirea după nepoata sa; reveni spre Kasey, încruntat. Arătaţi de parcă va-ţi bălăcit prin mocirlă.

— Nu ne-am bălăcit, Jordan. Am creat, preciză Kasey, dându-şi şi la o parte din ochi părul zbârlit. Am făcut sculpturi din noroi. A lui Alison e foarte reuşită.

— Sculpturi din noroi? V-aţi juca în noroi? Nici măcar nu avem noroi aici.

— Am făcut noi puţin. A mers foarte uşor. Iei doar puţină apă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, cunosc şi eu formula noroiului.

— Sigur că o cunoşti, Jordan.

Vocea ei era liniştitoare şi calmă, dar Jordan îi zări unda de râs din ochi.

— Eşti un om inteligent.

Simţea că ajunge la capătul răbdării.

— Ai de gând să rămâi la subiect?

— Şi care era subiectul? întrebă Kasey cu un zâmbet vinovat, care aproape deveni rânjet, când Jordan pufni adânc.

— Noroiul, Kasey. Subiectul era noroiul.

— Păi, prea multe nu-ţi pot spune despre el. Ai spus că ştii cum se face.

Jordan înjură, în timp ce degetele i se crispau.

— Kasey, nu crezi că e puţin cam infantil din partea unei femei în toată firea să ia o puştoaică de unşpe ani şi petreacă după-amiaza cu ea într-o baltă de noroi?

„Deci ştii ce vârstă are," spuse Kasey în sinea ei, privindu-l lung.

— Mă rog, Jordan, depinde.

— Depinde de ce?

— De ceea ce doreşti să ai drept nepoată: o fată de unsprezece ani sau o pitică de patruzeci.

— Ce naiba tot îndrugi? Chiar şi pentru tine, devii greu de urmărit.

— Fata asta se apropie de bătrâneţe, iar tu eşti atât de captivat de Jordan Taylor, încât nici nu observi. Citeşte *La răscruce de vânturi* şi cântă Brahms. E ordonată şi cuminte şi nu se amestecă în viaţa ta.

— O clipă. Reia puţin.

— Să reiau puţin!

Furia lui Kasey avea obiceiul de a izbucni rapid. Îşi aranjă iarăşi părul.

— Nu e decât o fetiţă. Are nevoie de tine, de cineva. Când ai stat de vorbă cu ea ultima oară?

— Nu fi ridicolă. Vorbesc cu ea în fiecare zi.

— *Îi* vorbeşti, ripostă furioasă Kasey. E o diferenţă ca de la cer la pământ.

— Adică vrei să spui c-o neglijez?

— Nu *vreau* să-ţi spun nimic, chiar îţi *spun*. Iar dacă nu vrei să auzi, mai bine nu întrebai.

— Nu s-a plâns niciodată.

— Of, fir-ar al dracului! se răsuci Kasey pe călcâie, revenind apoi spre el. Cum poate un om inteligent ca tine să facă o declaraţie aşa de ridicolă? Chiar eşti atât de insensibil?

— Ia seama, Kasey, o preveni el.

— Dacă nu-ţi place să ţi se spună că eşti un prost, atunci nu te purta ca atare.

Nu-i mai păsa cât de tare îl înfuria.

— Crezi că a fi găzduită, hrănită şi educată e de-ajuns? Alison nu e un animal de casă, şi până şi un animal merită afecţiune. Se usucă în faţa ochilor tăi. Iar acum, dacă mă scuzi, aş vrea să mă spăl de noroiul ăsta.

Jordan o apucă de braţ înainte de a apuca să treacă pe lângă el. Răsucind-o în loc, o împinse într-o cameră de toaletă, pe culoar. Fără o vorbă, Kasey deschise apa şi începu să se spele. Jordan nu spuse nimic în timp ce cuvintele ei i se derulau prin minte. În tăcere, Kasey se mustra neîncetat pe sine.

Nu voise să-şi piardă calmul. Deşi plănuise să discute el despre Alison, intenţia ei fusese aceea de a aborda subiectul calm, cu diplomaţie. Ultimul lucru pe care-l dorise era să-şi reverse gândurile într-un torent de imprecaţii. Întotdeauna fusese de părere că, cu cât strigi mai tare, cu atât eşti mai puţin auzit. Îşi spunea încontinuu să nu se lase pradă emoţiilor când avea de-a face cu Jordan Taylor. Şi continua să şi-o impună. Luă prosopul pe care i-l întindea el şi se şterse cu grijă pe mâini.

— Jordan, îmi cer scuze.

Ochii lui o priveau ferm.

— Pentru ce anume, exact?

— Exact, pentru că am strigat la tine.

Jordan dădu încet din cap.

— Pentru ambalaj, dar nu pentru conţinut, comentă el, iar Kasey oftă. Nu era un om uşor de mulţumit.

— Întocmai. Am tendinţa să fiu lipsită de tact.

O observă cum îşi trecea prosopul printre mâini. Era stingherită, constată el, dar n-avea să bată în retragere. Simţi un fior de admiraţie, fără tragere de inimă.

— De ce n-o iei de la început? îi propuse. Fără strigăte.

— În regulă.

Kasey stătu un moment să-şi organizeze atitudinea.

— Alison a venit să mi se prezinte în seara sosirii mele. Am văzut o domnişoară impecabil de bine crescută, cu păr strălucitor şi maniere elegante. Şi ochi plictisiţi.

Amintirile îi redeşteptară compătimirea.

— Nu pot accepta plictiseala, Jordan, nu la un copil cu toată viaţa înainte. Mi s-a frânt inima.

Pasiunea îi revenise în glas, dar o pasiune de alt gen. De astă dată, nu mai era furie. Insista să vadă şi el ceea ce vedea ea... Jordan se îndoia că era conştientă, măcar, de intensitatea cu care îl privea. Nu se gândea decât la fetiţă. Compasiunea ei îl înduioşă. Era o nouă surpriză.

— Continuă, îi spuse, când Kasey se opri. Zi până la capăt.

— Nu mă priveşte.

Îşi trase iarăşi prosopul printre mâini.

— Ai tot dreptul să mi-o spui, dar nu va schimba ceea ce simt. Ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi părinţii - sentimentul de refuz, de cumplită confuzie. Ai nevoie de cineva care să te ajute să găseşti un sens, să umpli toate golurile pe care nici măcar tu nu le înţelegi. Nimic nu e mai devastator decât moartea oamenilor pe care-i iubeşti şi de care depinzi.

Trase adânc aer în piept. Îi spunea mai mult decât intenţionase, dar nu părea capabilă să se mai oprească.

— Nu e un lucru peste care să poţi trece într-o zi sau într-o săptămână.

— Sunt conştient de asta, Kasey. A fost fratele meu.

Ochii ei îl cercetară şi găsiră într-ai lui ceva neaşteptat. Şi el iubise profund. Toate pavezele i se prăbuşiră. Întinse mâna să i-o atingă pe a sa.

— Are nevoie de tine. Jordan, nimic nu se compară cu iubirea unui copil. Ei nu-şi condiţionează cu nimic emoţiile. Dăruiesc pur şi simplu. Au o puritate pe care o pierdem când ne maturizăm. Alison aşteaptă să iubească iarăşi pe cineva.

Jordan privi mâna care se aşezase peste a lui. Îngândurat, o întoarse şi-i studie palma.

— Tu îţi condiţionezi emoţiile?

Privirea lui Kasey rămase deschisă.

— Odată ce mi le dăruiesc, nu.

O cercetă un moment, încruntat uşor, a concentrare.

— Ţii mult la Alison, nu?

— Da, sigur că ţin.

— De ce?

Kasey holbă ochii, cu nedumerire sinceră.

— De ce? repetă. E un copil, o fiinţă omenească. Cum aş putea să nu-mi pese?

— E copilul fratelui meu, preciză el calm. Şi s-ar părea că mie nu mi-a păsat destul de ea.

Mişcată, Kasey îşi ridică mâinile pe umerii lui.

— Nu. A nu înţelege şi a nu-ţi păsa de cineva sunt două lucruri total diferite.

Gestul ei simplu îl impresionase.

— Întotdeauna ierţi atât de uşor?

Ceva din ochii lui începu să-i bată cu ciocanul avertismente în creier. Iarăşi se apropia prea mult de adâncul sufletului ei. Odată ajuns acolo, Kasey ştia că n-avea să mai scape niciodată de el.

— Nu mă canoniza, Jordan, spuse ea volubilă. Aş fi o sfântă îngrozitoare.

— Nu te simţi bine să-ţi facă lumea complimente, aşa-i?

Kasey dădu să-şi coboare mâinile, dar Jordan le puse pe ale lui deasupra, pentru a i le reţine pe umeri.

— Ba mor după ele, contraatacă ea. Zi-mi că-s genială şi devin o plastilină în mâinile tale.

— A, complimentele privitoare la inteligenţă. Eşti obişnuită cu ele, presupun, zâmbi el. Pe de altă parte, dacă ar fi să-ţi spun că eşti o persoană foarte caldă şi generoasă, căreia găsesc că mi-e greu să-i rezist, ai respinge ideea.

— Nu face asta, Jordan.

Era prea aproape, iar uşa îi izola de restul casei.

— Sunt vulnerabilă.

— Da, o privi el ciudat. Şi asta e o surpriză.

Îşi coborî gura s-o guste. La prima atingere, îi simţi degetele încleştându-se pe umerii lui. Apoi, Kasey se relaxă şi cedă. Pentru a doua oară în aceeaşi zi, se îndrăgosti. Simţea că-şi pierdea inima, cu o senzaţie fizică, dureroasă de astă dată. *Te va face să suferi*, o prevenea mintea, dar era deja prea târziu.

— Miroşi a săpun, murmură Jordan, în timp ce gura lui îi cutreiera faţa. Şi ai o duzină de pistrui pe nas. Te doresc mult decât am dorit vreodată o femeie.

Glasul îi deveni răguşit, senzual.

— Fir-ai să fii, nu înţeleg nimic.

Când gura lui se înapoie la a ei, Kasey simţi aroma mâniei. Limba lui o sondă adânc, în timp ce o trăgea şi mai aproape. Pentru prima oară în viaţă, Kasey abandonă totul - trup, suflet, gândire.

Când mâinile lui se întinseră spre ea, nu opuse nicio rezistenţă, lăsându-se s-o străbată. Raţiunea, ştia, avea să revină mult prea repede. Îl strânse în braţe, lăsându-se umplută de gustul lui. Începu să-i răsfire părul cu degetele, coborând apoi peste muşchii umerilor şi ai spatelui. Îi dorea puterea - o putere pe potriva propriei forţe.

Jordan îşi strecură ambele mâini pe sub bluza ei pentru a-i cuprinde sânii. Avea pielea imposibil de fină – la fel de moale şi de caldă ca interiorul gurii. O auzi gemând în timp ce îşi trecea degetele mari peste sfârcuri. Era o nebunie, ştia, dar nu dorea nimic altceva decât s-o aibă. Dorinţa îl îmboldea ca nicicând. Era tentat s-o culce pe duşumea şi s-o posede rapid, feroce, terminând odată. Avea atunci să-şi regăsească uzul raţiunii? Avea viaţa lui să redevină a lui?

O desprinse brusc de el, privind-o lung. Respiraţia ei se accelerase, iar vulnerabilitatea pe care şi-o declarase i se citea în ochi mult prea limpede.

— Simt nevoia să te am, spuse scurt Jordan. Şi nu-mi place.

— Nu, dădu Kasey din cap, înţelegând cum nu se poate mai bine sentimentul. Nici mie.

— Şi dacă la noapte vin în camera ta?

— Să nu vii.

Îşi împinse părul din jurul feţei, cu ambele mâini. Trebuia să judece şi totuşi, judecata îi era imposibilă, atunci când nu mai putea decât să simtă.

— Nu suntem gata, nici unul dintre noi.

— Nu-s sigur că mai avem de ales.

— Poate că nu.

Trase adânc aer în piept, simţind că începea să-şi recapete echilibrul.

— Dar, pentru un timp măcar, ce-ar fi să nu mai intrăm împreună în aceleaşi băi?

Jordan râse şi îi cuprinse faţa în palmă. Niciodată nu mai cunoscuse pe cineva care să-l fi făcut atât de uşor să râdă.

— Chiar crezi că o să ne ajute la ceva?

Kasey clătină din cap:

— Nu, mă tem că n-o să ne ajute, dar pentru moment e tot ce pot face.

4

Alison stătea pe cuvertura de satin roz şi o privea pe Kasey aplicându-şi machiajul. Flaconaşele şi tuburile cu farduri răspândite pe măsuţa de toaletă o fascinau. Apropiindu-se, începu să le atingă, şovăitoare.

— Când crezi că voi fi destul de mare ca să mă machiez şi eu? întrebă Alison luând un borcănaş cu fard pentru ochi, ca să-l studieze mai îndeaproape.

— Abia peste câţiva ani, murmură Kasey, rimelându-şi şi genele. Tu, însă, cu faţa pe care o ai, nu vei avea nevoie de iluzii.

Alison se aplecă să privească feţele amândurora în oglindă.

— Dar tu le foloseşti şi eşti mult mai drăguţă decât mine. Ai ochi verzi.

— Şi pisicile îi au verzi, comentă Kasey, zâmbind. Ochii căprui dau un efect foarte reuşit, mai ales la blonde. Nimic nu răvăşeşte sufletul unui bărbat mai mult decât o pereche de ochi căprui şi languroşi, cu gene lungi. Când vei avea cincisprezece ani, băieţii au să-ţi mănânce din palmă.

O văzu pe Alison zâmbind, îmbujorată.

— Numai să nu-ţi dai prea repede drumul la farmece, o preveni ea, trăgând-o uşor de păr. Şi-n seara asta, fără fâlfâiri din gene. Nu cred că domnul doctor Rhodes ar putea să reziste.

Cu un chicotit, Alison se aşeză pe fotoliu.

— Bunica spune că domnul doctor Rhodes e un bărbat distins şi o partidă.

„Te cred," medită Kasey, luându-şi rujul.

Alison îşi acoperi gura, dându-şi ochii peste cap.

— Eu, una, îl găsesc mai asemănător cu un ursuleţ.

— Kasey, spui cele mai ciudate lucruri.

— Aşa crezi?

Începu să caute o perie pe care o rătăcise.

— Mie mi se părea o descriere adecvată. E rotofei şi destul de molcuţ. Un *Winnie the Pooh* cu ochelari, întotdeauna l-am îndrăgit pe *Winnie the Pooh*. E dulcişor, neajutorat şi înţelept. Nu mi-ai văzut peria?

Alison o luă de pe fotoliu şi i-o întinse.

— Mă mângâie pe cap, spuse ea, cu un oftat.

Stăpânindu-şi râsul, Kasey încercă să-şi convingă părul să stea cum trebuie.

— N-are încotro. Bărbaţii mai în vârstă, care sunt burlaci confirmaţi, au tendinţa de a mângâia copiii pe cap. Efectiv nu ştiu ce altceva le-ar putea face.

Îşi luă sticla de parfum şi pulverizã scurt spre Alison. Îi plăcea s-o audă râzând.

— Hai să vedem dacă a venit Pooh.

Intrară împreună în salon. Zărindu-l pe Harry Rhodes în cealaltă parte a încăperii, Kasey o privi pe Alison făcându-i conspirativ cu ochiul.

Jordan care stătea în picioare lângă Harry, observă schimbul de priviri. Pierdu şirul conversaţiei cu prietenul său. Când o văzuse pentru ultima oară pe Alison zâmbind astfel? Când îşi dăduse ultima oară osteneala s-o privească? Simţi un junghi scurt de vinovăţie. În calitate de păzitor, îşi dădu el seama, era ireproşabil. Dar ca înlocuitor de tată, eşuase complet. Era timpul să se achite faţă de ea - şi faţă de el însuşi.

Îi puse lui Harry o mână pe braţ, pentru a-i întrerupe dizertaţia, apoi traversă camera, spre nepoata lui.

— Ei, nu eram pregătit să primesc două femei superbe!

Îi ridică bărbia cu mâna, studiind-o. Era foarte frumoasă remarcă el, cu o tresărire. Şi mai matură decât crezuse.

— Nu peste mult timp, va trebui să te încui în casă, dacă vreau să te păstrez pentru mine..

Ochii lui Alison se măriră, surprinşi. Acea simplă expresie îl făcu să se mustre pentru că fusese prea sigur pe ea. Cum putuse locui atâta timp în aceeaşi casă cu fata, fără să observe? Sub privirea lui, Alison se uită la Kasey, derutată. Jordan simţi o panică momentană, când întoarse iarăşi capul spre el. Era prea târziu?

— O, unchiule Jordan... sări inima lui Alison drept până-n ochi.

Iubire fără restricţii. Simţi ceva deschizându-se înăuntrul lui.

— A, da, replică el calm... atingându-i obrazul. Cred c-am să te păstrez.

— Alison, o strigă Beatrice din partea opusă a încăperii. Unde ţi-s bunele maniere? Vino să-i dai bună seara domnului doctor Rhodes.

Alison îi aruncă un zâmbet scurt lui Kasey şi răspunse la chemarea bunicii ei.

— Ei, Jordan, înghiţi Kasey un nod, apoi îşi drese vocea, eşti un adevărat bărbat.

— Lacrimi, Kasey?

— Termină, clătină ea din cap şi înghiţi iarăşi. O să mă fac de râs.

Un moment, ochii lui se îndreptară spre Alison.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— A, nu, scuturǎ Kasey din cap şi mai insistent. Te rog.

Jordan o luă de mână şi i-o ridică la buze.

— Ba da. Am senzaţia că va fi o datorie greu de achitat. Am avut iubirea privindu-mă în faţă şi nici n-am observat-o.

Kasey îl privi lung şi expiră adânc. „Şi încă o mai ai," spuse în sinea ei. „Doar că e puţin mai complicat."

— Jordan, dacă nu vrei ca doctorul Rhodes şi mama ta să facă o criză şi să ţi se murdărească batista asta impecabil de elegantă pe care o ai în buzunarul de la piept, schimbă subiectul şi toarnă-mi ceva de băut.

— În regulă, zise el sărutându-i din nou degetele. Deocamdată.

În timpul supei de ceapă, al costiţei de miel şi al salatei orientale, Harry Rhodes o îmboldi pe Kasey cu întrebări despre ştiinţa antropologiei. Era incapabil, chiar şi la a doua întâlnire, s-o identifice pe Kathleen Wyatt, cea căreia îi citise şi admirase lucrările, cu femeia spirituală care stătea în faţa lui la masă. Sărea de la un subiect la altul, făcând ocazional declaraţii care-l lăsau stupefiat complet. Cunoscându-l bine pe Jordan, putea întrezări uşor că interesul prietenului său pentru ea nu era strict academic. Şi, întrucât Kasey intrase în casa Taylor la recomandarea lui, era îngrijorat. Nu cumva, de fapt, îl înşeuase pe Jordan mai degrabă cu o problemă decât cu o soluţie?

Cunoştinţele ei în domeniu, însă, erau atotcuprinzătoare. La vremea când se serviră piersicile flambate, Harry îi spuse să se relaxeze.

— Antropologia nu e totuna cu psihologia, răspunse Kasey la unul dintre comentariile lui. Ca psiholog, domnule doctor, încercaţi să consideraţi cultura ca pe o constantă şi să exploraţi mintea şi psihicul. Eu, ca antropolog, încerc să ţin constante mintea şi psihicul şi să explorez cultura. Am o carte bună pe subiectul acesta. Poate v-ar interesa să v-o împrumut.

— Da.

Conversaţia ei prea lucidă îl relaxa.

— V-aş fi foarte recunoscător, domnişoară Wyatt.

— Perfect. Dacă reuşesc s-o dezgrop, o puteţi lua cu dumneavoastră în seara asta.

Şi mai luă o lingură de desert.

— Mă tem că toate astea mă depăşesc de departe, interveni Beatrice, adresându-i lui Harry un zâmbet cald; pe Kasey o ignora complet. Mă fascinaţi, voi, psihologii şi antropologii, cu toate teoriile şi filosofiile voastre de viaţă.

— Ei, haide, Beatrice, eu nu prea mi-aş considera fascinante teoriile, răspunse modest Harry.

— Mă întreb care ar putea fi filosofia de viaţă a lui Kasey, spuse meditativ Jordan; îi adresă unul dintre zâmbetele lui cuceritoare. Sunt sigur că vom fi fascinaţi cu toţii.

Kasey îşi linse dosul linguriţei.

— Din punctul de vedere al antropologului, Jordan.

Se opri să-şi ia paharul cu vin.

— Viaţa e ca o mustaţă. Poate fi minunată sau îngrozitoare. Dar întotdeauna te gâdilă.

Jordan râse, în timp ce Harry lua o înghiţitură zdravănă de vin.

Peste treizeci de minute, cei doi bărbaţi se închiseseră în camera de jocuri. Jordan strângea bilele pe masa de pool[1], ascultând comentariile incomode ale lui Harry despre Kasey.

— Harry, n-ai motive să fii preocupat, îi făcu e semn doctorului să se întrerupă. Kasey îmi oferă tot ce-mi trebuie, şi ceva pe deasupra. Găsesc incredibil bagajul de cunoştinţe din creierul ăsta ciudat al ei.

— Tocmai asta e problema...

Întrerupându-se, Harry se încruntă.

— E ciudată.

— Poate că noi, ceilalţi, suntem ciudaţi, murmura Jordan; de când apăruse Kasey în viaţa lui, nu mai era sigur de nimic. În orice caz, îşi cunoaşte meseria mai bine decât cunosc majoritatea oamenilor alfabetul.

Se poziţionă pentru prima lovitură.

— Fără ea n-aş putea atinge niciodată profunzimile pe care le doresc.

Lovi, făcu punctul şi se mută în poziţia următoare.

— Mai mult, mă intrigă mai mult decât oricare femeie din câte am cunoscut.

— Nu cumva îţi creezi o relaţie personală cu ea?

[1] Varietate de biliard american.

— Îmi dau toată silinţa, se încruntă Jordan, când bila de cinci puncte nu nimeri în gaură.

— Jordan, o relaţie personală cu ea ţi-ar putea impieta asupra scrisului. Ţi-am spus, când ţi-am citit rezultatul că are şanse de Pulitzer. Reputaţia ţi-ai format-o deja.

— Ar putea fi mai înţelept să termin cartea înainte de a ne gândi la premii *Pulitzer*. E rândul tău, Harry, îi aminti Jordan.

Harry lovi două bile, iar pe a treia o rată. În timp ce trăgea îşi căută cu grijă cuvintele.

— Jordan, am observat că în ultima vreme eşti cam neliniştit. Voiam să-ţi propun o vacanţă, când termini cartea.

Zâmbind, Jordan se aplecă peşte masă. Îşi potrivi tacul.

— Încerci să mă aperi de Kasey, Harry?

— Eu n-aş pune problema aşa - exact.

Enervat, Harry se rezemă în tac.

— Îmi dau seama că domnişoara Wyatt e foarte atrăgătoare într-un mod destul de neobişnuit. Dar mai este şi neliniştitoare.

— Hmm. Neliniştitoare, murmură Jordan. Este într-adevăr autoritară. N-aş putea face nimic în sensul ăsta nici dacă aş fi sigur că vreau. Singurul lucru de care sunt sigur e că mi-a deschis câteva uşi pe care nu ştiam că le închisesem.

— Sper că nu te-ai...

Harry căută expresia potrivită.

— ...încurcat emoţional?

— Dacă m-am îndrăgostit? se încruntă Jordan; introduse în gaură bila de nouă puncte şi se scărpină în cap. N-am nici cea mai vagă idee. Ştiu că o doresc.

— Dragă băiete, începu Harry, sexul e...

Ezită, dregându-şi glasul.

— Da? îl îndemnă Jordan, nereuşind să-şi stăpânească un rânjet.

— ...O parte necesară a vieţii, încheie băţos Harry.

— Harry, mă surprinzi.

Rânjetul i se lăţi.

— E rândul tău.

Amândoi îşi ridicară privirile, când uşa se dădu da perete.

— Pentru Dumnezeu, Jordan, ar trebui să afişez hărţi rutiere, intră agale Kasey, aducând o carte groasă. În viaţa mea n-am văzut atât de multe coridoare la un loc. Cartea dumneavoastră, doctore Rhodes.

O puse pe o masă şi-şi suflă bretonul din ochi.

— Am profanat un teritoriu sacru?

Jordan se propti de tac. De ce i se părea că orice cameră se trezea la viaţă când intra ea pe uşă?

— Ar avea importanţă? o întrebă el, zâmbind.

— Fireşte că nu. Întotdeauna mă infiltrez pe pământuri sacre. Pot să beau ceva?

— Vermut? Aici n-am făcut provizii de tequila.

— Da, mulţumesc.

Kasey începuse deja să studieze camera.

Era spaţioasă şi aerisită, cu o mulţumitoare abundenţă a mătăsurilor şi brocarturilor. Podelele de scândură pe care le imaginase în salon, se vedeau, iar la ferestre se aflau jaluzele simple de bambus. Domnea o curăţenie scrupuloasă, dar se zăreau semne de viaţă. O lumânare groasă arsese până la jumătate în sfeşnicul ei de cositor. O colecţie de albume cu discuri erau stivuite pe un raft, unul sau două dintre ele stând strâmbe.

— Îmi place camera asta, comentă Kasey, apropiindu-se de o masă cu placă din sticlă pe care se aflau câteva vase de ceramică primitive. Foarte mult, adăugă în timp ce se întorcea să ia paharul cu vermut de la Jordan. Mulţumesc.

Nu era sigur de ce părerea ei favorabilă îl mulţumea, dar ştia că aşa era. Kasey îşi înclină capul, parcă încercând să-l vadă dintr-un unghi nou.

— E camera ta, murmură. La fel ca biroul.

— Cred că se poate spune şi aşa.

— Perfect.

Sorbi din băutură.

— Începi să-mi placi, Jordan. Aproape aş dori să nu fie aşa.

— Se pare că avem aceeaşi problemă.

Dând din cap, Kasey se îndepărtă.

— Pool, hmm? Nu vreau să vă întrerup. Îmi termin paharul şi mă întorc în labirint.

Privi iarăşi prin cameră. Era singura încăpere din casă, în afara biroului, unde se simţea comod.

— După ce terminaţi cartea, aş dori să discut despre ea, doctore Rhodes.

— Desigur.

Harry găsi că avea un zâmbet foarte atrăgător, într-adevăr.

— Poate doriţi să jucaţi şi dumneavoastră o partidă domnişoară Wyatt, o invită el, spre propria lui surprindere.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Cu un nou surâs, Kasey îl privi cu afecţiune în timp ce-şi îndrepta umerii:

— Sunt sigură că pariaţi, însă, nu?

— Nu neapărat, răspunse Harry.

— A, dar n-aş vrea să schimbaţi regulile pentru mine.

Kasey bău din nou, privind un tac de biliard.

— Care e miza? Poate că mi-e accesibilă.

— Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere.

Jordan se întrerupse să-şi aprindă o ţigară.

— Ce zici de un dolar bila?

— Un dolar bila, repetă ea, apropiindu-se de masă. Ia să vedem, cât de multe sunt?

Se încruntă, numărându-le.

— Cincisprezece. Cred că pot face faţă. Cum jucaţi?

— Prin rotaţie ar fi cel mai simplu, comentă Jordan cu o privire spre Harry.

— Perfect.

Doctorul începu să-şi frece tacul cu cretă.

— Care sunt regulile?

— Scopul este acela de a introduce bilele în găuri în ordine cronologică, îi explică Jordan.

În seara aceea, Kasey purta cercei. Mici cârlige de argint care sclipeau în lumină. Chiar şi peste masă, parfumul ei răzbătea până la el. Se reculese.

— Vreau să loveşti următoarea bilă la rând, ciocnind-o de alta şi introducând-o pe aceea o pe aceea, ori cât mai multe posibil. Loveşte bila marcată, cea albă, împingând-o în celelalte bile, de la cel mai mic număr până la cel mai mare. Scopul este să eliberezi masa de toate bilele numerotate.

— Înţeleg, se încruntă Kasey spre postavul verde, dând din cap. Fără-ndoială, sună destul de simplu, nu?

— Veţi învăţa uşor, domnişoară Wyatt, o asigură Harry, galant. Doriţi să exersaţi mai întâi?

— Nu, ce-ar fi să ne aruncăm? îi mai adresă ea un surâs. Cine începe?

— Poate preferaţi să spargeţi dumneavoastră, continuă Harry simţindu-se expansiv, în timp ce Jordan aduna la loc bilele. Loviţi grupul cu bila albă. Tot ce intră în găuri, vă aparţine.

— Vă mulţumesc, doctore Rhodes.

Kasey se îndreptă spre capătul mesei.

— Apucă tacul aşa, o instrui Jordan, potrivindu-i degetele. Ţine-l fix, dar lasă-i loc să lunece. Înţelegi?

— Da, îl privi ea peste umăr. Trebuie să pocnesc cu el bila numărul unu, nu?

— Se poate spune şi aşa.

Ar fi putut s-o sărute, îşi spuse el, chiar atunci, producându-i lui Harry o criză de apoplexie. Îi mirosea părul stând lângă ea, îi simţea pielea fină a umărului sub palmă.

— N-am să pot nimeri nimic de pe masă, dacă te mai uiţi aşa la mine, murmură ea. Iar doctorul Rhodes începe să roşească.

Jordan se îndepărtă. Kasey aşteptă un moment să se calmeze, apoi se întinse peste masă şi trase.

Introduse în găuri trei bile, din spargere. Ocolind masa, se poziţionă şi lovi din nou. Şi din nou. Se aplecă, strânse ochii pentru a calcula unghiul şi expedie cu precizie în gaură următoarea bilă. Se opri să-şi frece tacul cu cretă, în timp ce parcurgea masa din priviri pentru a analiza cea mai bună strategie. În cameră se lăsase o tăcere desăvârşită.

Luă paharul, sorbi scurt şi reveni la lucru. Răsună un ţăcănit şi bufniturile bilelor, apoi exclamaţia lui Harry, când execută o introducere din trei ricoşeuri. Jordan o privi în timp ce se concentra pentru următoarea lovitură. Rezemându-se de tac, degustă priveliştea, în timp ce Kasey se întindea peste masă, în faţa lui, plasând următoarea bilă în gaură. Degajă masa, expediind două bile în colţuri opuse. Ridicându-se, se frecă la nas cu dosul mâinii, zâmbindu-le celor doi parteneri.

— Să vedem, face câte cincisprezece dolari de fiecare, nu? Vrei să spargi tu de data asta, Harry?

Jordan îşi azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

— Harry, spuse el, bătându-l pe celălalt pe umăr. Se pare că ne-am băgat singuri în gura lupului.

5

Jordan o privea cercetător. Kasey citea o parte din însemnările lui, în linişte. Tăcea de peste douăzeci de minute. Exista ceva inexplicabil în modul ei de a porni şi a opri curentul electric. Îi hărţuia mintea cum nici o femeie n-o mai făcuse. Când îi punea câte o întrebare directă despre ea însăşi, îi răspundea, vorbind agreabil, dar, de cele mai multe ori, ocolind subiectul. Îi dezvăluia foarte puţin despre Kasey Wyatt.

„Ce secrete bântuie prin creierul ăla al ei?" se întreba Jordan. „Ce anume nu-mi spune, atunci când pare să spună tot ce-i trece prin minte? Şi de ce sunt obsedat să aflu totul?" Se încruntă, gândindu-se la schimbările pe care Kasey le adusese deja în viaţa lui.

De-acum, în casă trăia un copil. Se auzeau râsete, zgomote şi agitaţie. Cât timp lăsase el lucrurile în voia soartei? În toţi cei trei ani de când locuia acolo Alison? Şi câtă vreme, încă, înainte?

Lăsase gospodărirea casei - şi responsabilitatea asupra nepoatei sale - aproape exclusiv în mâinile mamei lui. Fusese mai simplu aşa. Mai simplu, reflectă Jordan. Viaţa lui, în ansamblu, fusese mai simplă înainte de a fi intrat Kasey pe uşa din faţă. Fusese mulţumit. Şi, îşi dădu seama, că la fel ca Alison, se plictisise. Harry o numise nervozitate. Era o mică diferenţă. Nimeni nu rămăsese neafectat de sosirea ei.

Mama lui. Jordan se încruntă din nou, scoţând o havană. Beatrice îşi exprimase deja câteva nemulţumiri subtile. Dar, în fond, de ani de zile era nevoit să blocheze

comentariile mamei sale. De când ţinea minte, Beatrice fusese implicată în comitetele ei, în casele de modă şi dineurile ei. Atât el, cât şi fratele lui, fuseseră crescuţi de un întreg sortiment de guvernante şi preparatori. Jordan acceptase situaţia. Acum, însă, se întreba dacă procedase înţelept dându-i ei pe mână şi creşterea lui Alison. Fusese mai simplu, îşi spuse el din nou. Dar simplitatea, adeseori, era departe de a fi soluţia justă. Se părea că sosise timpul să privească altfel lucrurile. O studie din nou pe Kasey. Un mare număr de lucruri.

— Eşti foarte perspicace, Jordan, comentă Kasey, împingându-şi ochelarii în sus pe nas.

— Aşa crezi?

Cândva, ar fi fost de acord. Acum, începea să se întrebe cât de mult lăsase să lunece pe-alături.

— Ai explicat foarte bine motivaţiile personajului. E minunat construit. Te invidiez.

— Mă invidiezi? trase Jordan prelung din trabuc. De ce?

— Cuvintele, Jordan, îşi ridică ea privirea, zâmbind. Îţi invidiez cuvintele.

— Am observat că şi tu ai o rezervă proprie.

— Cu ghiotura, fu Kasey de acord. Dar nu le-aş putea face niciodată să joace astfel.

Jordan îi privi ochii mişcându-se rapid peste pagini, în timp ce continua să citească manuscrisul.

— Ar trebui să înţelegi, să pătrunzi mai adânc în fragmentul ăsta, interacţiunea dintre rude, în cadrul culturii indiene, îi indică ea.

— Familiile, murmură Jordan, gândindu-se la a lui.

— Da. În multe triburi, rudele administrau oprobriul public. Răufăcătorii erau adeseori exilaţi. Aceasta echivala cu o execuţie, întrucât triburile duşmane, de cele mai multe ori, îl omorau de la prima vedere pe indianul exilat.

— Un tată şi-ar fi trimis fiul la moarte?

— Onoarea, Jordan. Erau oameni de onoare, mândri. Nu uita asta.

Îşi strânse picioarele sub trup, înlănţuindu-şi degetele.

— Asasinatul era considerat dăunător faţă de întregul trib. Pedeapsa standard era exilul. Nu diferă prea mult de modul cum procedăm astăzi. Comportamentul între rude era reglementat adeseori printr-un cod de legi foarte strict.

— Kasey?

— Da?

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

Kasey ridică din umeri. Se puse în gardă.

— Cu condiţia de a nu fi obligată să răspund.

Un moment, Jordan studie scrumul din capătul havanei.

— De ce te-ai făcut antropolog?

— Asta numeşti tu întrebare personală? zâmbi Kasey. Răspunsul e foarte simplu, serios. Am avut de ales între asta şi campionatul de patinaj cu rotile.

Jordan oftă. Iarăşi avea să se ascundă după deget.

— Dumnezeu ştie de ce, dar tot am să te întreb. Ce legătură e între patinele cu rotile şi antropologie?

— Am spus eu că e vreo legătură? îşi scoase ea ochelarii, legănându-i alene de o proptea. N-aş crede. Pur şi simplu ţi-am arătat între ce cariere aveam de ales. Am refuzat patinajul pe rotile, fiindcă este o profesiune riscantă. Toate trupurile alea care se ciocnesc între ele, iar pistele sunt destul de tari. Nu rezist bine la durere.

— Iar antropologia era alternativa cea mai logică.

— Îmi aparţinea, zise ea şi îl studie un moment. Ştii că ridurile din obraji ţi se adâncesc când zâmbeşti? E extrem de atrăgător.

— Te doresc, Kasey.

Ochelarii îşi opriră balansul.

— Da, Jordan, ştiu.

— Şi mă doreşti şi tu pe mine.

Kasey simţi desluşit pulsaţia dorinţei… ca şi cum s-ar fi aflat în braţele lui, cu gura lipită de a sa.

— Poate.

Îşi coborî din nou privirea asupra însemnărilor, începând să le pună în ordine.

— Kasey.

Ridică iarăşi ochii spre el.

— Când?

Ştia ce anume o întreba. Se ridică, incapabilă să mai stea jos.

— Nu-i atât de simplu pe cât dai tu de înţeles, Jordan.

— De ce?

Răsucindu-se, Kasey privi pe fereastră. „Fiindcă nu te iubesc," îşi spuse. „Fiindcă mă vei face să sufăr. Fiindcă mi-e teamă că nu voi putea să plec, când are să se termine. Dacă te primesc, cale de întoarcere nu va mai fi."

— Jordan, spuse ea încet. Ţi-am spus că nu rezist la durere.

— Crezi c-am să-ţi fac vreun rău?

Îi distinse mirarea din glas şi-şi rezemă fruntea de geam.

— O, Doamne, ştiu că-mi vei face.

Când mâinile i se depuseră pe umerii ei, Jordan îi simţi muşchii încordându-se.

— Kasey.

O atinse cu buzele pe creştetul capului.

— N-am intenţia să-ţi fac niciun rău.

Durerea se înteţea deja, răspândindu-se.

— Intenţia, Jordan?

Vocea i se îngroşase; Jordan îi recunoştea răguşeala plânsului.

— Da, cred că n-ai intenţia, dar asta n-o va opri să se întâmple.

Degetele lui i se ridicară pe ceafă, mângâind-o. Kasey simţea că-şi pierdea controlul.

— Jordan, te rog, nu.

Dădu să se retragă, dar Jordan o întoarse cu faţa spre el.

O cercetă atent, cu sprâncenele coborâte. Ridicând degetul mare, îi şterse o lacrimă de pe gene.

— De ce plângi?

— Jordan, te rog, clătină Kasey din cap; ştia că pierdea. Nu suport să mă fac de râs.

Propriile ei emoţii erau prea puternice pentru ea, o constrângeau. Iar ochii lui erau prea direcţi şi poruncitori. Simţea pământul fugindu-i de sub picioare. Doruri, nevoi, temeri, toate o striveau. Se apropia cu repeziciune momentul când nu mai avea de ales, ci trebuia să-i dăruiască lui toate emoţiile - fără restricţii.

— Dă-mi drumul, îi ceru, chinuindu-se să se stăpânească. Ţi-am dat destul, în dimineaţa asta.

— Nu, o strânse Jordan şi mai tare. Nu destul. Nu înainte de a-mi explica de ce te destrami în bucăţi sub ochii mei.

— Să-ţi explic! îşi azvârli ea capul pe spate, într-un brusc acces de furie. N-am nimic de explicat. De ce-aş face-o?

— Cred, replică el rar, că mai valabilă e întrebarea: de ce n-ai face-o?

O durea, şi i se trezi furia, ca s-o apere.

— Cum am putut spune că eşti perspicace? Cum am putut-o crede, când nu vezi ceea ce te priveşte în faţă? Sunt îndrăgostită de tine!

Respiraţia i se întretăie, într-un icnet şocat şi deznădăjduit. Se priviră lung, zguduiţi amândoi de cuvintele rostite.

— N-am vrut să spun asta, clătină Kasey din cap, încercând să se smulgă de lângă el. Mi-am pierdut calmul. N-am vrut s-o spun. Lasă-mă să plec, Jordan.

— Nu, o zgâlţâi el, o dată, pentru a-i opri zbaterile; ochii săi, privind-o, erau întunecaţi şi intenşi. Crezi că-mi poţi spune una ca asta şi pe urmă să pleci? Nu, n-ai vrut s-o spui, încuviinţă Jordan încet. Dar era adevărul?

Lacrimile i se uscaseră. Le înecase disperarea.

— Şi dacă aş spune că nu?

— Nu te-aş crede.

— Deci, e un subiect academic, nu? încercă ea să se smulgă iarăşi, dar Jordan o ţinu strâns.

— Nu-mi veni cu din astea. Nu ţine.

— Jordan.

Vocea lui Kasey redevenise sigură.

— Ce vrei de la mine?

— Nu sunt sigur.

Slăbi strânsoarea, dintr-o dată conştient că probabil o durea.

— Mă iubeşti, Kasey?

Ea dădu să se retragă, dar Jordan clătină din cap:

— Nu. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi.

Trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, Jordan. Fără nici o obligaţie. Ştiu că unii oameni se simt incomod când sunt iubiţi. Nu înţeleg de ce.

— Nimic mai simplu? murmură el.

— Nimic mai simplu, confirmă Kasey şi surâse; povara abţinerii se risipise. Nu face mutra asta, Jordan. E uşor să fii iubit. Să iubeşti e mai greu.

— Kasey...

Ezita. Îl înduioşase, îl neliniştise, încât nici el nu mai era sigur de ce simţea.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Atunci, cel mai bine e să nu spui nimic.

„Nici unuia dintre noi nu-i e uşor," îşi zise ea şi încercă să netezească puţin drumul:

— Jordan, aş vrea să ne lămurim. Ţi-aş explica mai bine dacă nu m-ai atinge.

După un moment, o eliberă, iar Kasey făcu un pas înapoi. Absenţa contactului fizic o ajuta să-şi stăpânească nervii.

— Ţi-am spus că te iubesc. Poate că am greşit, dar faptul este consumat. Aş dori să-l accepţi ca pe o realitate.

Vedea bine că nu înţelegea. Emoţiile, exprimate liber, erau întotdeauna greu de înţeles. Cum putea să-i explice un lucru pe care inima ei îl acceptase, trecând peste obiecţiile raţiunii?

— Toată viaţa, continuă ea, am fost învăţată că, pentru a dărui iubirea, pentru a ţi-o exprima, nu prea ai de ales, ci e

mai mult o obligaţie. Te rog, ia-o ca atare şi nu-mi mai pune niciun fel de întrebări.

— Nici măcar nu ştiu ce întrebări să-ţi pun.

Dorea s-o atingă din nou, s-o ţină în braţe, dar expresia din ochii ei îl opri. Nu voia s-o facă să sufere, nu voia să aibă dreptate şi în această privinţă.

— Kasey, nu doreşti nimic de la mine?

— Nu, îi răspunse ea repede, ca şi cum ar fi anticipat întrebarea. Ţi-am spus că nu ai nici o obligaţie, Jordan. Am vorbit serios. Cred că azi nu mai putem lucra împreună şi, cu siguranţă, nu cred că am putea discuta raţional subiectul în momentul de faţă. În orice caz, e târziu. I-am spus lui Alison că o las să mă bată la tenis, înainte de cină.

Pornise deja spre uşă.

— Kasey.

Făcu un mare efort ca să se întoarcă.

— Da?

Din tulbure, mintea îi devenise goală complet. Se simţea ca un nătâng.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, Jordan.

Reuşi să iasă pe uşă înainte de a i se declanşa durerea.

Se întunecase complet, când Kasey îşi găsi în sfârşit un moment în care să fie singură. De la fereastra camerei sale, putea privi răsăritul lunii. Era o lună plină, cu o nuanţă portocalie care o ducea cu gândul la câmpuri cosite şi la căpiţe de fân. „Ce se întâmplă în lumea largă?“ se întrebă ea. „Sunt închisă în casa asta de prea mult timp, încătuşată de o iubire care nu mă va duce nicăieri. Ce am făcut cu mine însămi? Mi-a trebuit o lună ca să pierd ceva ce-am preţuit mai presus de orice, toată viaţa: libertatea.”

Îşi cuprinse trupul cu braţele, revenind în cameră. „Chiar şi când voi pleca de-aici, de lângă el, n-am să mai fiu liberă. Dragostea te leagă în lanţuri - şi o ştiam. Iar el, ce simte acum? Ce ne vom spune unul altuia, mâine? Pot

continua să mă port normal, să servesc glume ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat?” Râse puţin şi clătină din cap. „Trebuie,” îşi reaminti ea. „Întotdeauna să termini ceea ce ai început - nu asta e prima regulă a lui Kasey? Am venit cu o treabă, iar misiunea trebuie îndeplinită. I-am mărturisit iubirea mea, fără obligaţii, şi sunt datoare să merg până la capăt. O, Doamne,” îşi strânse ea mai puternic trupul în braţe. „Nu pot suferi durerea. Cât de laşă sunt!”

Apăsându-şi tâmpla cu o mână, intră în baie, să-şi caute aspirina. Avea să-i alunge durerea de cap, cel puţin. În timp ce întindea mâna să ia un pahar, auzi un zgomot din camera lui Alison. Încruntată, Kasey se opri să asculte.

Era un sunet scăzut şi înfundat, dar inconfundabil - plâns. Kasey puse la loc flaconul cu aspirine şi trecu în odaia alăturată. Alison stătea ghemuită sub pătură, suspinând cu faţa în pernă. Toate, în afara fetiţei, se risipiră din mintea lui Kasey.

— Alison.

Se aşeză pe marginea patului, atingându-i părul blond şi încâlcit.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un coşmar, zise fetiţa aruncându-şi braţele pe după gâtul lui Kasey şi cuprinzând-o strâns. A fost îngrozitor. Pretutindeni erau păianjeni.

Se cuibări mai adânc la pieptul ei, când o învăluiră şi braţele lui Kasey.

— Se târau prin tot patul.

— Păianjeni, o strânse Kasey, mângâind-o. Cumplit. Nimeni nu trebuie să-i înfrunte de unul singur. De ce nu m-ai chemat?

Alison auzea sub ureche bătăile regulate ale inimii lui Kasey şi se simţi mai încurajată.

— Bunica spune că e nepoliticos să deranjezi pe cineva când doarme.

Kasey îşi stăpâni un scurt şi puternic val de furie, menţinându-şi mâinile blânde.

— Nu şi dacă ai coşmaruri. Eu, când le-aveam, urlam ca o nebună.

— Serios? îşi ridică Alison faţa. Vreau să spun, chiar aveai coşmaruri?

— Din cele mai rele. Tata spunea că erau preţul imaginaţiei mele creatoare. Mă făcea să fiu aproape mândră de ele.

Dădu la o parte părul de pe obrajii lui Alison.

— Şi mai e ceva, adăugă ea. Nu m-ai putea deranja niciodată, Alison.

Cu un oftat, fetiţa îşi rezemă obrazul la loc pe pieptul lui Kasey.

— Erau păianjeni mari. Negri.

— Acum nu mai sunt. Mai bine încearcă şi tu cu cangurii. E mult mai bine să te gândeşti la canguri decât la păianjeni.

— Canguri?

Distinse zâmbetul somnoros în vocea fetei.

— Absolut. Hai, culcarea.[2]

Alison se supuse iar Kasey se strecură în pat lângă ea.

— Ai de gând să stai cu mine?

Vocea ei era scăzută şi uimită.

— Pentru puţină vreme.

Kasey apropie de ea trupul copilului şi-i simţi căldura.

— Să vorbim despre aceste canguri...

— Kasey.

— Hmm?

Ea se uită în jos şi găsi ochii căprui ai lui Alison privind-o solemn.

— Te iubesc.

Iată, constată Kasey: fără condiţii, fără declaraţii - dragoste adevărată! Până în acel moment ea nu-şi dăduse seama cât de mult avea nevoie de Alison.

[2] Din cartea scanată lipsesc pag. 84-85. Am găsit textul original (în limba engleză) şi am încercat să-i găsesc o versiune în limba română. Pentru cei care doresc să obţină o versiune superioară anexez la sfârşit textul original.

— Te iubesc, Alison. Închide ochii.

Jordan stătea în prag şi privi în jos pe cele două fiinţe adormite. Capul lui Alison se odihnea în scobitura umărului lui Kasey. Simţea că pierde noţiunea timpului stând acolo, captivat de imaginea pe care o avea în faţă. Fiecare din ele părea transformată în cealaltă.... Amândouă îmi aparţineau, credea el, surprins de căldura care-l inundase. Amândouă îl iubeau, şi fusese orb să nu observe asta până acum. Acum, că el ştia acest lucru, ce era de făcut? Dragostea nu era ceva la fel de simplu ca ceea ce-i spusese Kasey. Se gândi la felul în care îl priveau ele - Alison, uimită şi cu speranţă; Kasey, expusă şi speriată. Mergând spre pat, el le privea dormind. Aplecându-se, o mută uşor pe Alison. Ea se agită o dată şi apoi se cufundă adânc în somnul ei de copil. Cu atenţie, o ridică pe Kasey în braţe. Ea murmură ceva, apoi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi i se aşeză pe umăr. Era mai mult un gest de încredere gestului decât o seducţie planificat. Se întoarse spre ea şi o transportă printre uşile apartamentului. Ochii lui Kasey s-au deschis încet şi se holbară la el.

— Jordan?

Kasey părea dezorientată iar vocea îi era afectată de somn.

— Kasey!

El îi sărută fruntea. Cum a putut trece la inocenţa la izbitoare doar prin simpla deschidere a ochilor?

— Ce faci?

— Încerc să mă decid dacă să te duc în camera mea sau a ta.

Se opri la uşa camerei ei.

— De ce ai fost în camera lui Alison? întrebă Jordan.

— „Păianjeni!” îşi aminti Kasey şi încercă să-şi limpezească mintea.

— Cum?

— A avut un coşmar.

Oftă. Kasey nu era niciodată capabilă să se trezească dintr-o dată.

— Ce făceai acolo?

— Mă uitam la ea în timp ce dormea. Ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă.

Cu un zâmbet, Kasey i-a atins obrazul.

— Eşti un om bun, Jordan. Nu eram sigură de asta...

Ea căscă şi se odihni din nou pe umărul lui.

— Poţi să mă pui jos oricând.

Aproape fără nici un efort, ar fi putut adormi din nou, adânc.

— Kasey.

Jordan observase perna şi păturile de pe fotoliu.

— De ce nu dormi în pat?

— Din cauza claustrofobiei, răspunse ea somnoroasă. Între baldachin şi perdelele alea de pat, mă simt ca într-un sicriu. Ca şi cum ar urma să fiu incinerată.

— E foarte simplu să schimbi camera.

Kasey se ghemui lângă el, făcând să-l fulgere un fior de dorinţă.

— Nu, nu contează. Fotoliul e perfect, iar servitorii mă cred deja excentrică.

— Nu-mi pot închipui de ce.

O depuse pe fotoliu şi se aşeză lângă ea.

— Tot timpul miroşi a violete, murmură el.

Gura i-o căută pe a ei, găsind-o caldă, gingaşă şi generoasă. Percepu exact momentul când somnul i se risipi din creier.

— Jordan.

Kasey era trează de-a binelea şi palpita.

— M-ai prins în dezavantaj.

— Da, ştiu. Mă întrebam dacă voi reuşi vreodată.

Îi luă o mână şi-şi apăsă buzele pe palma ei.

— Intenţionez să profit, Kasey.

Îşi plimbă un deget peste umărul ei, în jos, spre sân. Simţi sfârcul întărindu-se sub materialul subţire.

— În noaptea asta, murmură el. Acum.

— Jordan.

Nevoile clocoteau, cereau satisfacţie.

— Ţi-am mai spus, avem de ales.

— Mi-ai mai spus, acum doar câteva ore, şi că mă iubeşti...

Îşi coborî din nou gura peste a ei. Doamne sfinte, cât o mai dorea! Nici o femeie nu-i mai trezise o asemenea jinduire. Simţea dorinţa în sânge, în oase. O fi avut ea de ales, dar lui nu-i mai rămânea nicio altă variantă.

— Ţi-am spus că te iubesc, îşi adună Kasey ultimul dram de putere. Nu ţi-am spus că voi face dragoste cu tine. Trebuie să-mi laşi şi mie ceva, Jordan.

Nu putea îngădui să se întâmple. Ştia că, odată ce i se dăruia, ce se împărtăşea din el, avea să rămână legată pentru totdeauna. Nu era doar problema simplă de a dori să fie atinsă sau să simtă plăcerea, era vorba de nevoia să-i aparţină.

Jordan o studia în tăcere, continuând să-i ţină mâna într-a lui. Iarăşi rămăsese fără apărare, ca atunci când dormise în acelaşi pat cu fetiţa. N-avea să-i facă nici un rău; îşi jură că n-avea să-i provoace suferinţe. Dar nu putea s-o părăsească. Când îi eliberă mâna şi porni către uşa dinspre camera lui Alison, lui Kasey îi scăpă un oftat scăzut. Jordan, însă, închise, apoi reveni spre ea. Sări în capul oaselor, gata să-l alunge.

— Kasey, se apropie el, păstrându-şi însă mâinile lângă trup. Lasă-mă să fac dragoste cu tine în seara asta. Am nevoie de tine. E pentru prima oară în viaţa mea când am nevoie de altcineva.

Nu avea cum să-l alunge. Ar fi putut să reziste unei seducţii. Ar fi refuzat o cerere. În faţa unei necesităţi, era neputincioasă. Kasey îl cuprinse în braţe.

Într-o clipă, gura lui deveni disperată, strivind-o pe a ei până începură să se rostogolească amândoi. O îmbrăţişă cu putere - strâns, ca şi cum, s-ar fi temut să nu se smulgă de

la pieptul lui. Dar Kasey nu lua niciodată înapoi ceea ce oferea. Îi trase cămaşa de noapte de pe umeri, nerăbdător să-i simtă pielea. Se gândi din nou cât de subţire era, câtă grijă trebuia să aibă pentru a nu o frânge în două. Mâinile lui, însă, refuzau să fie blânde.

Kasey nu simţi nici o durere, numai o plăcere năvalnică. Îi percepea nerăbdarea izbucnind din trup. Dorea să aibă nevoie de ea. Pentru moment, era destul, îl trase spre pat.

Şi ajunse deasupra ei. Îi dorea greutatea; o enervau hainele care-i despărţeau unul de altul. Gura îi era flămândă. Se turnă într-însul, prin sărut. Acesta se alungi, adânc, cu deplină dăruire, până când mâinile lui Jordan încetară s-o mai caute. Îi calmase pe amândoi.

Încet, cu grijă, începu s-o dezbrace. Nu mai exista imboldul presant spre o dezlănţuire grabnică. Voia s-o savureze. Îşi lipi buzele de gâtul ei, iar oftatul de plăcere al lui Kasey se undui prin el. Căutând încă, dar acum fără disperare, coborî spre sâni. Kasey îi trase halatul până-i putu simţi pielea sub palme. Găsi puterea pe care o dorea.

Îl lăsă s-o ia în stăpânire, mai adânc, mai încet, nu atât cu tandreţe, cât cu minuţiozitate; nici unul dintre ei nu mai urmărea gingăşia. Aceea rămânea pentru mai târziu, poate, când fierbinţeala avea să fie mai puţin intensă, iar forţa absorbită în întregime.

Jordan îi muşcă uşor sânul, experimentând cu texturile şi aromele. Kasey îi coborî halatul în lungul braţelor, lăsându-l gol cum era şi ea. Limba lui îi fulgeră peste un sfârc, după care urcă încet până la gât. Savoarea de acolo era tenebroasă şi fierbinte, atrăgându-l.

Kasey îşi lăsă mâinile să cutreiere pe unde pofteau, pipăind muşchi, explorând contururile coastelor, lunecând peste şoldurile tari şi înguste. Se pierduse în simţirea lui. Jordan era tot ce dorise ea vreodată, iar buzele lui pe gât o azvârleau într-un delir de voluptate. Dorind să-l guste din nou, îi atrase înapoi gura spre a ei, cu murmure.

Se anunţa o furtună. O simţi în textura sărutului. Trupul ei răspundea, mişcându-se sub el, acceptând, cerând. Respiraţia i se desprindea de buze, gemând printre ale lui. Jordan îşi trecu mâna peste sânul ei, coborând-o până pe şold. Avea coapsele suple şi puternice. Degetele ei îi apucară umerii, cu tot trupul îndurerat de plăcere. I se deschise, cutremurându-se deja.

Era caldă şi umedă. Dorea s-o vadă scăpată de sub control. Propria lui stăpânire de sine se risipea rapid. Prea rapid: Nu voia să se sfârşească. Dorea s-o atingă în continuare, să-i simtă gustul. Voia s-o audă gemându-i încontinuu numele. Îl excita până aproape de nebunie. Îi bubuia sângele în vene, dar continua să zăbovească, lăsându-şi buzele să-i treacă peste şold, limba să-i lunece în josul abdomenului ei. Îi auzea respiraţia - rapidă şi scurtată. Se mişca sub el cu un abandon total. Era complet a lui. Jordan avea nevoie s-o ştie, fără a pune la îndoială motivele.

Când îşi aduse gura înapoi spre a ei, ştiu că-şi pierduse ultima reţinere, ultima stăpânire. Simţi un val de putere, ştiind că el şi numai el îi avea cheia. Apoi, Kasey îl apucă şi îl trase înăuntrul ei. Gândurile lui Jordan se spulberară. Era al ei.

Kasey se ghemui lângă el, lăsându-se să plutească în voia văpăii de împlinire euforică. Nu simţea nici un regret. Iubea. Ştia numai că îl găsise pe bărbatul pe care-l dorea pentru toată viaţa. Avea să-l păstreze atâta timp cât i se dădea voie. Putea înfrunta ziua de mâine atunci când avea să vină. În noaptea asta, primise tot ceea ce dorea.

Jordan stătea tăcut, în întuneric. Avea trupul relaxat. Nu-şi dăduse seama de tensiunea la care îl supusese în ultimele câteva săptămâni. Mintea, însă...

„Înainte, niciodată n-a fost aşa," îşi spuse, puţin cam buimăcit de descoperire. „Nu i-o pot spune. În veci nu m-ar crede. Nici măcar eu nu-s atât de sigur. Mă atrage; n-ar

trebui s-o las.” Închise ochii, încercând să-şi limpezească judecata. Kasey, însă, era lângă el, caldă şi moale, cu mâna pe inima lui. „Doamne sfinte, tocmai am avut-o şi o doresc din nou. E ca un narcotic.” Ar fi vrut să se înfurie, s-o duşmănească pentru ceea ce-i făcea, dar nu putea trece cu forţa peste simpla nevoie de a o avea. Îi auzi oftatul şi-i simţi capul mişcându-se, când îl privi.

— Jordan?

— Da?

Înainte de a apuca să se stăpânească, mâna i se coborî s-o mângâie.

— Am uitat complet de baldachin. Nu ţi se pare ciudat?

Privind în jos, îi văzu licărul vesel din ochi. Toate îndoielile şi tensiunea i se risipiră din minte şi zâmbi. Nu avea cum să-i reziste.

— Leac pentru claustrofobie?

— Categoric.

Se rostogoli deasupra lui.

— Dar un om de ştiinţă îşi verifică întotdeauna de mai multe ori teoriile. Eşti dispus să-ţi donezi trupul pentru experimente?

— Categoric.

Şi îi trase gura spre a lui.

6

— Triburile nomade de pe câmpiile de sus trăiau aproape complet din vânătoarea bizonilor. Nu aveau agricultură şi pescuiau foarte puţin.

Kasey căscă şi se rezemă de spătarul fotoliului.

— Scuze, îi zâmbi ea lui Jordan. M-am culcat târziu azi-noapte.

Dezinvoltura ei din acea dimineaţă nu era prefăcătorie. Se simţea în largul ei. Îi spusese că îl iubea, se lăsase în voia acestei iubiri şi nu regreta nimic. Tensiunea dinainte provenise din rezistenţa la propriile ei instincte şi ascunderea adevărului.

— Mă întreb, Jordan, dacă am putea să abandonăm un moment valorile mele şi să mai sunăm după puţină cafea.

Şi căscă din nou.

Jordan o studie, în timp ce se întindea prelung.

— Nu-ţi plac servitorii, aşa-i?

— Ba cum să nu, îşi rezemă Kasey coatele de picioarele îndoite cruciş. Ceea ce nu-mi place e să-i am. În legătură cu cafeaua aia, Jordan. Aş face-o singură, dar lui François nu-i place să-şi bage nimeni nasul în bucătăria lui.

— Şi de ce nu-ţi place să-i ai?

— Jordan, nu pot filosofa ca lumea după trei ore de somn.

Oftă, iar el nu făcu decât s-o studieze în continuare.

— Ce culoare au ochii lui Millicent?

— Ce naiba are asta de-a face cu subiectul?

— Vreau doar să-ţi demonstrez că oamenii nu-i bagă în seamă decât rareori pe cei care-i servesc. În colegiu, am fost chelneriţă, şi...

— Ai fost chelneriţă?

— Da, te surprinde?

— Mă stupefiază, îi zâmbi el larg. Nu mi te pot imagina ducând tăvi în echilibru şi mâzgălind note de plată.

— Am fost o chelneriţă excelentă.

Se încruntă, împingându-şi ochelarii în sus pe nas.

— Ce spuneam?

— Când?

— Cum de poţi fi atât de proaspăt şi de enervant în dimineaţa asta, când n-ai dormit mai mult decât mine?

Jordan îi surâse, ridicându-se, şi veni spre ea.

— Fiindcă am stat aici, ascultându-te cum îmi înşirai informaţii despre Araphao şi diversele triburi din câmpii, şi gândindu-mă că tot ce doresc mai mult e să fac din nou dragoste cu tine.

O ridică în picioare.

— În clipa asta.

Kasey îi acceptă sărutul cu un murmur de încuviinţare. Dacă avea vreo dezamăgire, era aceea că dimineaţă nu se putuse trezi din somn lângă el. Dar trebuise să se gândească la Alison. Noaptea trecută, îşi spuse ea acum, în timp ce gura i se înfierbânta sub a lui, fusese mult prea scurtă. Iar noaptea următoare era mult prea îndepărtată.

— Aşa, nu cred că vom reuşi să lucrăm prea mult, murmură ea.

— Nu vom lucra deloc.

Jordan îi scoase ochelarii şi îi puse în spatele lui pe birou.

— Haide.

— Unde?

— Sus.

O trăgea deja spre uşă.

— Jordan, râse Kasey, smulgându-şi mâna. E ora unsprezece dimineaţa.

— Fără zece, o corectă el, uitându-se la ceas, în timp ce treceau prin salon.

— Jordan, doar nu vorbeşti serios.

— Spune-mi-o peste o jumătate de oră.

O împingea în sus pe scară.

— Alison e la şcoală, mama la unul din faimoasele ei comitete, iar eu te doresc.

Deschise uşa camerei.

— În patul meu.

Se afla înăuntru, înlănţuită în braţele sale. Pofta lui Jordan era neîndoielnică. Pe Kasey o ameţise deja. Gura lui i-o prăda pe a ei, însetată să-i simtă gustul.

— Jordan, reuşi ea să gâfâie, când buzele sale îi căutară gâtul. Nu s-ar zice că suntem singuri.

— Nu văd pe nimeni, murmură el, urcând cu buzele spre urechea ei.

Gemând, Kasey încercă să-şi ţină echilibrul.

— La ora asta din dimineaţă, sunt servitori prin toată casa.

Jordan o trase spre el, să-i dăruiască o sărutare scurtă şi apăsată, după care o eliberă. Kasey simţi că se înclina podeaua sub ea.

Din doi paşi, Jordan ajunse la telefon. Ridică receptorul şi apăsă un buton, fără a-şi lua ochii de la ea.

— John, dă liber personalului... Da, tuturor. Imediat... N-ai pentru ce.

Închise telefonul şi-i zâmbi:

— Cincisprezece oameni îmi vor fi foarte recunoscători.

— Şaisprezece, îl corectă Kasey. Îţi mulţumesc, Jordan.

Reveni spre ea:

— Pentru ce?

— Pentru că-mi înţelegi nevoia de a fi singură cu tine. Cu adevărat singură. E foarte important pentru mine.

Jordan ridică o mână la obrazul ei. Îşi dădea seama că începea să devină importantă pentru el. Foarte importantă.

— Acum, va trebui să-ţi faci singură cafeaua, murmură.

— Care cafea?

Cu un zâmbet, Kasey începu să-i descheie cămaşa.

— Vrei să-mi auzi părerea despre cafea?

— Nu acum.

Jordan simţea nevoia îmboldindu-l, în timp ce Kasey trecea la al doilea nasture.

— Ei, bănuiesc că s-ar putea să te plictisesc cu ea, spuse ea meditativ, descheindu-i-l şi pe al treilea.

— Singurul lucru pe care nu-l cred posibil din partea ta e că mai plictisi.

Degetele lui Kasey se opriră, iar surâsul i se întinse încet.

— Îţi mulţumesc, Jordan. E foarte frumos că mi-o spui.

Cu mişcări calculate, Jordan îşi apropie degetele de primul nasture al bluzei ei.

— Dar dacă ar fi să-ţi spun că eşti cea mai generoasă, cea mai autentică persoană pe care am cunoscut-o în viaţa mea, ai schimba subiectul.

Căldura îi umplu sufletul şi-i înceţoşă creierul. Nu ştia cum să-i răspundă. Fiind îndrăgostită, descoperi ea, îi era mult mai dificil să-şi înfrâneze emoţiile - şi mult mai necesar.

— Da, cred că aşa aş face. Probabil aş spune ceva în genul: „De unde-ţi cumperi cămăşile? Materialul ăsta e într-adevăr senzaţional.”

— Kasey, reveniră ochii lui spre ea. Eşti frumoasă.

La asta, Kasey râse, mai destinsă pe dată.

— Ba nu sunt.

— Când zâmbeşti, faci o gropiţă în colţul drept al gurii. Când eşti excitată, ochii ţi se adumbresc şi se înnourează, încât auriul din ei dispare.

Kasey îşi simţea pulsul începând să bubuie, iar pielea i se înroşea, fierbinte.

— Încerci să mă enervezi, Jordan?

— A, da.

Îi trase cămaşa de pe umeri. Apoi, îşi coborî mâinile peste sânii ei, până la talie.

— Şi reuşesc?

Tremura. Era năucită. Abia dacă o atinsese, şi-i palpita tot trupul de dorul lui. Avea prea multă putere asupra ei, din toate punctele de vedere - trupesc, sufletesc şi cerebral. I se opuse. Îi dăruise dragostea ei, dar refuza să-şi abandoneze forţa. Trebuia s-o dorească la fel de mult pe cât îl dorea şi ea pe el. Kasey îi descheie ultimul nasture.

— Mă enervezi, Jordan, şopti şi-şi urcă mâinile încet pe abdomenul lui, pe coaste şi piept.

Îi simţea muşchii încordându-se sub palmele ei. În timp ce-i scotea cămaşa, îşi apăsă buzele pe umărul lui Jordan.

— Mă faci să mă doară.

Îşi plimbă degetele înapoi peste coastele sale, iar buzele şi le duse spre gâtul lui.

— Mă faci să te doresc.

Îi desfăcu pantalonii şi-şi lăsă degetele peste şolduri. În timp ce buzele îi coborau pe gâtul lui, îi auzi geamătul gros de plăcere. Îl trase la podea.

Pasiunea avea gusturi. Înfierbântase şi umezise pielea lui Jordan în locurile unde îl sărutase. Kasey îi simţea sub limbă bătăile inimii. Parc-ar fi fost un vis. Avea trupul drogat, dar mintea îi era activă. Dorea să ştie totul despre el - ce anume îi făcea plăcere, ce îl excita. Îşi urmă instinctele, lăsându-şi mâinile să-l cutreiere; când simţea câte o reacţie, zăbovea cu ele pe loc. Trupul lui Jordan era musculos şi zvelt, şi o excita. Dorinţele lui o excitau. Le simţea şiroind dintr-însul. În acel moment, era la fel de vulnerabil ca ea.

Presără încet o dâră stăruitoare de sărutări, în timp ce călătorea înapoi spre gât. Respiraţia lui îi vâjâia în urechi. Încurcându-şi degetele în părul ei, Jordan îi rosti gemând numele şi-i trase gura spre a sa. Pasiunea explodă în sărut.

Kasey o simţi biciuind-o - un incredibil amestec de durere şi voluptate. Dinţii lui i se înfipseră în buză şi gemu. Acela nu era vis, ci realitate zdrobitoare. Mâinile lui Jordan deveniseră dintr-o dată aspre şi brutale, în timp ce o împingea pe spate. O penetră repede, violent, azvârlind-o dincolo de limitele raţiunii. Îl urmă, agăţându-se, neputincioasă, puternică. Ştia că i se oprise respiraţia. Se contopiseră prin pielea umedă şi dorinţă. Se înălţară pe pisc, iar şi iar, până nu mai rămaseră decât două trupuri secătuite şi două minţi goale de orice gânduri.

Zăcea deasupra, cu chipul îngropat în părul ei, incapabil să se mişte, deşi ştia că ea era mult prea slabă ca să-i susţină greutatea. Trupul continua să-i tremure uşor sub al lui. Jordan îşi înălţă capul. Dorea s-o vadă în plină lumină a zilei, după ce făcuse dragoste cu el.

Avea faţa liniştită, cu ochii încă înceţoşaţi. Jordan simţi un junghi de durere, ascuţit şi neaşteptat, străpungându-i stomacul. Kasey surâse, iar durerea se înteţi. Putea s-o dorească din nou? Atât de repede? Cu siguranţă aşa s-ar fi explicat chinul pe care-l simţea doar privind-o. Îşi coborî gura spre a ei, dar fu întâmpinat cu tandreţe, nu cu pasiune.

— Kasey.

O sărută pe obraz, nesigur ce avea să spună. Emoţiile pe care le simţea erau cu desăvârşire noi pentru el.

Pe umărul ei se vedea o vânătaie, iar Jordan săltă din nou capul, s-o privească. Era mică, palidă şi potrivită cu forma degetului său. Se îngrozi. Din câte ştia, niciodată nu-i mai lăsase semne unei femei.

— Ce s-a întâmplat?

Kasey îi văzu expresia şocată din ochi şi le urmă direcţia. Zâmbi puţin, când observă vânătaia.

— Ai mâini puternice, comentă ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Îi era greu; sentimentele sale faţă de lovirea unei femei erau clar definite. N-avea

nici o scuză. Brusc, îşi aminti expresia de pe faţa lui Kasey când îi spusese că avea s-o lovească.

— Kasey, clătină el din cap. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

— Jordan.

Recunoscuse înţelesul mai profund al cuvintelor lui şi-i atinse obrazul cu mâna.

— Ştiu că nu vrei.

Când Jordan se rostogoli pe spate, îl urmă, rezemându-şi apoi capul pe umărul lui.

— Nu te gândi la ziua de mâine, murmură ea. Să profităm de cea de azi. E de-ajuns.

Jordan o trase mai aproape, potrivind-o în curburile trupului său. Azi, îşi spuse, şi închise ochii.

— Eşti obosită.

Îi recunoscuse vlăguirea din voce.

— Spuneai ceva în legătură cu un pat, replică ea, dar se mulţumi să rămână acolo unde se afla. Lângă el.

Jordan se ridică şi, înainte ca protestul ei să se fi încheiat, o luă în braţe.

— Trebuie să dormi un timp.

Când o depuse pe pat, Kasey întinse mâinile spre el.

— Dormi şi tu cu mine.

Trase pătura peste amândoi şi o cuprinse în braţe.

Kasey se trezi spre seară. Îşi amintea când plecase Jordan de lângă ea, îndemnând-o să rămână şi să doarmă mai departe. Îl trăsese înapoi să-i dea o sărutare care dusese la o nouă furtună de dragoste. O privire spre ceas o înştiinţă că plecase cu peste o oră în urmă.

„Leneşo," îşi spuse Kasey, întinzându-se. Dac-ar mai fi fost cu ea, nu i-ar fi trebuit nici un efort ca să se întoarcă pe partea cealaltă şi să adoarmă la loc. Şi-l imagină jos, în birou, lucrând. Mai avea şi ea o muncă de făcut, îşi reaminti. Se ridică din pat şi se îmbrăcă.

La jumătatea scării, o auzi pe Alison repetând la pian. Beethoven, de astă dată. O piesă frumoasă, interpretată fără pic de interes. Se opri în uşă, privind-o. „Îşi face datoria," reflectă Kasey, cu o undă de compătimire.

— Ştiai că Beethoven a fost considerat un adevărat revoluţionar, la vremea lui?

Capul lui Alison sări în sus, auzindu-i vocea. Aşteptase s-o audă încă de când se întorsese de la şcoală. Kasey zâmbi, apropiindu-se de ea.

— Muzica lui e atât de plină de putere.

Alison îşi privi degetele:

— Nu şi când o cânt eu. Unchiul Jordan a spus că dormi.

— Am dormit.

Kasey o mângâie pe păr.

— Cânţi foarte bine, Alison, dar nu pui suflet.

— E important să am o bază fermă cu clasicii, declară fata.

În cuvintele ei, Kasey o putea recunoaşte pe Beatrice, şi-şi înfrână un oftat.

— Muzica e una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

Alison ridică din umeri, încruntându-se spre partituri.

— Nu cred că-mi place muzica. S-ar putea să fiu afonă.

De astă dată, Kasey făcu un efort să nu zâmbească.

— Asta ar putea fi o problemă.

Îi veni o idee.

— Stai un minut.

Se repezi afară din cameră. Alison oftă prelung şi reveni la Beethoven. Încă se mai lupta cu notele, când Kasey reveni.

— Ăsta-i un bun prieten de-al meu, o informă ea, arătându-i o cutie de ghitară. Îmi ţine de urât, continuă, în timp ce scotea instrumentul vechi din cutie. Rezistă la călătorii. Spre deosebire de mine.

Îi zâmbi lui Alison, fiind încredinţată că-i captase interesul.

— Îl pot lua cu mine în turneele de studiu sau de conferinţe, ceea ce-l face să fie un instrument mai practic decât pianul. Am nevoie de muzică.

În timp ce vorbea, începu să-şi acordeze ghitara. Alison se ridică de pe scaunul pianului, pentru a privi mai de aproape.

— Mă relaxează, îmi face plăcere, îmi calmează nervii. De asemenea, mă simt bine cântând, cu acelaşi efect asupra altora.

— Eu nu m-am gândit niciodată în sensul ăsta, întinse Alison mâna, să atingă coada ghitarei. Cu asta nu poţi cânta Beethoven.

— Nu zău?

Din memorie, Kasey începu bucata pe care o exersase Alison.

Ochii fetei se măriră. Îngenunche să privească mai atentă.

— Nu sună la fel.

— E altfel de instrument.

Kasey se întrerupse, pentru a prinde fetiţa de bărbie.

— Şi un alt fel de sentiment. Muzica există în diverse forme, Alison, dar tot muzică este.

„De ce nu-şi sacrifică nimeni timpul să stea puţin de vorbă cu copilul ăsta?” se întrebă, ea. „Absoarbe cuvintele ca un burete.”

— Îmi cânţi şi altceva? se aşeză Alison la picioarele ei. Sună minunat.

— Poate că nu eşti afonă, la urma urmei, îi zâmbi Kasey, reîncepând să cânte.

Jordan stătea în uşă, privindu-le. Avea să înceteze vreodată cu surprizele? se întrebă. Nu faptul de a cânta îl mira. De-ar fi aflat că dirijase o orchestră, nici n-ar fi clipit din ochi. Se îndoia că exista vreun lucru de care nu era în stare. Dar capacitatea ei de a dărui şi a atrage iubirea îl copleşea. O avea din naştere? O învăţase? Era măcar conştientă de puterea pe care o avea?

Alison o iubea. I se citea în ochi. Pur şi simplu o accepta pe Kasey aşa cum era şi o iubea. Nu exista nici o întrebare, nici o îndoială. Iar Kasey îi răspundea în acelaşi fel. „Dar eu am îndoieli," medită el. „Şi întrebări. Din nou are dreptate. Când creştem, ne pierdem talentul de a iubi fără reţineri.".

Ridicându-şi privirea, Kasey îl văzu. Faţa i se lumină într-un surâs.

— Bună, Jordan. E ora de apreciere muzicală.

Îi zâmbi şi el:

— Sunt invitat?

— Unchiule Jordan, se adună Alison pe picioare, uitând să-şi netezească încreţiturile fustei. S-o auzi pe Kasey cum cântă. E minunată.

— Am auzit-o, zise el privind-o din nou pe Kasey.

— Alison avea oarecari dificultăţi cu Beethoven, îi explică ea. Aşa că m-am dus sus după prietenul meu. M-a ajutat.

— Prietenul? îi aruncă Jordan lui Alison o privire, în timp ce se aşeza pe canapea; o luă pe genunchi. Nu ţi se pare cam ciudat să numeşti o ghitară „el"?

Alison chicoti, privindu-l:

— Ba da, dar n-am vrut să spun.

— Foarte discretă, îşi frecă el nasul de gâtul fetiţei.

Alison răspunse aruncându-şi braţele în jurul lui şi strângându-l cu putere. Profunzimea reacţiei îl zgudui. Kasey îi spusese că nimic nu se compara cu iubirea unui copil, dar n-o înţelesese pe deplin. Acum, când fetiţa îl îmbrăţişa, îi simţea deplina putere. Cum de înainte îi scăpase? Cum de o ignorase? Închizând ochii, o strânse la piept, lăsându-se străbătut de puterea pură a iubirii necondiţionate. Alison mirosea a pudră şi a şampon, iar părul îi era fin şi moale pe obrazul lui. Copilul fratelui său. Al lui, de-acum înainte. Şi deja irosise prea mult timp.

— Te iubesc, Alison, murmură.

Simţi îmbrăţişarea intensificându-se.

— Serios? răsună vocea fetiţei, înfundată în gâtul lui.

— Da, o sărută el pe păr. Serios.

O auzi oftând şi relaxându-se. Rămase cu faţa îngropată în umărul său. Jordan deschise ochii, pentru a-i întâlni pe ai lui Kasey.

Plângea în tăcere. Când el o privi, clătină violent din cap, ca pentru a-şi nega lacrimile. Se ridică, dar Jordan o opri înainte de a apuca să fugă din cameră.

— Nu pleca, se rezumă el să-i spună.

Kasey se întoarse să-l privească, apoi începu să bâjbâie după o ţigară. Pentru prima oară, o auzi înjurând că nu găsea chibritul. Se duse la fereastră, privind afară.

„Îi iubesc, pe amândoi," îşi spuse ea, rezemându-şi fruntea de geam. „Mult prea mult. Să-i văd împreună aşa, să-i privesc cum se regăsesc unul pe altul..." Bucuria situaţiei îi umplea sufletul. Oftă, lăsând lacrimile să-i curgă în voie. Jordan păruse atât de năucit când Alison îl îmbrăţişase. Kasey putuse vedea fiecare emoţie trecând prin el.

„Cât timp mai am până să-i pierd pe amândoi?" Inspirând adânc, se strădui să-şi recapete controlul. „N-am să mă gândesc acum la asta. Nu mă pot gândi la asta acum. Ştiam că mi se va închide în faţă, mai devreme sau mai târziu." Simţea durerea înteţindu-se. Îşi şterse lacrimile ce i se uscau pe obraji. Se răsuci exact când Beatrice intră cu pas lunecat în cameră.

— Jordan, acum plec. Petrecerea de la Conway...

Văzând-o pe Alison în braţele lui, se încruntă.

— Îi e rău lui Alison?

— Nu.

Jordan simţi fetiţa îndreptându-se şi rămase cu braţul în jurul ei.

— Alison se simte minunat. Distracţie plăcută.

Bătrâna înălţă o sprânceană:

— Ar trebui să vii şi tu. Nu se cade să-ţi neglijezi îndatoririle mondene.

— Va trebui să mi le mai neglijez un timp. Transmite salutările mele familiei Conway.

Beatrice oftă. Întorcându-se să plece, zări ghitara lui Kasey.

— Asta ce mai e?

— E o ghitară, doamnă Taylor, reveni Kasey în mijlocul camerei.

— Ştiu şi eu acest lucru, domnişoară Wyatt, îi aruncă Beatrice o privire de gheaţă. Ce caută aici?

— E a lui Kasey, interveni Alison; în braţele lui Jordan, se simţea apărată, în siguranţă. Mă va învăţa să cânt.

Îşi ridică privirea spre Kasey, convinsă de ceea ce spusese.

— Aşa? răsună rece vocea lui Beatrice. Şi la ce ţi-ar putea folosi învăţarea unui asemenea instrument?

— E esenţial ca un copil să-şi dezvolte interesul pentru muzică de la o vârstă cât mai fragedă, nu credeţi, doamnă Taylor? zâmbi Kasey, retezând răspunsul dur pe care Jordan îl avusese în vârful limbii.

Văzu fruntea mamei lui încreţindu-se, pentru a se relaxa apoi la loc.

— Evident.

— Sunt o susţinătoare a familiarizării copiilor cu clasicii şi cu toate genurile muzicale, încă de mici. S-au efectuat câteva studii foarte interesante pe acest subiect.

— Nu mă îndoiesc.

Ochii lui Beatrice reveniră spre ghitară.

— Dar...

— Ghitara spaniolă, ca aceasta, a fost elaborată după modele orientale, în secolul al şaptesprezecelea.

Kasey vorbea pe tonul ei de conferinţă, iar Jordan se lupta să nu zâmbească, amuzat. Mama lui era depăşită vizibil.

— În timpul secolelor al nouăsprezecelea şi al douăzecilea, o succesiune de virtuozi spanioli, printre care, cum sunt convinsă că ştiţi, Andrés Segovia, au dovedit că

ghitara este un instrument artistic important. Sunt sigură că veţi fi de acord că lărgirea capacităţilor muzicale ale lui Alison îi va fi de un enorm folos, când îşi va ocupa locul în societatea adultă.

Beatrice continua să stea încruntată, dar părea şi cam descumpănită. Kasey îi adresă un surâs prietenos.

— Aveţi o rochie foarte frumoasă, doamnă Taylor, adăugă ea.

Beatrice coborî privirea spre mătasea mov a rochiei.

— Mulţumesc, şi-o netezi ea, absentă. Plănuisem să o iau pe cea din voal alb, dar în seara asta e cam răcoare. Nu se poartă alb când e rece afară.

— Serios? înălţă Kasey sprâncenele, cu curiozitate. Nici rochia asta nu pare foarte călduroasă.

Beatrice îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Port peste ea o etolă de hermină.

Se răsuci şi ieşi din cameră, deloc sigură cum îşi pierduse supremaţia.

— Măi, murmură Kasey. Nu-s o mare neghioabă?

— Una foarte şireată, remarcă Jordan.

Mama lui o nemulţumise, se vedea clar. Dar Kasey îşi păstrase calmul mult mai bine decât ar fi reuşit el... Iar în ochi încă i se mai zărea o undă de umor. Deodată, Jordan râse.

— Bunica ta tocmai a fost învinsă de o maestră, îi spuse el lui Alison. Ghitare orientale şi secolul al şaptesprezecelea.

Clătină din cap.

— Există vreun lucru pe care nu-l porţi în enciclopedia aia pe care o ai drept creier?

Kasey stătu un moment pe gânduri.

— Nu, nu cred. Vrei să ştii ceva anume?

Jordan îşi înclină capul, amuzat de provocare.

— Care e capitala Arkansas-ului?

Alison chicoti şi-i şuşoti la ureche.

— Arkansas, murmură Kasey; privirea i se înălţă spre tavan. Arkansas... zona central-sudică a Statelor Unite. Se învecinează la nord cu Missouri; la est, cu Mississippi şi Tennessee; la sud, cu Louisiana; la vest, cu Texas şi Oklahoma. Al douăzecişicincilea stat, din luna iunie a anului 1835, Arkansasul are un sol favorabil agriculturii, numeroase zăcăminte minerale care includ singura mină de diamante din Statele Unite şi zone forestiere întinse. Numele provine de la un trib siouan, Quapaw. Nu conţine lacuri naturale importante şi are un climat relativ blând. A, da, ridică ea un deget. Capitala, precum şi cel mai mare oraş, e Little Rock.

Îşi coborî ochii din tavan, zâmbindu-i lui Jordan cu nevinovăţie:

— Vrea cineva să vină la o plimbare înainte de cină?

7

Climatul din Palm Springs era uscat, cald şi însorit. Servitorii casei Taylor erau bine instruiţi şi plini de solicitudine. Mâncarea era, invariabil, delicioasă. Iar monotonia permanentă o scotea din minţi.

Dacă l-ar fi iubit mai puţin pe Jordan, Kasey ar fi putut să evadeze. Dar, cu fiecare zi ce trecea, ştia că adăuga verigi la lanţul care o ţinea acolo. Timpul petrecut cu Jordan la cercetări era un stimulent, precum şi orele alături de Alison. Existau însă ceasuri îndelungate în care nu făcea decât să lâncezească şi nu fusese niciodată capabilă să înfrunte lâncezeala.

Noaptea, în braţele lui Jordan, se putea lăsa să le uite pe toate celelalte. Însă orele lor împreună, ca bărbat şi femeie, erau mult prea scurte. Când se dădea jos din pat, rămânea cu prea mult timp de gândire. Îi era greu să recunoască faptul că, în pofida educaţiei ei sofisticate şi a concepţiilor liber-cugetătoare, se simţea incomod având o aventură. Poate că, dacă relaţia ar fi fost mai deschisă, ar fi avut mai puţine îndoieli. Dar exista şi un copil la care să se gândească.

Începuse luna decembrie. Pe Kasey timpul o gonea din urmă. Peste o lună, şase săptămâni cel mult, utilitatea ei avea să ia sfârşit. Şi apoi? se întreba ea, ieşind din casă. Cât mai putea amâna să se gândească la viitor?

Ar fi trebuit să-şi programeze un nou turneu de conferinţe, în ianuarie. Ar fi trebuit să afle dacă excavaţiile lui Patterson rămâneau stabilite pentru martie. Îşi îndesă mâinile în buzunare, privind un palmier. Trebuia să plece,

se hotărî ea. Trebuia să-nceapă să se gândească iarăşi la ea. Trebuia să-şi scrie teza de doctorat. Închise ochii, în strălucirea orbitoare a soarelui.

Dacă nu începea cât mai curând să se desprindă, avea s-o doară mult, mult mai mult, în momentul respectiv. Ce urma să simtă Jordan la plecarea ei? Kasey ieşi din curte, pe peluză. Avea să simtă că pierduse ceva? Sau doar să-şi amintească de timpul petrecut împreună, ca de o toamnă plăcută?

Ca persoană obişnuită să analizeze creierul omenesc, i se părea ciudat că nu-l putea înţelege complet pe al lui Jordan. Poate fiindcă era mai important pentru ea decât fusese oricine. Emoţiile îi înceţoşau intuiţia şi nu putea vedea limpede. Nu era sigură decât de Alison.

Avea parte de iubirea fetiţei. Era simplă, deschisă. La unsprezece ani, copilul nu poartă măşti. „Cât de multe are el?" se întrebă, gândindu-se la Jordan. „Câte am eu? De ce insistăm să le purtăm?" Privi din nou în jur, peste gazonul neted şi nivelat, cu copaci perfect îngrijiţi şi flori organizate. „Trebuie să scap de-aici," îşi spuse ea din nou. „Nu mai suport multă vreme ordinea asta desăvârşită."

— Kasey!

Se întoarse, pentru a o vedea pe Alison zbughind-o spre ea, la câţiva paşi în faţa lui Jordan.

„Iar când plec într-adevăr," reflectă Kasey, „se vor avea unul pe celălalt. Atâta lucru măcar pot lua cu mine."

— Nu te-am găsit, o apucă Alison de mână, zâmbindu-i. Voiam să vii cu noi la o baie.

Această cerere simplă declanşă un lanţ de reacţii emoţionale. „Nu sunt ai tăi," îşi reaminti, în timp ce inima i se îndrepta spre ei. „Trebuie să nu te mai tot prefaci că-ţi aparţin." Rămase cu ochii spre fetiţă, nedorind să înfrunte una dintre privirile intuitive ale lui Jordan.

— Nu azi, iubito. Tocmai mergeam la un jogging.

— Înotul solicită mai mulţi muşchi, comentă Jordan. Şi nu transpiri.

Kasey îşi ridică ochii spre ai lui. Îi văzu îngustându-se imediat şi-şi dădu seama că simţise ceva din starea ei de spirit. Nu dorea să fie descifrată atât de clar.

Zâmbind, o strânse scurt pe Alison de mână.

— Cred totuşi că prefer să alerg.

Şi se întoarse, îndepărtându-se.

— Se întâmplă ceva cu Kasey, îşi privi Alison unchiul.

Acesta însă se uita după Kasey, care o luase la fugă spre zidul din jurul proprietăţii.

— Ochii ei par trişti.

Jordan îşi coborî privirea spre Alison. Cuvintele ei oglindeau propriile lui gânduri.

— Aşa e.

— Am întristat-o noi cu ceva, unchiule Jordan?

Întrebarea îl izbi, făcându-l să-şi ridice privirea tocmai la timp pentru a o vedea pe Kasey dispărând prin poarta laterală. „Am întristat-o oare?” Capacitatea ei de a simţi o depăşea pe a oricui, din câţi oameni cunoscuse. Nu însemna că şi capacitatea de a suferi îi era la fel de mare? Jordan clătină din cap. Poate că citea ceva mai mult într-o simplă indispoziţie.

— Cu toţii avem stări proaste uneori, Alison, murmură el. Chiar şi Kasey are dreptul la ele.

Când îşi coborî din nou privirea spre fetiţă, ochii acesteia continuau să fixeze poarta din zid. Jordan o răsuci de umeri, pentru a-i auzi râsul.

— Să nu m-arunci în apă! chicoti ea, zbătându-se.

— Să te arunc? ripostă Jordan, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte ideea; urcă treptele piscinei. Ce te face să crezi că aş încerca aşa ceva?

— Ieri m-ai aruncat.

— Zău?

Se uită peste umăr, spre boscheţi şi zid. Kasey era în cealaltă parte. Îi trezea un sentiment incomod. Cu un efort, îşi îndreptă iarăşi atenţia spre Alison.

— Detest să mă repet, spuse el şi o azvârli în piscină.

Peste o oră, o găsi pe Kasey în salon. Alergarea nu-i îmbunătăţise dispoziţia. O privi cum se plimba de la o fereastră la alta. Îi simţea neliniştea.

— Te gândeşti s-o iei din loc?

La auzul glasului său, Kasey se răsuci.

— Nu te-am auzit intrând.

Căută un răspuns pe care nu-l putu găsi, aşa că întoarse iarăşi capul.

— M-am răzgândit, îi spuse ea. Casa asta nu-i un muzeu, e un mausoleu.

Jordan îşi înălţă o sprânceană, apoi se aşeză pe canapea:

— De ce nu-mi spui ce te frământă, Kasey?

Când se întoarse, în ochi avea o sclipire de furie. Îi era mai uşor să simtă furia decât disperarea.

— Cum poţi să suporţi? se răsti ea. Nu ţi se apleacă de atâta strălucire neîncetată a soarelui?

Jordan o studie un moment, apoi se rezemă de perne.

— Vrei să spui că te necăjeşte vremea?

— Nu vremea, îl corectă ea. Vremea se schimbă, îşi împinse părul din jurul feţei, cu ambele mâini.

Simţea o durere surdă pulsându-i la ceafă.

— Kasey, răsună calm şi rezonabil glasul lui Jordan. Stai jos şi vorbeşte-mi.

Clătină din cap. Nu dorea să fie rezonabilă, încă.

— Sunt uimită... continuă ea, sunt absolut uimită că poţi scrie aşa cum scrii, când te-ai desprins de toate.

Sprâncenele lui se ridicară din nou:

— Găseşti asta o declaraţie potrivită? Trăiesc într-un climat favorabil, aşa că m-am desprins?

— Eşti aşa de-al naibii de înfumurat, se răsuci ea pe călcâie, strângând pumnii în buzunare. Stai aici, în mica ta lume aseptică, fără să ai habar cu ce lupte trec oamenii prin viaţă. Tu nu trebuie să-ţi faci griji nici măcar că ţi se strică frigiderul.

— Kasey, făcu Jordan un efort să nu-şi piardă răbdarea. Iarăşi o iei razna.

Se întoarse spre el, privindu-l lung. De ce nu putea înţelege? De ce nu vedea ce se ascundea sub suprafaţă?

— Nu toată lumea poate să se culce pe lauri şi să se prăjească la soare.

— A, iar ne-am întors la asta, se ridică Jordan, venind spre ea. De ce consideri că banii sunt o pată pe caracterul meu?

— Habar n-am câte pete ai pe caracterul tău, replică ea. Obiecţia mea faţă de bani se referă la faptul că-i foloseşti ca să te izolezi.

— Din punctul tău de vedere.

— În regulă, dădu Kasey din cap. Din punctul meu de vedere, toată zona asta din California e o insultă: golf, blănuri, petreceri, băi cu Jacuzzi...

— Scuzaţi-mă.

Alison apăruse în uşă, holbându-se la amândoi. Era pentru prima oară că-i vedea furioşi. Jordan îşi înghiţi replica şi se întoarse spre ea.

— E ceva important, Alison?

Glasul îi era calm, dar ochii, nu.

— Kasey şi cu mine tocmai aveam o mică discuţie.

— O ceartă, îl corectă Kasey. Oamenii se mai şi ceartă, iar eu nu strig niciodată în timpul discuţiilor.

— Bine, dădu Jordan din cap, apoi o privi din nou pe nepoata lui. Ne certam. Eşti bună să ne laşi câteva minute, până terminăm?

Alison făcu un pas înapoi, ezitând însă.

— O să ţipaţi unul la altul, şi toate celelalte?

Întrebarea era mai mult fascinată decât îngrijorată, iar Jordan îşi reţinu un zâmbet.

— Da, răspunse Kasey.

Alison le aruncă o ultimă privire, lungă, apoi se repezi spre scară.

Jordan râse, înainte de a reveni către Kasey.

— Se pare că o încântă perspectiva unui scandal cu urlete.

— Nu e singura.

O studie un moment.

— Mda, văd şi eu că nu e. Poate ţi-ar plăcea să dai cu ceva de pământ. Adaugă întotdeauna o tuşă drăguţă.

— Ce preferi să pierzi? strigă Kasey, turbând de furie că Jordan se stăpânea, iar ea nu. Vaza *Ming*, sau caseta *Faberg*?

— Kasey, îi puse el mâinile pe umeri; „toate au o limită," îşi spuse. Ce-ar fi să stai jos şi să-mi explici despre ce e vorba?

— Nu mă lua de sus, Jordan, se smulse ea din faţa lui, pierzându-şi complet calmul. Mi-e pân-aici, din partea mamei tale.

La asta nu prea avea ce să răspundă, ştiind şi el adevărul. Ceea ce nu ştiuse era că pe Kasey o atinsese în vreun fel atitudinea lui Beatrice. Poate că încă îi mai rămâneau destule lucruri pe care să le afle despre Kasey. Şi poate că momentul de a le afla era atunci când se înfuria îndeajuns de tare ca să-şi coboare garda.

— Mama mea n-are nimic de-a face cu povestea dintre noi doi, Kasey.

Glasul i se îmblânzise, dar nu întinse mâinile spre ea.

— Nu? scuturã Kasey din cap; cum putea să nu observe, nici să înţeleagă, cât de greu îi era să facă dragoste cu el într-o casă unde avea de înfruntat dezaprobări neîncetate? Ei bine, ăsta e un mic aspect în care nu suntem de acord. Şi mai sunt şi altele.

— Care?

— Nu te îngrijorează că, peste cinci ani, lucrul cel mai important din capul lui Alison va fi rochia pe care o îmbracă?

— Doamne fereşte, Kasey, ce tot vorbeşti?

Neputinţa îi înfierbânta glasul la fel de tare ca furia pe al ei.

— Ai de gând să treci la subiect?

— La subiect?

Începuse să strige, înfuriată de incapacitatea de a-şi exprima sentimentele şi imposibilitatea lui de a înţelege ceea ce încerca să-i spună.

— Ce rost are, când pur şi simplu n-ai idee ce simt sau de ce am nevoie?

Clătină iarăşi din cap.

— N-are nici un rost, Jordan. Absolut nici unul.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi în fugă pe uşa dinspre curte.

Peste zece minute, Kasey stătea sub un stejar, în colţul nordic al peluzei, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Nu putea suferi momentele când îşi pierdea calmul. Nimic din tot ceea ce-i spusese lui Jordan nu avea sens - pentru el şi, aproape deloc, nici pentru ea.

Sinceritatea o silea să recunoască faptul că tot ce o împiedica să spună ce avea pe suflet era o teamă primordială. Îl iubea prea mult pentru propria ei linişte spirituală.

Inima sau intelectul - pe care din două s-o asculte? Intelectul îi spunea că nu trebuia să-l iubească. El n-o iubea. O dorea, avea nevoie de ea, poate, ţinea la ea. Toate, cuvinte palide şi neconvingătoare, în comparaţie cu iubirea. Intelectul îi reamintea că existau prea multe diferenţe esenţiale între ei, pentru a fi posibilă o altfel de relaţie decât una trecătoare. Intelectul declara că era timpul să-şi amintească priorităţile - doctoratul, munca pe teren. Era vremea să ridice ştacheta şi să se reapuce de lucru.

Inima, însă, o inunda în dragoste. Era prinsă între amândouă - inimă şi intelect - şi nu putea, poate pentru prima oară în viaţa ei, să ia o hotărâre clară.

Îşi strânse picioarele şi-şi rezemă fruntea pe genunchi. Când îl auzi pe Jordan aşezându-se lângă ea, Kasey nu se mişcă. Mai avea nevoie de un moment, iar el, simţind, nu spuse nimic. Rămaseră unul lângă altul, apropiaţi, dar nu atât de aproape încât să se atingă, pe când în frunzişul de deasupra lor începea să cânte o pasăre. Kasey oftă:

— Iartă-mă, Jordan.

— Pentru ambalaj, dar nu pentru conţinut, replică el, amintindu-şi cealaltă ocazie când îşi ceruse scuze.

Râse scurt, dar rămase cu capul pe genunchi.

— Nici eu nu sunt sigură..

— Nu cred că m-ar deranja să strigi la mine, dacă aş şti de ce.

— Pune-o în seama descreşterii lunii, murmură Kasey, dar Jordan îşi strecură o mână sub bărbia ei şi i-o ridică.

— Kasey, vorbeşte-mi.

Deschise gura, însă el o întrerupse înainte de a apuca să spună ceva.

— Vorbeşte-mi cu adevărat, adăugă, calm. Fără divagaţii abile. Dacă nu te cunosc, dacă nu ştiu de ce ai nevoie, s-ar putea să fie pentru că faci tot ce poţi spre a mă împiedica să aflu.

Ochii ei îl priviră direct, limpezi.

— Mă tem să-ţi dezvălui mai mult decât am făcut-o deja.

Candoarea ei îl dezarmă. După un moment, se rezemă de trunchiul copacului şi o trase lângă el. Poate că modul cel mai simplu de a începe s-o descopere era prin intermediul trecutului ei.

— Povesteşte-mi despre bunicul tău, îi ceru Jordan. Alison mi-a spus că era medic.

— Bunicul meu?

Rămânând în cercul braţului său, Kasey încercă să se relaxeze. Subiectul i se părea destul de sigur.

— Locuieşte în vestul Virginiei. În munţi.

Se uită la gazonul nivelat, cu iarba tunsă. Nu se zărea nici o piatră.

— Practică medicina de aproape cincizeci de ani. În fiecare primăvară, plantează câte o grădină de legume, iar toamna îşi taie singur lemnele. Iarna, casa miroase a fum de lemn.

Închise ochii şi, rezemându-se de Jordan, se lăsă în voia amintirilor.

— Vara, în fereastra bucătăriei înfloresc muşcate.

— Dar părinţii tăi?

Jordan simţi tensiunea infiltrându-se afară din ea, în timp ce pasărea continua să cânte deasupra.

— Aveam opt ani când au murit.

Oftă din nou. De fiecare dată când se gândea la ei, sentimentul inutilităţii morţii lor o cuprindea complet.

— Plecaseră într-un weekend împreună. Eu rămăsesem cu bunicul. Se întorceau să mă ia, când o maşină a depăşit banda continuă şi i-a lovit frontal. Celălalt şofer fusese beat. A scăpat cu un braţ rupt. Ei n-au scăpat.

Durerea devenise mai surdă, cu timpul, dar tot durere rămânea.

— Toată viaţa m-am bucurat că, înainte, avuseseră parte de acele două zile, numai ei doi.

Jordan lăsă tăcerea să se prelungească un moment. Începea să descopere de ce o înţelesese Kasey pe Alison atât de repede.

— După aceea, ai locuit cu bunicul tău?

— Da, după primul an.

— Ce s-a întâmplat în primul an?

Kasey ezită. Nu dorise să intre în atâtea amănunte, dar lipsa de insistenţă a întrebărilor lui îi uşurase sarcina. Ridicând din umeri, continuă:

— Aveam o mătuşă, sora tatălui meu. Era mult mai mare decât el - cu zece, cincisprezece ani, cred.

— Ai stat cu ea în primul an?

— În anul acela, am făcut naveta între ea şi bunicul. Şi-au disputat custodia. Mătuşa mea se împotrivea ca o Wyatt să trăiască în sălbăticie. Aşa denumea ea locuinţa bunicului meu. Era din Georgetown, în D.C.

Lui Jordan i se trezi o amintire.

— Tatăl tău a fost Robert Wyatt?

— Da.

Tăcu, în timp ce lăsa fragmentele să se aşeze în ordine. Familia Wyatt din Georgetown - un neam vechi, cu baze

solide. Bani şi politică. Samuel Wyatt trebuia să fi fost bunicul ei pe linie paternă. Făcuse avere din operaţiuni bancare, după care ajunsese consilier prezidenţial principal. Robert Wyatt fusese fiul cel mai mic. Doi fraţi mai mari îşi găsiseră locuri în senat, însemna că sora era Alice Wyatt Longstream, soţie de congresmen şi amfitrioană politică. O familie foarte bogată şi foarte conservatoare. Din câte-şi amintea, se vorbise despre pregătirea fiului celui mai mic pentru funcţia supremă la Washington.

Fusese un avocat tânăr şi strălucit. Se făcuse multă presă în jurul morţii lui. Iar soţia sa... Jordan se încruntă, încercând să-şi amintească lucrurile pe care le citise şi le auzise cu şaptesprezece ani în urmă. Soţia lui fusese tot juristă. Deschiseseră împreună un birou de consultanţă juridică, lucru pe care familia nu se grăbise să-l aprobe.

— Îmi amintesc că am citit despre accident, murmură Jordan. Apoi, din când în când, şi despre procesul de custodie. Părinţii mei discutau ocazional subiectul. Mama e destul de informată despre mătuşa ta. S-a făcut multă publicitate.

— Desigur, ridică din umeri Kasey. O familie politică bogată se duelează cu un medic de ţară pentru un copil. Ce alt subiect mai gras de presă se poate găsi?

Jordan simţi unda de înverşunare strecurându-se printre cuvintele indiferente.

— Povesteşte-mi, Kasey.

— Ce-ar mai fi de povestit?

În acel moment, s-ar fi ridicat, dar braţul lui o ţinu pe loc. O cuprinsese blând, dar ferm. Kasey continuă:

— Procesele de custodie sunt urâte şi de-a dreptul hidoase pentru copilul prins la mijloc.

— Amândoi părinţii tăi erau avocaţi, interveni Jordan. Cu siguranţă, îşi redactaseră clar testamentele, atribuindu-ţi un tutore legal.

— Sigur că aşa au făcut. Era bunicul meu.

Kasey clătină din cap. Cum putea scoate atât de mult din ea, doar cu câteva cuvinte? Niciodată nu discutase cu nimeni această parte din viaţa ei.

— Testamentele pot fi contestate, mai ales dacă ai mulţi bani şi putere. Mă dorea, nu pentru mine însămi, ci pentru că numele meu era Wyatt. Am înţeles asta, cu toate că nu aveam decât opt ani. N-a fost greu; niciodată nu avusese o părere bună despre mama. Părinţii mei s-au cunoscut în facultatea de drept. A fost dragoste la prima vedere. S-au căsătorit în două săptămâni. Mătuşa mea nu l-a iertat niciodată pentru că se însurase cu o studentă anonimă la drept, care se afla la Universitatea Georgetown numai fiindcă primise o bursă.

— Ai spus că în primul an ai făcut naveta între bunicul şi mătuşa ta. Cum adică?

— Jordan, e foarte mult de-atunci...

— Kasey, o întrerupse el, întorcând-o cu faţa. Vorbeşte-mi.

Kasey se cuibări din nou pe umărul lui, închizând ochii. Muşchii i se încordaseră din nou.

— Când mătuşa mea a intentat acţiunea, situaţia a început să se degradeze. Au apărut reporterii. Veneau la şcoală şi acasă la bunicul. Mătuşa a angajat o firmă de detectivi, pentru a dovedi că bunicul nu mă îngrijea cum se cuvine. În orice caz, mi-a fost greu să suport totul. Bunicul s-a gândit că-mi putea fi mai uşor dacă un timp locuiam, la mătuşa mea. Aş fi scăpat parţial de presiuni şi puteam constata că doream să stau cu ea. Pe-atunci, l-am detestat pentru că mă alungase. Credeam că nu mă dorea. N-am încetat să cred că acesta a fost cel mai crud lucru pe care-l făcuse vreodată. Numai el îmi rămăsese, după moartea mamei.

Jordan o privi frecându-şi cu degetul inelul de aur.

— Mătuşa mea avea o vilă frumoasă în Georgetown. Pe strada 35 şi toate camerele erau cu tavane înalte şi şeminee. Antichităţi fabuloase şi porţelanuri de Sèvres.

Avea o colecţie de păpuşi din porţelan şi un valet negru pe care-l numea Lawrence.

Dădu să se ridice din nou. Simţea nevoia să se mişte.

— Nu, o reţinu Jordan lângă el. Stai jos.

Ştia că, dacă se ridica, găsea un mod de a evita să-i spună mai mult.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mi-a cumpărat rochii de organdi, Mary Jane-uri, şi a făcut paradă cu mine. Am fost înscrisă la o şcoală particulară şi am primit lecţii de pian. A fost cea mai nefericită perioadă din viaţa mea. Încă nu trecusem peste moartea părinţilor, iar atitudinea mătuşii mele era departe de a fi maternă. Ea îşi dorea un simbol - o fetiţă drăguţă şi cuminte, pe care s-o gătească elegant şi să le-o arate prietenilor. Unchiul meu era plecat în cea mai mare parte a timpului. Era destul de bun cu mine, cred, dar absorbit de ale lui. Sau, poate, sunt nedreaptă; avea foarte multe răspunderi. Nici unul dintre ei nu-mi putea dărui ceea ce îmi trebuia mie, iar eu nu le puteam da ce căutau ei. Am început să pun întrebări toxice.

Jordan râse uşor şi o sărută pe tâmplă.

— Parcă te şi aud.

— Voia să mă modeleze, iar eu refuzam să mă las modelată. Nimic mai simplu. Eram înconjurată de lucruri frumoase, pe care nu aveam voie să le ating. În casă veneau oameni fascinanţi, cu care nu trebuia să vorbesc, decât răspunzându-le „da, domnule," sau „nu, doamnă," când mi se adresau. Mă simţeam ca închisă în cuşcă.

— Iar mătuşa ta a abandonat procesul.

— A avut nevoie de trei luni ca să-şi dea seama că nu putea convieţui cu mine. Mi-a spus că, dacă exista vreo Wyatt în mine, era foarte bine ascunsă, şi m-a trimis înapoi la bunicul. Parcă aş fi început din nou să respir.

Jordan privi încruntat peste gazon. Din locul unde stăteau, abia putea distinge etajul de sus al casei. „Oare şi aici se simte închisă în cuşcă?" îşi aminti cum circula de la

o fereastră la alta, în salon. Avea nevoie de timp ca să digere lucrurile pe care tocmai le aflase despre ea.

— Eşti foarte apropiată de bunicul tău, murmură el.

— El a fost ancora mea de salvare când am crescut. Şi zmeul meu.

Zâmbind, rupse un fir de iarbă.

— E un om afectuos şi inteligent, care poate discuta trei puncte de vedere în acelaşi timp, crezându-le pe toate trei. Mă cunoaşte, mă acceptă drept ceea ce sunt şi mă iubeşte oricum.

Îşi ridică genunchii, rezemându-şi din nou fruntea de ei.

— Are şaptezeci de ani, iar eu n-am mai fost acasă de aproape un an. Peste trei săptămâni vine Crăciunul. Va ninge, iar cineva îi va da un brad în loc de plată. Pacienţii vor şiroi prin casă ziua întreagă, aducându-i de toate, de la pâine coaptă în bucătărie până la whisky de casă.

„Se gândeşte să plece," înţelese Jordan, simţind un fior scurt şi neaşteptat de panică. Privi razele de soare infiltrându-se printre frunze şi căzându-i pe păr. „Nu încă," îşi spuse. „Încă nu."

— Kasey, îi atinse el părul. N-am dreptul să-ţi cer să rămâi. Dar rămâi oricum.

Kasey scoase un oftat tremurător. „Cât timp?" se întrebă ea. „Ar trebui să mă duc acasă, până-mi revin după toate astea, după el." Îşi înălţă capul, pregătită să spună ceea pe considera că trebuia spus.

Ochii lui Jordan o priveau. Erau limpezi şi cercetători. N-avea s-o roage şi a doua oară; n-avea să insiste. Kasey înţelese că nici nu era nevoie. Tăcerea lui - ochii lui - o făceau în locul său.

— Îmbrăţişează-mă, murmură ea, întinzând braţele spre Jordan.

N-avea să-l părăsească, îşi spuse, în timp ce se lipea de el. Doar când nu-i mai rămânea de ales. I se deschisese, i se oferise. Acum nu se mai putea lua înapoi.

Începu s-o sărute încet, fără posesivitate. Niciodată nu mai fusese atât de blând, ţinând-o ca pe un obiect nespus de fragil. Nu, acum nu mai putea să-l părăsească. Inima lui Kasey avea mai multă putere asupra vieţii ei decât intelectul. Atunci când iubea, era vulnerabilă, iar când era vulnerabilă, nu mai avea încotro. Îl strânse şi mai tare. Sărutul deveni mai profund, încă tandru, dar intim şi ameţitor. Mâna lui se ridică să-i mângâie obrazul. Era gingaş şi delicat, iar înlăuntrul lui Jordan detuna dorinţa. Îi murmură numele şi-şi coborî buzele pe gâtul ei. Găsi căldură şi un gust pe care ajunsese să-l râvnească.

Cum putea Kasey să-i dăruiască atât de mult, fără a cere nimic în schimb? Dar îi putea da şi el ceva, ei, amândurora.

— Kasey, în weekend-ul ăsta trebuie să mă duc la New York. Am ceva de lucru cu editorul.

Nu adăugă că amâna de câteva săptămâni călătoria.

— Vino cu mine.

— La New York? i se îmbinară ei sprâncenele. N-ai spus nimic, înainte.

— Nu. Depindea de felul cum progresa cartea, Kasey.

O sărută din nou. Nu voia să-i pună întrebări.

— Vino cu mine. Vreau să petrecem câtva timp singuri. Mai mult decât numai câteva ore pe noapte. Vreau să dorm cu tine. Vreau să mă trezesc dimineaţa lângă tine.

Şi ea o dorea. Să fie cu el, departe de casă. Să poată petrece noaptea cu el în deplină libertate. Kasey simţi povara începând să se risipească.

— Dar Alison?

— Întâmplător, chiar azi după-amiază m-a întrebat dacă îşi poate petrece weekend-ul cu o colegă de şcoală.

Jordan zâmbi, dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe obraz.

— Să zicem că e voia soartei, Kasey, şi să profităm.

— Soarta.

Buzele ei se arcuiră într-un surâs, iar Jordan privi cum îi cuprinse treptat şi ochii.

— Cred cu tărie în soartă.

8

New York. Avionul aterizase sub o zloată nenorocită, care se transforma rapid în ninsoare. Străzile erau pline cu mocirlă fleşcăită şi alunecoasă, aglomerate de maşini.

Pe trotuare se grăbeau numeroşi trecători. Nimic n-ar fi putut-o încânta mai mult pe Kasey. Newyorkezii, reflectă ea, erau întotdeauna grăbiţi. Pentru asta îi îndrăgea. Şi ştia că nici un alt oraş nu aprecia mai mult sezonul Crăciunului. Oriunde se uita, vedea decoraţiuni - brazi, becuri şi beteală sclipitoare. Şi peste tot se găseau Moş Crăciuni.

Încercase să absoarbă totul în timpul drumului cu taxiul, de la aeroport la hotel. Acum, în apartamentul unde urma să locuiască împreună cu Jordan, îşi lipi nasul de geamul ferestrei, continuând să privească. Se zăreau lumini şi oameni şi se auzea rumoarea înfundată a traficului. O frapă gândul că flămânzise atât de complet după imaginile şi mirosurile umanităţii. Avusese nevoie de zgomot şi de mişcare.

Jordan nu se aşteptase din partea ei să manifeste un asemenea entuziasm pentru oraş. Din ceea ce-i spusese despre copilăria ei, ar fi crezut că prefera un decor rural. Kasey, însă, nu reuşise să vadă destul. În taxi, sporovăise încontinuu, arătând una, râzând de alta. Oricine ar fi luat-o drept o persoană sosită pentru prima oară la New York, dar Jordan ştia că petrecuse câteva săptămâni în Manhattan, la începutul toamnei.

— Te porţi de parcă n-ai mai fi fost niciodată aici, comentă el.

Kasey întoarse capul, cu un surâs. Faţa i se luminase din nou. Jordan aproape că uita nefericirea pe care i-o văzuse în ochi cu doar câteva zile în urmă.

— E un oraş minunat, nu-i aşa? Atât de mulţi oameni, atâta viaţă. Şi ninge. Nu ştiu dacă aş fi putut trăi până la sfârşitul lunii decembrie, fără să văd zăpadă.

— De-asta ai venit? se apropie el, pentru a o mângâia cu o mână pe păr. Ca să vezi zăpada?

— Evident, îşi ridică ea faţa, atingându-i buzele cu ale ei. Alt motiv nici nu-mi poate trece prin minte. Dar ţie?

— Ar fi unul, două, murmură Jordan.

Kasey se desprinse din braţele lui, pentru a se plimba prin cameră.

— Frumos apartament, remarcă ea, trecându-şi un deget peste placa scrinului; în aer se simţea mirosul de lac. Nu sunt condiţiile mele obişnuite de muncă.

— Nu muncim.

Îl privi peste umăr:

— Nu?

— O petrecere, câteva întâlniri.

Veni din nou lângă ea, întorcând-o complet cu faţa spre el.

— Aş fi putut să sar peste petrecere şi să rezolv întâlnirile prin telefon, dacă munca ar fi fost singurul scop al călătoriei.

— Jordan, ştiu că pentru mine ai făcut-o, îi acoperi ea mâinile cu ale ei. Îţi sunt recunoscătoare.

— Şi pentru mine am făcut-o.

O cuprinse în braţe. Ce făcea cu el? O cunoştea de două luni şi devenea cu repeziciune cel mai important lucru din viaţa lui.

— Chiar suntem singuri? murmură Kasey; se simţi cuprinsă de uşurare. Dumnezeule, suntem într-adevăr singuri?

— Singuri, confirmă el, ademenindu-i gura spre a lui.

— Când e petrecerea aia?

Îi trase sacoul de pe umeri şi începu să-i lucreze la cămaşă.

— Peste vreo oră.

Mâinile lui i se strecurară pe sub pulover.

— Ia spune-mi... îl muşcă ea uşurel de buză, simţindu-i fiorul de răspuns. Consideri nepunctualitatea nepoliticoasă sau modernă?

— Nepoliticoasă, îşi coborî Jordan degetele spre a-i descheia catarama curelei subţiri. Foarte nepoliticoasă.

— Hai să fim nepoliticoşi, Jordan.

Îi deschise cămaşa şi oftă, când mâinile i se petrecură împrejurul lui.

— Să fim îngrozitor de nepoliticoşi.

Când ajunseră goi, pe pat, Jordan o luă cu încetul. Acum aveau timp să se iubească pe îndelete. Kasey lunecă într-un nor de plăcere. Unde o atingea, se înfierbânta; unde era sărutată, o durea. Jordan avea grijă ca mâinile să-i rămână blânde, amintindu-şi ce vânătăi îi lăsase data trecută. Forţa ei, energia ei îl făceau să-şi amintească destul de greu cât era de fragilă.

Avea pielea netedă şi pală, abia cu o urmă infimă de margine a bronzului. Cu toate că îşi petrecea multe dintre orele libere în exterior, nu se bronza cu uşurinţă. Jordan putea distinge contrastul dintre culoarea mâinii lui bronzate şi albeaţa lăptoasă a sânului ei. I-l atinse cu gura şi o auzi gemând. Era mai sensibilă decât toate femeile pe care le cunoscuse. Nu avea nici o inhibiţie. Iubea cu deplină libertate.

Foarte delicat, îi apucă sfârcul între dinţi şi o simţi arcuindu-se sub el, în timp ce se catapulta din mulţumire către patimă. Cu ajutorul limbii, îi înteţi mai departe tremurul, până rămase istovită, cu sufletul la gură. Degetele lui Kasey i se înfipseră în umeri. Murmurele ei îl îndemnau să se grăbească. Jordan, însă, trecu fără grabă la celălalt sân.

— Jordan.

Abia putea vorbi, apăsată de valurile dorinţei.

— Te vreau acum.

— E prea devreme, îşi plimbă el buzele peste coastele ei. Mult prea devreme.

Gura lui o cutreiera, iar ea continua să se zguduie. Îşi strecură degetele înăuntrul ei, purtând-o spre un apogeu violent.

Delir. Kasey ştia că depăşise orice raţiune. Plăcere nu mai putea dărui, mai multă pasiune nu i se putea smulge. Şi, totuşi, el continua s-o împingă tot mai departe. Toate celulele trupului ei erau însufleţite, vibrante. Aproape o cuprinsese panica de a-l avea şi se agăţa de el, impunându-i să fie la fel de disperat ca ea. Mâinile sale o pârjoleau peste tot, făcând-o să tremure.

Apoi, gura lui se pogorî din nou peste a ei - flămândă, urgentă. Coborî pe gât, înfigându-şi dinţii în piele. Îşi uitase jurământul de a fi blând. Uitase totul, în afara nevoii de trupul ei zvelt şi agil sub al lui - şi a propriei lui disperări..

Nevoia detonă ca o capsă, şi o pătrunse. Nu mai era timp pentru dragoste înceată.

Jordan ajunse la concluzia că, pe măsură ce trecea timpul, departe de a se obişnui cu ea, Kasey îl intriga tot mai mult.

Salonul elegant, cu vedere spre Central Park, era plin de membri ai lumii cărţilor: scriitori, redactori, agenţi literari şi vlăstare ale editurilor. Ea, însă, era axa vârtejului. Celelalte femei sclipeau de bijuterii, diamante, safire, smaralde. Kasey nu avea nevoie de nimic.

Stătea aşezată pe braţul unui fotoliu, sorbind şampanie şi râzând cu Simon Germaine, directorul uneia dintre principalele edituri ale ţării. Peste umărul ei se apleca J.R. Richards. Acesta lucra la cel de-al patrulea roman dintr-o serie de best-seller-uri, toate transpuse cu succes pe ecran. Lângă ea stătea Agnes Greenfield, una dintre cele

mai dure agente din breaslă. Îl reprezenta pe Jordan de zece ani, iar el ajunse la concluzia că acum o vedea pentru prima oară zâmbind. Rânjise, se strâmbase, mârâise, dar niciodată nu zâmbise. Sub ochii lui, Kasey puse mâna pe umărul lui Germaine şi spuse ceva care-l făcu pe acesta să-şi azvârle capul pe spate, râzând cu hohote.

Ochii lui Kasey se ridicară, găsindu-l pe Jordan prin mulţime. Zâmbi încet, în timp ce ducea paharul la buze să mai ia o înghiţitură. Un fior de dorinţă îl străbătu prin tot trupul, aproape făcându-l să se clatine. „Cum e în stare?" se întrebă el. „Cum mă poate face s-o doresc, când nici nu m-am răcit bine după dragostea cu ea? Când am să mă satur?" Înlătură întrebările, gândindu-se peste cât timp aveau să se poată strecura afară, ca s-o aibă din nou numai pentru el.

— Schisma tot mai largă dintre literatura elitistă şi cea populară le creează cititorilor medii dificultăţi în a se bucura de lectura uşoară, distractivă, fără un sentiment de vinovăţie.

Kasey îşi înălţă o sprânceană spre J.R., în timp ce Jordan se apropia.

— V-am citit toate cărţile şi am conştiinţa curată.

Sorbi din şampanie, cu un surâs adresat lui Jordan.

J.R. avu nevoie de un moment înainte de a începe să chicotească.

— Cred că tocmai am fost pus la punct. Mă tentează să încep munca în colaborare, Jordan, dacă-mi pot găsi o asemenea parteneră.

— Încercam s-o conving pe Kasey să scrie o carte a ei proprie.

Germaine îşi înghiţi scotch-ul sec, fără să clipească. Avea un chip lat, rumen, cu mustaţă căruntă deasupra buzei de sus. Lui Kasey i se părea că arăta cam ca un prezentator de emisiuni T.V. pentru copii pe care şi-l amintea din copilărie.

— Îţi apreciez intenţia, Simon, îşi împinse ea buclele după urechi, punând picior peste picior. Dar am considerat întotdeauna că a fi scriitor înseamnă să fii zgârcit cu cuvintele. Eu, cu ale mele, sunt foarte risipitoare.

— Eşti o povestitoare trăsnet, Kasey, o bătu el amical pe genunchi, iar Kasey zări sprânceana arcuită a lui Jordan. Am redactori care să se ocupe de excese.

— Şi sunt temperamentală, îşi termină Kasey şampania, primind imediat un alt pahar. Mulţumesc, îi zâmbi ea prietenoasă lui J.R.

— Care scriitor nu e? pufni Germaine scoţând un trabuc gros. Tu eşti temperamental, Jordan?

— Periodic.

— Eu sunt tot timpul dificilă la lucru, ceea ce mă face să fiu măcar previzibilă, interveni Kasey.

— Singura trăsătură pe care nu ţi-am descoperit-o e previzibilitatea, ridică Jordan paharul cu şampanie.

— Un compliment perfect. Jordan, e acolo nişte caviar fantastic. Nu m-aş simţi bine dacă nu mă îndop.

Traversară sala spre un bufet aranjat somptuos. Jordan o privi pe Kasey îngrămădindu-şi icre de morun alb pe o crochetă subţire.

— Tu şi Germaine păreţi să vă înţelegeţi bine.

— E un dulce, răspunse Kasey, cu gura plină; întindea deja mâna spre încă o crochetă. Doamne, sunt lihnită. Îţi dai seama ce oră e, după fusul orar al Coastei de vest? Am mâncat ceva în avion? Niciodată nu-mi amintesc nimic din ceea ce se întâmplă la treizeci de mii de picioare altitudine.

— Un dulce? repetă Jordan, ignorând restul; adjectivul aplicat lui Germaine era suficient pentru a-i atrage atenţia. Nu cred că l-am mai auzit vreodată descris tocmai aşa.

— Am auzit şi eu zvonurile, începu Kasey să se uite după altceva, găsind un bol cu cocktail rece de creveţi. Cerule, murmură ea, înfigând o scobitoare într-unul. Ar trebui să

fie dur ca pielea tăbăcită şi rău ca un câine flămând. Acolo ce e? arătă ea spre un alt platou.

— Limbă de vită.

— Pe-asta o sărim, hotărî Kasey, luând încă un crevete. Îmi place.

— Se pare că sentimentul e reciproc.

Kasey zâmbi şi se opri atâta timp cât să bea puţină şampanie.

— Te-a rănit în amorul propriu când mi-a pus mâna pe genunchi. Eşti teribil de drăgălaş când faci pe rezervatul şi convenţionalul, Jordan. Te-ai simţi îngrozitor de jenat dacă în momentul ăsta te-aş săruta?

Îl ademenea, şi o ştia şi el. Îi puse o mână după ceafă, ferm, şi o trase spre el. În ochii ei se ivi un licăr de râs, înainte ca Jordan să-i dăruiască o sărutare prelungă, apăsată. Când se desprinse, Kasey continua să zâmbească.

— E bun caviarul, mm?

— Se pare că i-am prins gustul.

Întorcându-se, îşi mai unse gros o crochetă.

— Mai ia puţin, îl invită ea, cu un surâs complice. Eu, una, nu mă mai satur.

Jordan muşcă din crocheta pe care i-o apropia de gură.

— Vreau să te duc de-aici, îi spuse el încet. Vreau să fii singură, undeva unde să-ţi pot scoate hainele astea una câte una.

— Interesantă propunere, murmură Kasey, atingându-i cravata cu un deget. Am voie să-ţi fac şi eu acelaşi lucru?

— Se aprobă.

— Jordan!

Spre ei lunecă o femeie - voinică, la vreo patruzeci de ani, neruşinat de blondă şi de pieptoasă. Kasey îşi răsfoi dosarul memoriei şi scoase o fotografie de ziar a Serenei Newport, o romancieră de mare succes care scria cărţi doldora de piraterie şi sex.

Serena îl sărută inimos pe Jordan, pe amândoi obrajii.

— Nu apari destul de des la ocaziile astea, se plânse ea. Îmi place să fiu văzută cu oameni de clasă.

— Serena. Mă bucur că te văd.

— Şi asta cine-i? o măsură ea pe Kasey cu o privire sfredelitoare. Doamne sfinte, slabă ca o scândură şi de-a dreptul dinamită. Dacă mai stau mult timp aici, am s-arăt ca un elefant albinos. Eşti scriitoare, dragă? Şi cine-ţi vopseşte părul?

— Fană, domnişoară Newport, şi îl am aşa din naştere.

— Dumnezeule, e dezgustător, îşi propti Serena o mână în şoldul amplu, clătinând din cap. Nu chestia cu fana, draga mea, aia cu părul. Din naştere? Groaznic de nedrept. Şi a cui fană eşti, a lui Jordan sau a mea?

— A amândurora.

Kasey o plăcea tot mai mult, cu fiecare minut.

Serena scoase un scurt hohot de râs, bubuitor.

— Cam neobişnuit. Nu prea mulţi oameni citesc şi *Ultima abstinenţă*, şi *Victoria pasiunii*, nu-i aşa, Jordan?

— Kasey este neobişnuită, Serena. Serena Newport, Kathleen Wyatt.

— Şi cu ce te ocupi? Ştiu, ridică ea o mână, înainte de a-i auzi răspunsul. Nu-mi spune - eşti model.

— Model pentru cine? se amuză Kasey.

— Pentru haine. Nu... actriţă, declară ea, răzgândindu-se. Ai o faţă foarte expresivă.

— Mulţumesc, dar nu fac actorie profesionistă. Numai în întâlnirile cotidiene.

— Şi spirituală, murmură Serena. N-oi fi o agentă care încearcă să i-l sufle pe Jordan lui Agnes?

— Dacă pun preţ pe viaţa mea, nu, răspunse Kasey.

— Ei, draga mea, sunt fascinată şi complet nedumerită.

Serena opri un chelner în trecere şi înhăţă un pahar de şampanie. Avea pe degete cioburi de pietre preţioase, iar unghiile-i erau de un roşu strălucitor.

— Ce eşti?

— Antropoloagă.

— Faci bancuri.

Îl privi pe Jordan, pentru confirmare:

— Face bancuri?

— N-ai mai întreba, dacă ai chestiona-o despre ritualurile tribale ale indienilor Sioux, replică Jordan, terminându-şi paharul.

— Nu mai spune, tărăgăna Serena cuvintele.

— Kasey colaborează cu mine la o carte.

— *Hmm*.

Serena luă o înghiţitură de şampanie, cu multă poftă.

— Întâmplător, nu ştii nimic interesant despre Algonquin-i, dragă?

— Trib iniţial nord-american, care a fost împrăştiat de către Iroquois-i, în secolul al şaptesprezecelea. Majoritatea s-au aşezat din nou în Quebec şi Ontario, ripostă Kasey.

— Soarta! exclamă Serena, apucând-o pe Kasey de braţ. Crezi în soartă, draga mea?

Kasey îi aruncă lui Jordan o privire şi zâmbi.

— Că tot veni vorba, da.

— Tocmai am început o carte nouă. Prima jumătate se petrece în Anglia, dar, în cea de-a doua, aristocratul meu falit ajunge în colonii. E mort de foame şi bătut măr, când nimereşte peste un grup de Algonquini. Sper că nu l-ar fi scalpat, sau să-i fi făcut altceva la fel de îngrozitor, nu-i aşa?

Kasey zâmbi:

— Mulţi dintre indienii Algonquin au fost prietenoşi cu coloniştii albi, un timp. Depinde despre care trib e vorba. Oricum…

— Perfect. Minunat. Ţi-o răpesc pentru o oră, Jordan. E prea bună ca s-o las să-mi scape. Mai bea puţină şampanie.

Şi-i aplică o pălmuţă mămoasă pe obraz.

— Când termin, ţi-o trimit înapoi.

Kasey privi în urmă, ridicând din umeri, în timp ce era dusă de lângă el.

— E pentru prima oară, spuse Kasey mai târziu, când am cunoscut pe cineva care poate vorbi mai mult ca mine.

Se rezemă de spătarul banchetei taxiului, ghemuită în curba braţului lui Jordan.

— Sunt potrivit de umilită.

— După prima oră, am început să mă gândesc serios dacă să n-o strâng de gât.

Era aproape, iar mirosul părului ei plutea până la el. Era caldă şi cam somnoroasă, cam ameţită de şampanie. O dorea.

— A făcut instrucţie cu tine două ore şi zece minute.

Kasey râse încet.

— E o femeie minunată.

— Şi eu o consideram la fel, până în seara asta.

— Ţine foarte mult la tine, îi zâmbi ea. Mi-a spus că eşti un scriitor formidabil şi un om minunat, mai ales când uiţi să fii politicos.

Râse, văzându-l că-şi ridica o sprânceană.

— A trebuit să fiu de acord cu ea.

— Dacă romanele Serenei sunt pe post de barometru, preferă genurile mai… pământene.

— O, Jordan, mor de plăcere când faci pe înţepatul, îl muşcă ea de ureche. Ce-ar fi să mă mai săruţi cum ai făcut la petrecere? Aşa, macho şi dominator.

— Fir-ai tu să fii, Kasey, râse el, apăsându-şi buzele de ale ei.

— Mmm, înjură-mă şi sunt a ta, murmură Kasey.

— Ia seama, o preveni Jordan, constatând că pofta îi creştea, în ciuda tachinărilor ei. Am ajuns la capătul răbdării încă de acum o oră.

Kasey râse iar şi îşi rezemă pe umărul lui capul care i se învârtea.

— *Şi ardea după ea, ardea cu o patimă incandescentă pe care numai ea putea să i-o satisfacă*. Oftă şi se cuibări mai strâns. Serena Newport, *Femeia lui Chesterfield*.

Era mai mult decât grizată cu şampanie, îşi dădu seama Jordan. Era pe trei sferturi beată.

— Kasey, eşti pulbere, observă el, amuzat.

— Bine zis, fu ea de acord. Voi, scriitorii, vă pricepeţi la cuvinte.

Ridică gura imediat sub a lui.

— Ai să profiţi de starea mea?

— Absolut.

— A, bun.

Şi îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Începe de-acum.

Taxiul trase la bordură, iar Jordan se desprinse din îmbrăţişare.

— Ce-ar fi să plătesc mai întâi cursa?

— Mărunţişuri, zise Kasey coborând pe trotuar, cu ajutorul portarului.

Aerul rece, încă mirosind a zăpadă, îi biciui obrajii. Nu reuşi deloc să-i limpezească minţile.

— Jordan, îl luă ea de braţ, când se apropie. Tocmai mi-am amintit ceva ce-ai spus în maşină, despre barometrul Serenei. Asta înseamnă că-i citeşti cărţile?

— Bineînţeles că-i citesc cărţile, recunoscu el îndreptând-o pe Kasey spre uşă, apoi de-a lungul holului. Te surprinde?

— Cad de pe picioare de uimire.

— Ba uimitor este că te mai ţii pe picioare, contraatacă el, apăsând butonul ascensorului.

— Dar, Jordan, mi-e cam greu să mi te imaginez citind *Femeia lui Chesterfield*.

Kasey se lăsă trasă în lift.

— De ce?

După ce apăsă pe butonul etajului lor, Jordan o luă în braţe.

— Ca să-l citez pe Germaine, este o povestitoare trăsnet.

Apoi o sărută, repede, cu o poftă disperată, făcând-o să se clatine pe picioare. Ar fi ameţit şi fără ajutorul

şampaniei. Mătasea o apăsă răcoroasă pe piele, în timp ce mâna lui îi trecea pe spate. Căldura se aţâţă încet într-însa, până ajunse complet docilă în braţele lui. Sub atingerea lui, clocotea pasiunea încălzită de vin. Gura îi era fragedă, iar limba lui Jordan intră în căutarea limbii ei. Coapsele lui Kasey palpitau de dorinţă, capul i se învârtea. Se rostogolea, fierbea şi plutea, toate în acelaşi timp. Nu se mai putu ţine de el, înmuindu-se în primul ei abandon total.

— Doamne, Kasey, niciodată nu mi s-a mai întâmplat ca un lift să meargă atât de încet.

Îşi îngropă faţa în părul ei, încercând să-şi păstreze mintea întreagă. Era atât de fluidă, atât de total dornică să fie iubită de el. Se simţea incredibil de puternic. Nu ştiuse că până şi slăbiciunea ei putea să-l excite, când puterea fusese aceea care îl atrăsese spre ea.

Uşa ascensorului se deschise, iar Jordan o conduse pe culoar.

— Jordan, se întoarse Kasey din nou spre el, rezemându-i-se de braţ, cu faţa ridicată spre a lui.

Avea ochii înceţoşaţi, dar atinşi de licărul surâsului.

— Ce?

— Mai ţii minte ce-i face Chesterfield lui Melanie în capitolul opt, înainte ca nava să fie atacată de fregata britanică?

Jordan zâmbi, amintindu-şi foarte bine.

— Da, întâmplător, mai ştiu. De ce?

— Păi, îl cuprinse ea iarăşi cu braţele pe după gât. Mă întrebam... o idee strict academică... dacă ficţiunea poate fi transpusă în fapte. Mă gândesc să scriu un articol pe tema asta.

— Şi ai vrea să te ajut să-ţi verifici teoria?

— Exact.

Îşi trecu mâna prin părul lui.

— Te-ar deranja?

— În interesul ştiinţei, m-aş putea lăsa convins.

O strânse la piept.

— Nu cumva aşa a început?
Introduse cheia în broască şi o trecu pragul în braţe.

9

Kasey încă mai dormea, când se trezi Jordan. Îi simţi imediat căldura, precum şi părul, gâdilându-l uşor pe umăr. În cameră continua să domnească penumbra, draperiile groase fiind trase în dreptul ferestrelor, dar se uită la ceas şi văzu că era dimineaţă. Avea programată o întâlnire, peste o oră şi ceva. Cu un oftat îşi coborî privirea spre Kasey.

Niciodată, nu mai văzuse pe cineva dormind atât de adânc. Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Kasey nici nu se clinti. Se gândi la ea, cum fusese în noaptea trecută - sexualitatea somnoroasă, râsul senzual, ochii cu pleoape grele. Dacă ar fi avut fantezie, o putea crede o vrăjitoare. Avea ceva din altă lume. De fiecare dată când credea că punea stăpânire pe ea, se pomenea prins în puterea ei.

Acum însă, dormind, putea fi ca oricare altă femeie. Acum nu mai era decât o tânără adormită după o noapte cu şampanie şi dragoste. Atunci, se întrebă Jordan, cum de totuşi continua să-l atragă? Dormind, nu putea să facă uz de farmecul ei ştrengăresc, nici să-i adreseze acele priviri care-l invitau şi-l provocau totodată. Şi, totuşi, era atras de ea, chiar în această situaţie. Îşi apropie gura de a ei.

O sărută cu blândeţe, iar Kasey nu se trezi. Asta dorise - să se trezească dimineaţa lângă ea. S-o trezească el din somn. Avea buzele atât de moi, încât simţea că putea să se scufunde în ele. Îi murmură numele şi o mai sărută o dată. Fără machiaj, faţa ei era palidă şi avea o spuză de pistrui pe nas. O sărută pe obraz, iar mâna lui îi căută sânul. Kasey rămase adormită, dar oftă în somn, ca şi cum l-ar fi

visat. Jordan îi găsi cu buzele pulsul de la gât şi-i simţi bătaia înceată. Al lui începea deja să alerge la galop.

În timp ce o mângâia uşor, simţi cum îi creştea patima. Cunoscând fiorul posesiunii, o străbătu cu mâna pe toată lungimea. Pielea din partea interioară a coapselor ei era gingaşă ca o petală de trandafir. Jordan gemu, zdrobit de nevoia de a o avea.

Îşi plimbă gura peste urechea, ei, pe la tâmplă, revenind apoi la buze, pentru a i le despărţi, dornic. Răspunsul ei fu lent, după care buzele i se mişcară sub ale sale, cu un geamăt scăzut. Deodată, inima începu să-i bată sub palma lui. O penetră înainte de a se fi trezit pe deplin, azvârlind-o în iureşul unei pasiuni la fel de delirantă ca a sa proprie. Kasey se ghemui iarăşi lângă el, cu braţele strânse şi capul rezemat în locul ei favorit din adâncitura umărului. Oftă şi îl sărută într-un loc unde-l putea ajunge uşor cu buzele.

— Bună dimineaţa, murmură ea.

Deştepta înăuntrul lui o stare primitivă, cu care nu era deloc sigur că se simţea comod. Niciodată nu mai trăise acea măsură a patimii pe care i-o putea stârni ea. Unda de râs din vocea lui Kasey era irezistibilă.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi?

— Mmm, minunat, se cuibări ea şi mai aproape. Dar tu?

— Perfect, dar nu eu mă împleticeam pe picioare aseară.

Se retrase atâta cât s-o privească. Ochii ei erau limpezi. În colţul gurii apăru gropiţa, când buzele i se arcuiră.

— Nici un pic de mahmureală? Ai dreptul.

— Nu sunt niciodată mahmură, îl sărută tandră Kasey. Refuz să cred în mahmureli.

Se răsuci până ajunse culcată peste pieptul lui, privindu-l.

— Îţi dai seama câte probleme ar putea fi evitate dacă pur şi simplu n-am crede în ea?

— Interesantă teorie.

— Am cu zecile.

— Am observat.

Zâmbi, mângâind-o cu un deget pe obraz.

— Teoria ta de azi-noapte era deosebit de interesantă.

Kasey râse, lăsându-şi fruntea pe pieptul lui.

— A mers.

— De minune.

— Îi spunem Serenei? ridică ea din nou capul, cu ochii sclipind de veselie.

— Mai bine nu.

Îl sărută iarăşi, stăruitor.

— Ţii minte când ţi-am spus că ai un trup extraordinar?

— Da. Mi-amintesc că atunci am fost surprins. Dar încă nu te cunoşteam atât de bine.

Kasey oftă, simţind că mâinile lui Jordan îi coborau spre şolduri.

— O mai cred şi-acum.

Îşi rezemă obrazul de pieptul său. Avea sufletul plin de o împlinire pe care nu o mai simţise.

— Azi ai nişte întâlniri, nu?

— Da. Am una peste...

Ridică braţul, ca să se uite la ceas.

— ...peste vreo jumătate de oră. Voi întârzia.

— Dacă am fi în Insulele Fiji, murmură ea, am putea rămâne aşa toată ziua, şi n-ai mai avea nevoie de ceasul ăsta.

— Dacă eram în Fiji, ripostă Jordan, n-ai fi avut parte de zăpadă.

Kasey oftă încă o dată, închizând ochii.

— Eşti atât de logic, Jordan. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Un moment, Jordan nu spuse nimic. Nu mai menţionase dragostea faţă de el, din prima zi când i-o mărturisise. Dorise s-o mai audă, ca să-şi poată explora propria reacţie. Acum, o simţea începând să aţipească la loc.

— Nu-mi place să te las singură, murmură Jordan.

— Afară sunt un milion de oameni, căscă ea, ghemuindu-se. Nu prea voi fi singură.

— Prefer să fiu eu cu tine.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Jordan. Voi merge să caut o cămaşă groasă şi nişte jeanşi pentru Alison. Ceva ieftin şi simbolic, de tăvăleală.

— Ca să facă sculpturi în noroi? simţi el un zâmbet întinzându-i iarăşi colţurile gurii.

— Mmm-hmm, surâse Kasey, amintindu-şi expresia de pe chipul lui din ziua când ea şi Alison le modelaseră prima oară. Şi vreau să văd toate decoraţiunile de Crăciun. Mă voi distra mult mai grozav decât tine.

— Îţi poţi întrerupe programul atât de ocupat ca să luăm masa împreună?

— Hmm, poate. Unde?

— Unde-ai prefera?

Ştia că ar fi trebuit să se îmbrace, dar găsea cu neputinţă să se mişte de lângă ea.

— La Rajah, răspunse Kasey, adormită. Pe strada 48, Vest.

— Atunci, la ora două.

— O.K. Mi-am adus ceasul?

— Nu te-am văzut niciodată cu unul la mână.

— Îl ţin în poşetă, ca să nu mă intimideze.

O sărută pe creştet.

— Trebuie să mă scol. Dacă mai stau mult aici, iarăşi va trebui să fac dragoste cu tine.

Kasey îşi ridică faţa, cu ochii semiînchişi.

— Promiţi?

Jordan o trase înapoi spre el.

— Douăzeci de minute întârziere, se uită urât Agnes la ceas. Nu-ţi stă în fire, Jordan.

— Scuză-mă, Agnes.

Se aşeză într-un fotoliu de piele. Agnes stătea la un birou lung de doi metri. Era încărcat de manuscrise şi referate. Jordan fusese întotdeauna de părere că, aşezată înapoia acelui birou, arăta ca un general în acţiune.

— Mă rog, se rezemă ea de spătar, bătându-se cu un creion peste buză, când îi văzu amuzamentul din ochi. Sper că a meritat.

Jordan îşi înălţă o sprânceană, fără să spună nimic. Agnes nici nu se aşteptase la altceva. Niciodată nu putuse să-l ademenească. Un caracter foarte rece, îşi spuse ea, nu pentru prima oară. Şi-o amintea pe femeia cea animată pe care o adusese cu el în seara trecută. O combinaţie interesantă.

— În legătură cu colaboratoarea ta, începu Agnes, împingând câteva hârtii în lături. E atât de bună pe cât ai dat de înţeles?

— Şi mai bună.

Agenta dădu din cap.

— Atunci, sunt bani cheltuiţi cu folos.

— Vreau să-i revină şi ei un procentaj din drepturile de autor.

— Un procentaj din drepturile de autor? se încruntă Agnes, foindu-se pe scaun. Ai contractat-o contra unei sume nete.

— O va primi şi pe aia, se lăsă Jordan pe spate, împreunându-şi degetele.

— Jordan, suma pe care i-o plăteşti e foarte generoasă, spuse femeia, cu răbdare. Viaţa ta personală e una, dar afacerile sunt afaceri.

— E o problemă de afaceri, ripostă el.

Şi glasul său era răbdător, dar ferm. Agnes îi recunoscu tonul şi-şi stăpâni un oftat. Pe lângă faptul de a fi calm şi prudent, mai era şi încăpăţânat, iar agenta o ştia.

— Nu m-am aşteptat nici un moment, când am întocmit contractul iniţial, că voi putea scoate atât de mult de la ea. Agnes, cartea e aproape în egală măsură a ei, ca şi a mea. Are dreptul la un beneficiu de pe urma ei.

— Etica, oftă Agnes. Ai un caracter monumental, Jordan.

— Şi tu la fel, Agnes, îi zâmbi el. Altfel, n-ai fi agenta mea.

Agnes ridică din umeri:
— La ce procentaj te gândeşti?

Kasey îşi croia drum prin aglomeraţia de la *Gimbel's*, savurând fiecare moment. Găsise o vânzare en gros şi avea trei cămăşi groase şi două perechi de pantaloni îndesate în sacoşă. Cumpărăturile erau unul dintre lucrurile pe care le făcea rareori, dar atunci, cu pasiune. Putea cheltui trei sute de dolari pe o rochie fără să clipească, după care se tocmea cu furie pe un pulover de cinci dolari. Se îmbulzea prin mulţime şi răscolea fericită rafturile cu haine la mâna a doua, în timp ce trecea dintr-un magazin în altul.

În dreptul unei vitrine, zări un inorog din cositor, de două degete înălţime, şi se repezi înăuntru să se târguiască pe preţul cerut. Un junghi de foame îi aminti cât era ora şi începu să-şi caute ceasul prin poşetă.

— Şasedouăşapte, murmură ea, încruntându-se. N-aş crede.

Îl aruncă la loc în geantă şi-i zâmbi vânzătorului care împacheta inorogul.

— Ştiţi ce oră e?

— Două fără zece, răspunse el tot cu un surâs.

Calculând că putea parcurge douăzeci de cvartaluri într-un trap uşor, o luă la fugă fără să oprească un taxi. Când ajunse la Rajah, avea obrajii îmbujoraţi şi ochii sclipitori. Străbătu intrarea cu decoraţiuni elaborate şi păşi în local. Căldura i se repezi în întâmpinare. Era o senzaţie minunată, după frigul înţepător, şi-şi scoase mănuşile să şi le bage în geantă.

— Doamnă?

Se întoarse zâmbitoare spre şeful de sală.

— Jordan Taylor.

— Domnul Taylor tocmai a sosit, se înclină el. Poftiţi pe aici, vă rog.

Cele trei ore de târguieli şi lipsa micului dejun o înfometaseră. Jordan o văzu apropiindu-se şi se ridică.

— Bună, îl sărută ea, după care îl lăsă să-i scoată haina.

— Ai vorbit serios, în legătură cu cumpărăturile, văd, comentă Jordan, aruncând o privire spre sacoşă, înainte ca ea s-o ascundă sub masă.

— Extrem, confirmă. Kasey, aşezându-se. Ţi-am cumpărat un cadou. Îl primeşti după ce văd meniul. Mor de foame.

— Un vin, mai întâi?

Îi dădu comanda chelnerului de alături, în timp ce Kasey se uita în meniu.

— *Crab Goa*-ul e bun oricând. Şi *Barra Kabab*.

Puse lista jos şi zâmbi.

— Cred că le iau pe amândouă. Cumpărăturile îmi fac poftă de mâncare.

— Ţie toate par să-ţi facă poftă, comentă răutăcios Jordan; o luă de mână, simţind nevoia s-o atingă. Te-am privit cum mănânci. E uimitor.

Îi ridică mâna la buze.

— Chiar mi-ai cumpărat un cadou?

— Da. E în geantă, cu cămăşile lui Alison.

Kasey se aplecă să caute şi scoase cutia.

— O poţi deschide, dacă-mi promiţi că pe urmă faci imediat comanda.

— De acord.

Ridicând capacul cutiei, Jordan descoperi inorogul.

— Ca să-ţi poarte noroc, îi spuse lui Jordan, în timp ce chelnerul le aducea vinul. Cu un inorog, nu poţi da niciodată greş. Am fost cât pe ce să-ţi cumpăr un abţibild cu o lozincă porcoasă, dar m-am gândit că n-ar fi arătat prea bine pe Mercedes-ul tău.

— Kasey, o luă el iarăşi de mână, mişcat. Eşti neruşinat de dulce.

Gustă vinul, apoi dădu din cap spre chelner:

— Doamna serveşte *Crab Goa* şi *Barra Kabab*. Eu iau un *curry* de peşte.

— Cât de foame ţi-e? îl întrebă ea, după ce chelnerul se retrase.

— Destul de foame, de ce?

— Mă întrebam dacă n-aş putea mânca şi eu din peştele tău.

Zâmbi, când Jordan râse şi-şi strecură cutiuţa în buzunar.

— Deci, mie mi-ai cumpărat un inorog, iar lui Alison cămăşi. Ţie ţi-ai luat ceva?

— Nu, îşi azvârli Kasey părul din ochi, după care se rezemă cu coatele pe masă, proptindu-şi bărbia în mâini. Erau nişte cercei în magazinul de unde am cumpărat inorogul, mici picături sclipitoare în folie de aur, dar n-au vrut să negocieze preţul. Aveam chef să mă tocmesc. Şi mi se făcuse foame.

Zâmbi, întinzând mâna după paharul cu vin.

— Cum a mers întâlnirea?

— Perfect.

Se întrebase dacă să discute cu ea despre drepturile de autor şi alesese contrariul. Putea să obiecteze, citând argumentul lui Agnes despre contractul iniţial şi, în orice caz, nici el nu dorea ca afacerile să le strice' orele petrecute împreună. Le mai rămăsese doar o singură noapte.

— Mai am o întâlnire la patru, cu Germaine. Probabil îmi va cere să fac uz de influenţa mea ca să te conving să scrii cartea aia.

Kasey râse, clătinând din cap:

— Cred că, în mâinile tale, scrisul e mai sigur. Dar transmite-i complimentele mele.

— Ce-ai vrea să faci diseară?

În faţa lor fu pus un coş cu pâine, iar Kasey se aruncă imediat asupra lui.

— Vrei să vezi o piesă de teatru?

— Mmm, un musical.

Unse pâinea cu unt din belşug şi-i oferi şi lui. Jordan clătină din cap, zâmbind, în timp ce Kasey muşca hămesită.

— Ceva cu multe sclipiciuri şi final fericit.

— Vin să te iau de la hotel la şase?

Dădu din cap, apoi întinse mâna să mai ia pâine.

— O.K.

Îngustându-şi ochii, calculă timpul rămas între ora şase şi coborârea cortinei. Surâse peste buza paharului.

— Am face bine să plănuim un supeu tardiv.

Kasey visa. Avea un vis familiar, prea familiar, iar mintea ei se chinuia să-l respingă înainte de a prinde rădăcini. Era singură, lansată brusc pe o mare de un alb pur, într-o bărcuţă. Ştia ce urma să se întâmple şi încerca să alunge imaginea. Însă nu avea destulă putere. Barca începu să se legene, pe măsură ce vântul se înteţea, dar nu avea velă, nici vâsle, ca să-şi menţină direcţia. Apele se întindeau cât vedeai cu ochii. Nu putea ajunge înot la mal. Era pierdută, singură şi speriată. Nu era decât un copil.

Când văzu corabia venind spre ea, strigă cuprinsă de uşurare. Bunicul ei stătea la timonă şi, ridicând mâna, aruncă o coardă de salvare. Înainte de a reuşi s-o ajungă, prin dreapta ei trecu o altă navă. Siajul celor două vase clătină primejdios bărcuţa. Apa o stropi în faţă şi curând ajunse cufundată până la glezne, pe punte. Era prinsă la mijloc, cei de pe fiecare corabie încercând s-o tragă la bord.

Nu mai putea ajunge la frânghia aruncată de bunicul ei. Valurile o azvârleau prin barcă, până strigă neputincioasă, rugându-l să vină după ea. Bătrânul clătină din cap şi trase coarda înapoi. Fu atrasă spre a doua corabie. Iar valurile creşteau tot mai mari, în cele din urmă aruncând-o în mare. Apele se închiseră deasupra ei, lăsând-o fără aer, fără lumină.

— Nu!

Sări drept în capul oaselor, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Kasey, zise Jordan din somn.

Întinse braţele spre ea, pentru a o simţi tremurând, înfrigurată.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

— Un vis, se chinui Kasey să-şi revină. Mi-e bine, n-am nimic.

Vocea îi tremura cu tot atâta disperare ca trupul şi, cu toate că se opuse, Jordan o trase spre el.

— Nu ţi-e deloc bine. Eşti rece ca gheaţa. Ţine-te de mine.

Voia s-o facă, dar se temea. Deja depindea prea mult de el. Înfruntase visul singură, în trecut, avea să se descurce şi acum.

— Nu, n-am nimic.

Vocea îi deveni mai ascuţită, când se smulse din braţele lui. Ieşi cu greutate din pat şi-şi puse pe ea halatul. Când Jordan aprinse veioza de pe noptieră, Kasey începu să-şi caute ţigările. O privi, în timp ce întindea mâna după halatul lui. Nu mai avea deloc culoare în obraji, iar ochii îi erau umbriţi de spaimă. Dârdâia din cap până-n picioare, iar respiraţia continua să-i fie întretăiată.

Găsindu-şi ţigările, scoase una, pe dibuite.

— Sunt om de ştiinţă; ştiu ce-i ăla un vis.

— Un moment, îşi acoperi gura cu mâna, auzindu-şi tremurul vocii.

Clănţănea din dinţi.

— O succesiune de senzaţii, imagini sau gânduri, trecând prin mintea unei persoane adormite. Nu e real.

Luă bricheta lui Jordan, dar mâna îi tremura atât de tare, încât n-o putu aprinde. Jordan se apropie de ea. Îi luă ţigara şi bricheta din mână şi le puse pe masă.

— Kasey.

Îşi aşeză mâinile pe umerii ei, simţind tremurul convulsiv sub palme.

— Încetează. Lasă-mă să te ajut.

— Îmi revin într-un minut.

Când o trase iarăşi spre el, deveni ţeapănă.

— Jordan, te rog. Nu pot suferi să mă prăbuşesc în halul acesta! Nu suport.

— Trebuie să rezolvi totul de una singură?

Îi masa spatele, căutând s-o încălzească.

— Nevoia de încurajare îţi slăbeşte puterile? Dacă eu aş avea nevoie să fiu îmbărbătat, mi-ai întoarce spatele? Kasey, lasă-mă să te ajut.

Cu un suspin, se agăţă de el, îndesându-şi faţa lângă gâtul lui.

— O, Jordan, mă sperie la fel de mult ca prima oară.

Fără a vorbi, o luă în braţe şi o duse înapoi la pat. Păstrându-şi braţul strâns în jurul ei, o culcă lângă el.

— Ţi s-a mai întâmplat?

— Când eram mică.

Vocea îi răsuna înfundată, la pieptul lui. Jordan îi simţea bătăile nebuneşti ale inimii.

— Nu-l mai am prea des. Uneori, trec ani de zile.

Închise ochii, încercând să-şi calmeze respiraţia.

— Când îl am, mereu e acelaşi, mereu la fel de viu.

Tremurul mai slăbise, dar Jordan continua s-o ţină strâns în braţe. Îi trezea în suflet ceva nou: nevoia de apărare.

— Povesteşte-mi-l.

Kasey clătină din cap:

— E doar o aiureală.

— Spune-mi-l oricum.

Tăcu un moment, apoi, cu un oftat, începu. Descrierea fu scurtă, cu cuvinte lipsite de emoţie, dar Jordan îi percepea sentimentele dindărătul lor. Era un vis copilăresc, dar, în fond, fusese visul unui copil.

— Nu i l-am spus niciodată bunicului, continuă Kasey. Ştiam că l-ar tulbura. Am avut visul ăsta doar de două ori, în tot timpul cât am urmat colegiul.

Vocea-i devenise mai sigură şi se ţinea de Jordan cu mai puţină disperare.

— L-am visat o dată când m-a răscolit iarăşi cu procesul de custodie un reporter întreprinzător, care prinsese pontul când unul dintre unchii mei candida pentru realegere. Şi, din nou, în noaptea dinaintea absolvirii. L-am pus pe seama excesului de bere şi presiunilor de a ţine cuvântarea în numele promoţiei.

Oftă, simţind că trupul i se relaxa.

— Şi de-atunci?

Jordan simţise frica şi tensiunea revărsându-se din ea. Se încălzea.

— De două ori. O dată, când bunicul era în spital, bolnav de pneumonie. M-am speriat de moarte; întotdeauna plesnise de sănătate. Şi o dată, la un foraj. Trebuise să împuşcăm un câine turbat. Mi s-a frânt inima.

Se simţea din nou în siguranţă şi i se făcea somn. Acum, pe lângă iubire, îi mai acordase şi încrederea ei. Era mulţumită, pentru moment, să fie ocrotită.

— S-a întâmplat acum doi ani. Nu ştiu ce anume mi l-a provocat în noaptea asta.

Îi auzi vocea îngroşându-se şi nu spuse nimic. „Acum o să adoarmă," îşi spuse Jordan, ridicând privirea în tavan. El, nu. Avea mintea prea plină de Kasey Wyatt.

Când o cunoscuse prima oară, o crezuse o excentrică dură, cu multă charismă. Acum, îşi dădea seama că ascundea mult mai mult decât atât.

Respiraţia i se calmase, regulată. A doua zi, aveau să se întoarcă la Palm Springs şi să-şi termine munca pentru carte. Peste alte câteva săptămâni, Kasey urma să termine şi cu lucrul ei. Şi atunci, totul depindea de el.

Întinzând mâna lângă pat, Jordan îşi găsi havanele şi chibriturile. Aprinse una şi fumă în tăcere, ascultând-o pe Kasey cum respira adânc în somn.

10

Peste două săptămâni avea să fie Crăciunul. Kasey simţea timpul gonind-o din urmă. Scurtul interludiu din New York o ajutase mult să se liniştească. Se simţea din nou stăpână - pe nervii ei, pe situaţie. Era din nou gata să-şi accepte legătura cu Jordan fără toate îndoielile şi tensiunile care se acumulaseră. Îl iubea, avea nevoie de compania lui. Când sosea vremea să achite preţul, avea să-l plătească. Totuşi, şi-ar fi dorit ca timpul să nu treacă atât de repede.

De dragul lui Alison, i-ar fi plăcut să vină mai curând Crăciunul, dar ea, ar fi putut să mai aştepte. Ar fi lungit fiecare zi, fiecare ceas. După Crăciun, urma Anul Nou. Odată cu noul an, avea să sosească şi momentul plecării ei. Faptul de a asista la încântarea simplă a fetiţei o ajuta pe Kasey să-şi alunge din minte propriile ei probleme. Timp de două scurte săptămâni, îşi putea petrece timpul liber însufleţind vacanţa copilului. Eleganta ghirlandă roşie şi clopoţeii de argint pe care servitorii îi despachetaseră nu însemnau un Crăciun adevărat. Mai petrecuse, în viaţa ei, un Crăciun rigid şi formal. Îi era de ajuns.

— Jordan! se repezi Kasey în jos pe scări, năvălind în biroul lui Jordan. Trebuie să vezi neapărat. Vino sus. Începu să-l tragă de braţ, râzând.

— Kasey, sunt în plin lucru.

— Întrerupe, îi ordonă ea. Munceşti prea mult.

Se aplecă peste birou, dăruindu-i un sărut scurt.

— E extraordinar, zău. O să-ţi placă, îi promise ea. Haide, Jordan, te poţi întoarce la lucru înainte ca maşina de scris să-ţi fi observat lipsa.

În orice împrejurări îi era greu s-o refuze, dar când îl trăgea de braţ şi râdea astfel, devenea de-a dreptul imposibil.

— În regulă, se ridică el, lăsând-o să-l tragă spre scară. Ce este?

— O surpriză, desigur. Mor după surprize.

La etaj, Kasey deschise uşa camerei sale şi-i făcu semn să intre. Jordan studie camera în tăcere.

Peste tot atârnau lanţuri de hârtie roşie şi verde, încrucişându-se de la un perete la altul. Şerpuiau în jurul stâlpilor de baldachin şi încadrau ferestrele. Îngeraşi de carton, Moşi şi pitici, erau agăţaţi de clanţe şi puşi pe tăbliile scrinurilor, iar dintr-un ciorap roşu dădeau pe dinafară bastoane de zahăr. O stea aurie strălucitoare era prinsă în mijlocul tavanului.

Jordan se răsuci în loc, spre Kasey:

— Refaci decoraţiunile?

— Nu eu le-am făcut, se înălţă ea pe vârfuri, sărutându-l din nou; o încânta să-l audă vorbind pe tonul acela sec. E opera lui Alison. Nu-i aşa că-i minunat?

— Pot spune, cu siguranţă, că sunt surprins.

Clătinând din cap, Jordan privi iarăşi în jur.

— Şi, cu toată sinceritatea, în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

— Să vezi baia, continuă Kasey. E spectaculoasă!

Jordan îi zâmbi, făcând un pitic să se învârtească pe aţă.

— Şi, bineînţeles, i-ai spus că-ţi place la nebunie.

— Chiar îmi place, replică ea. E unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut vreodată cineva pentru mine. Voia ca de Crăciun să mă simt ca acasă. Iar acum, mă simt.

Jordan întinse mâna să-i atingă părul.

— Dacă ştiam că lanţurile de hârtie te fac fericită, aş fi confecţionat şi eu câteva.

Zâmbind, Kasey îşi aruncă braţele împrejurul lui.

— Te pricepi?

— Cred că m-aş fi descurcat.

— Ştii să tragi popcorn pe aţă?

— Ce să ştiu? se întrerupse Jordan din sărutatul părului ei.

— Să înşiri floricele de porumb pe aţă, repetă Kasey, înlănţuindu-şi mâinile pe după gâtul lui. Ceea ce mi-ar plăcea cel mai mult să fac în Ajunul Crăciunului sunt şiragurile de popcorn, pentru brad. Şi vreau să-i iau lui Alison un căţel.

— Ia stai puţin, o îndepărtă Jordan de el. Uneori, am nevoie de câteva momente ca să prind firul.

— Răspunde doar cu „da” la amândouă şi gândeşte-te de câte probleme scăpăm. Nu pot suferi pomul de Crăciun fără lanţuri de popcorn, Jordan. E de-a dreptul gol. Iar Alison are nevoie de un căţel.

— De ce?

— De ce... ce?

Jordan oftă şi-şi frecă şaua nasului cu două degete. Cum reuşea Kasey s-o facă atât de des?

— De ce are nevoie Alison de un căţel?

— Fiindcă vrea unul, în primul rând. Ăsta-i un motiv întemeiat, îi surâse ea. Iar un căţel i-ar ţine de urât şi i-ar stimula simţul de răspundere. Ce părere ai de un cocker spaniel?

Jordan se rezemă de uşă.

— Sunt nevoit să recunosc că niciodată nu m-am prea gândit.

— Atunci, gândeşte-te un moment, îi propuse ea. E o rasă blândă, ataşată de copii. În copilărie e foarte important să ai un animal, Jordan. Deţinerea unuia implică o diversitate de importante...

— Stai, ridică el o mână s-o oprească. Ar fi mai simplu dacă aş spune „da” şi n-am mai pierde timpul.

— Ţi-am spus eu că eşti un om logic, zâmbi Kasey, mulţumită de ea însăşi.

Jordan îi puse mâinile pe umeri.

— Mai cred şi că e o dovadă de consideraţie din partea ta.

— Şi eu, răspunse ea veselă. Sunt o persoană plină de consideraţie.

— Eşti, o trase Jordan mai aproape. Fie că-ţi place s-o auzi, fie că nu. Ai adus o mare schimbare în viaţa lui Alison - şi într-a mea.

Kasey nu putu răspunde, aşa că-şi rezemă capul pe pieptul lui. „Vă iubesc pe amândoi,” îşi zise ea, închizând strâns ochii.

— Înseamnă că spui „da” şi la popcorn? îl întrebă.

Era atât de cald în braţele lui, atât de sigur. I-ar fi fost imposibil să creadă că într-o zi, curând, trebuia să-l părăsească.

— Nu cred că aş putea privi în faţă un pom de Crăciun gol-puşcă.

Îl strânse în braţe:

— Îţi mulţumesc.

— Acum, am eu ceva să te întreb.

Kasey îşi înclină faţa spre a lui, zâmbind.

— Alegi excepţional momentele, conchise ea. Sunt obligată să răspund afirmativ la aproape orice.

O sărută pe nas.

— Poate ai să ţi-o aminteşti într-un moment mai potrivit, dar până una-alta poate că ai observat cât oftează maică-mea pentru că n-am participat la nici una dintre petrecerile de sărbători.

— Dacă tot veni vorba, am observat, rămase Kasey nepăsătoare. Şi am mai observat şi cât de expert n-o bagi în seamă.

— Am o experienţă de-o viaţă, replică sec Jordan. Dar la sfârşitul săptămânii se ţine un bal la club. Trebuie să merg. Vino cu mine.

— Îmi ceri o întâlnire, Jordan?

— Aşa s-ar părea.

Râse deodată, clătinând din cap:

— Kasey, mă faci să mă simt ca la şaisprezece ani. Vii şi tu cu mine?

— Îmi place să dansez, îl luă ea cu mâinile pe după gât. Şi mi-ar plăcea să dansez cu tine.

Îi dădu o sărutare, lăsând-o să devină tot mai profundă până îi auzi sunetul scăzut de plăcere.

— Cred c-am să-mi cumpăr o rochie nouă, murmură ea. Ai o culoare favorită?

— Verde, răspunse Jordan, cutreierându-i gâtul cu gura. Ca ochii tăi.

Kasey râse uşor şi se îndesă mai aproape.

— Jordan, mai e un lucru pe care ar trebui să ţi-l spun.

— Hmm. Care?

Gura lui revenise la a ei.

— Alison, începu Kasey, primindu-i sărutul. Când a terminat aici, s-a dus în camera ta.

— Să ce? murmură el, îmbătat de gustul lui Kasey.

— Să ţi-o decoreze.

— Să mi-o decoreze? se retrase puţin Jordan, privind-o. Camera mea?

Se uită peste capul ei, la lanţurile de hârtie şi la figurinele din carton. Neîncrederea i se aşternu pe chip, în timp ce revenea cu privirea la Kasey.

— Camera *mea*?

— Jordan, te repeţi, râse Kasey, expirând prelung; îşi strecură palmele pe după talia lui şi-l strânse cu putere. O să-ţi placă, îi promise ea. Ai primit un om de zăpadă din poliuretan.

În după-amiaza următoare, Kasey o supraveghea pe Alison care zăngănea la ghitară. Tehnica îi era încă stângace, dar se dedica plină de entuziasm. Kasey reveni cu gândul la prima ocazie când o văzuse pe Alison stând ţeapănă la pian, cântând Brahms cu precizie şi dezinteres.

Nu mai avea ochii goi, îşi spuse, întinzând mâna să atingă părul fetei. Cum ar fi fost să aibă un copil al său? se întrebă. Clătină din cap. Devenea prea sentimentală şi mult, mult prea ataşată.

— Excelent, o lăudă ea pe Alison când termină. Înveţi repede.

— Voi cânta vreodată la fel de bine ca tine?

— Chiar mai bine, curând, zâmbi Kasey, punând ghitara în cutie. Eu am o afecţiune deosebită pentru muzică. Tu ai şi afecţiune, şi talent.

— Înainte, nu credeam, se aşează Alison la pian, începând să atingă clapele. Acum pot cânta melodii şi la pian, şi la ghitară.

Kasey zâmbi:

— Alison, trebuie să plec la cumpărături. Vii cu mine?

— La cumpărături? i se trezi fetei atenţia. Cumpărături de Crăciun? Pe-ale mele mi le-am terminat, dar mi-ar plăcea să te ajut cu ce ţi-a mai rămas.

— Rămas? Nici n-am început.

— Deloc? făcu Alison ochii mari. Dar n-au mai rămas decât zece zile.

— Atât de multe? se ridică în picioare Kasey, întinzându-se. Ei, cred că pot începe din timp. De obicei, aştept până în Ajunul Crăciunului. Îmi place zăpăceala.

— Dar dacă nu mai găseşti ceea ce vrei?

Era exact ca Jordan, îşi zise Kasey.

— Tocmai aici e farmecul, răspunse ea. Îi înnebunesc pe vânzători.

Gândul o făcu să zâmbească.

— În orice caz, am nevoie de o rochie. Putem înşfăca şi un hamburger. Trebuie să existe pe-aici pe undeva un *McFarden's*.

— Un *McFarden's*? se încruntă Alison.

Era intrigată şi precaută. Atât de asemănătoare cu Jordan, reflectă iarăşi Kasey.

— N-am fost niciodată la *McFarden's*.

— N-ai fost niciodată la *McFarden's*? făcu Kasey o mutră exagerat de uimită. Asta-i de-a dreptul antiamerican.

Apucând-o de mână, o ridică în picioare.

— Îţi trebuie o lecţie de patriotism.

Peste câtva timp, Kasey opri maşina într-un spaţiu de parcare.

— Ţi-am spus eu că găsesc unul.

Închizând motorul, vârî cheile în buzunar. Alison coborî, iar Kasey încuie cu grijă portierele.

— Sper că unchiul Jordan n-o să se supere că i-am luat cu împrumut maşina.

— Mi-a spus că o pot folosi oricând vreau, răspunse Kasey, ocolind capota Mercedes-ului.

— Dar de obicei Charles duce pe toată lumea, în afară de unchiul Jordan.

— De ce să-l târâm după noi pe bietul Charles? ripostă Kasey. Ar fi trebuit să umble printr-o sută treizeci şi şapte de magazine.

Împinse uşile de sticlă.

— Sunt lihnită. Îţi dai seama cât timp e de când n-am mai mâncat un hamburger?

Alison privi în jur, captivată de zarvă şi îmbulzeală.

— Miroase minunat.

Râzând, Kasey o trase la coadă.

— Mirosul nu e totuna cu mâncatul. Mă roade pofta de nişte cartofi prăjiţi.

Alison privi meniul agăţat deasupra tejghelei şi transfocă pe imaginea unui hamburger.

— Aş vrea un din ăla. E bun?

— E fantastic, râse Kasey. Ai ochi mari, Alison. Să sperăm că şi apetitul ţi-e pe măsură.

— Este mare, declară Alison despre hamburger, când găsiră o masă; luă o înghiţitură şi zâmbi. Şi e bun.

— Ai gusturi pline de discernământ.

Kasey muşcă dintr-al ei. Închise ochii, cu un oftat.

— Ce mult a trecut. Crezi că-l putem convinge pe François să-şi încerce mâna cu unul din ăştia acasă?

— Tu ai putea, răspunse Alison, înfulecând un cartof prăjit.

— De ce spui asta?

— Tu poţi convinge pe oricine să facă orice.

Kasey râse, clătinând din cap:

— Eşti o gâgâlice perspicace, nu?

Alison gustă dintr-un shake cu lapte.

— Niciodată n-am văzut ceva asemănător cu cadoul pe care l-ai luat pentru unchiul Jordan.

— Pârâitoarea de şaman? mestecă îngândurată Kasey un cartof. A fost o mare descoperire.

Era încrustată şi pictată elegant. Apaşă. Kasey fusese destul de fascinată că o găsise fără ca măcar să nu se tocmească.

— Îl va ajuta să alunge spiritele rele.

Alison îşi săpa drum prin hamburger.

— Îmi place şi rochia pe care ţi-ai cumpărat-o. Verdele îţi vine bine.

— De obicei, nu-l port. Se potriveşte prea vizibil cu coloraţia mea.

Se rezemă de spătar, cu paharul de shake în mână.

— Dar, în fond, nu mă deranjează să devin mai vizibilă din când în când.

— E foarte stilată, continuă Alison, luând încă o muşcătură de hamburger. Şi mulată pe trup.

Kasey zâmbi:

— Cealaltă, însă, mi-a plăcut mai mult. Ştii, aia de catifea creţofolină.

— Catifea încreţită, o corectă Alison, chicotind.

— Cum zici tu. Vrei şi o plăcintă cu mere?

Alison se lăsă pe spate, inspirând adânc.

— N-aş crede. Tu vrei?

— Nu şi dacă ţin să mă încapă rochia. Ce mi-ai luat de Crăciun?

— Ţi-am luat... Kasey! exclamă Alison.

— Mă gândeam să te iau pe nepregătite.

— Trebuie să rămână secret... îşi şterse Alison mâinile, delicat. Dacă-ţi spun, stric totul.

— Zău? îi surâse Kasey cu nevinovăţie. De-asta te-ai furişat prin toată casa şi ai cotrobăit prin debarale?

Alison roşi, apoi chicoti iarăşi.

— Mă gândeam doar să dezgrop câteva cutii.

— Poveste veche.

— Crăciunul e mai amuzant cu tine la noi, Kasey, redeveniră ochii ei serioşi. Rămâi definitiv?

Kasey simţi primul junghi în inimă. Cum i-ar fi putut explica fetei lucrul la care nici ea nu voia să se gândească?

— Definitiv înseamnă foarte mult, Alison, îi răspunse, păstrându-şi vocea calmă şi ochii inexpresivi. Va trebui să plec când termin treaba.

— Dar nu poţi rămâne să lucrezi în continuare pentru unchiul Jordan?

— N-are nevoie de o antropoloagă internă, Alison. Şi am şi eu munca mea.

Văzu privirea fetiţei şovăind, apoi coborând.

— Prietenii rămân prieteni, Alison, oricât de departe s-ar afla. Te iubesc, întinse ea mâna peste a lui Alison. Asta n-o să se schimbe.

— Ai să te mai întorci? ridică fata din nou ochii. Să mă vizitezi?

„Nu pot," ar fi vrut să spună. „Cum poţi să mă întrebi? Nu înţelegi cât m-ar durea?"

— M-ai putea vizita tu pe mine, răspunse ea în schimb. Ţi-ar plăcea?

— Serios? înflori din nou zâmbetul fetiţei. Şi pe bunicul tău?

— Sigur. I-ar plăcea la nebunie.

Începu să adune resturile pe tavă.

— Eşti mult mai bine crescută decât am fost eu vreodată. Ce-ar fi să le arunci tu pe toate astea la gunoi?

Când rămase singură la masă, Kasey stătu un moment să-şi vină în fire. Era mai bine aşa. Alison avea să fie pregătită din timp. „Dar eu?" Închise o clipă ochii. „Am spus că voi plăti preţul când vine vremea. Trebuie să mă ţin de cuvânt."

— Gata? întrebă ea, zâmbindu-i lui Alison, când fata reveni la masă. Acum trebuie să găsim un oficiu poştal ca să-i expediez cadourile bunicului. Crezi că-i va plăcea micul gnom cu dinţi de ţap?

Când intrară în casă, Alison râdea, chinuindu-se să ţină în echilibru partea care-i revenise ei din cumpărăturile lui Kasey.

— Te-ajut eu să le împachetezi, spuse, apucând o cutie care aluneca.

— Mai bine să le ducem întâi sus.

Kasey salvă cutia, ridicându-şi ochii, când pe scară apăru Beatrice.

— Unde-ai fost, Alison? se încruntă ea, văzând părul ciufulit de vânt al fetiţei.

— Alison m-a ajutat la cumpărăturile de Crăciun, doamnă Taylor.

Beatrice îşi îndreptă privirea spre ochii lui Kasey.

— Nu aprob să o scoţi pe Alison din casă fără a discuta mai întâi cu mine.

Şi se întoarse din nou spre nepoata ei:

— Du-te şi te piaptănă, Alison. Arăţi în ultimul hal.

— Am înţeles.

Kasey o privi cum urca ascultătoare scara. Se întoarse spre Beatrice, vorbind calm:

— Îmi pare rău că aţi fost îngrijorată, doamnă Taylor. Lipseaţi când am plecat noi şi, în orice caz, i-am spus lui Millicent ce planuri aveam.

Beatrice îşi arcui o sprânceană.

— Îmi displace să fiu informată de o servitoare unde se află nepoata mea.

— Nu mi-a trecut prin minte că îi veţi remarca lipsa.

Obrajii lui Beatrice se împurpurară.

— Mă critici, domnişoară Wyatt?

— Fireşte că nu, doamnă Taylor, făcu Kasey un efort să menţină conversaţia în perspectivă. Îmi face mare plăcere compania lui Alison. Am petrecut o după-amiază întreagă împreună. Îmi cer scuze că v-am alarmat.

— Găsesc atitudinea dumitale impertinentă.

— Nu pot decât să repet că îmi cer scuze, replică plat Kasey. Acum, dacă mă scuzaţi, aş dori să pun lucrurile astea la locul lor.

— Ar fi mai înţelept să-ţi aminteşti care e poziţia dumitale în această casă, domnişoară Wyatt.

Kasey se opri, apoi puse jos pachetele. Se părea că încă nu terminaseră.

— Eşti o servitoare plătită şi poţi fi înlocuită foarte uşor.

— Mă aflu aici cu un angajament, doamnă Taylor, şi nu sunt servitoarea nimănui, fără asentimentul meu.

Tăcu o clipă.

— Asta e tot ce-aţi avut să-mi spuneţi?

— Nu-ţi voi tolera insubordonarea.

Degetele lui Beatrice se albiseră pe balustrada scării. Nu era obişnuită să fie privită atât de direct în ochi de o persoană pe care o considera subalternă.

— Nu voi tolera influenţa dumitale perturbatoare asupra nepoatei mele.

— Aveam impresia că Alison se află în competenţa lui Jordan.

„Ce m-a apucat?” se întrebă brusc Kasey. „O pun pe Alison la mijloc.”

— Doamnă Taylor, începu ea, căutând un mod de a risipi tensiunea, de dragul copilului.

— Ce se întâmplă? apăru Jordan în uşa salonului. Auzise discuţia în momentul când ieşise din birou.

— Această femeie, începu maică-sa, întorcându-se spre el, e nesuferit de grosolană.

Jordan îşi înălţă sprâncenele.

— Kasey? întrebă, răsucindu-se către ea.

— Probabil, confirmă Kasey, încercând să-şi relaxeze muşchii.

— Domnişoara Wyatt, cu de la sine putere, a dispărut cu Alison o după-amiază întreagă, şi a avut nesimţirea să mă critice când mi-am exprimat îngrijorarea.

Jordan, prins între amuzament şi nemulţumire, o studie din nou pe Kasey:

— Aţi fost ocupate, deci?

— Ne-am dus doar să facem cumpărăturile de Crăciun, unchiule Jordan, se repezi Alison pe scară, oprindu-se, însă, când bunica ei se întoarse spre ea.

— Nu te priveşte, Alison. Du-te înapoi în camera ta.

— Nu mi se pare necesar, îşi ocoli Jordan mama, întinzându-i o mână lui Alison; fetiţa coborî în fugă restul treptelor. Ei, pari relativ nevătămată. Te-ai distrat bine?

— A fost minunat, îi zâmbi Alison. Ne-am dus la *McFarden's*.

— Zău?

Jordan îi aruncă o privire lui Kasey. O cunoştea destul de bine ca să vadă dincolo de faţada nepăsătoare. Turba pe dinăuntru şi, îşi spuse el cu curiozitate, suferea. Ce se spusese înainte de a le găsi el? Îi surâse, vrând s-o liniştească:

— Puteai să mă chemi şi pe mine.

Kasey făcea eforturi să-şi păstreze calmul. Ştia prea bine că nu cu ajutorul furiei o putea înfrunta pe Beatrice Taylor. Iar înfruntarea lui Beatrice Taylor era necesară dacă voia

să nu-i îngreuneze situaţia lui Alison. Îi prinse bine s-o vadă pe fetiţă stând sub braţul protector al lui Jordan.

— Lucrai, răspunse ea. Şi n-am crezut că te-ar atrage ideea de a bate magazinele.

— Kasey ţi-a cumpărat un cadou, unchiule Jordan.

— Serios?

Trase fetiţa alături, rămânând însă cu ochii spre Kasey.

— Fursecuri cu ciocolată, îi spuse ea. Alison le-a găsit foarte drăguţe.

— Evident, încercaţi să trataţi cu uşurinţă problema, vorbi din nou Beatrice.

— Mamă, nu ai motiv de îngrijorare. Alison e bine.

— Perfect, dădu ea din cap şi trecu pe lângă fiul ei, urcând scara.

Kasey îşi coborî privirea spre Alison.

— Iartă-mă, unchiule Jordan. N-am ştiut că bunica o să se supere. Nu era acasă când am plecat şi i-am spus lui Millicent, pentru cazul că te întrebai unde eram.

— N-ai făcut nimic.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Probabil că bunica e cam obosită după prânzul de azi, atâta tot. Trebuie să se odihnească puţin. De ce nu-i duci lui Kasey pachetele sus?

Alison adună cutiile.

— Aduc hârtia de ambalaj în camera ta.

— Mulţumesc.

„Copiii îşi revin repede," observă Kasey. Alison era deja mai preocupată de cadouri decât de nemulţumirea bunicii sale.

Jordan îşi puse mâinile pe umerii lui Kasey, în timp ce Alison dispărea în susul scării.

— Să-mi cer şi eu scuze? o întrebă încet, în timp ce-i risipea din muşchi tensiunea rămasă.

Kasey clătină din cap:

— Nu.

Oftă. Era pe deplin conştientă că antipatia lui Beatrice faţă de ea provocase toată confruntarea. Se simţea responsabilă.

— Te-am pus într-o situaţie neplăcută. Şi pe Alison. N-am vrut, Jordan.

— Lasă-mă să mă ocup eu de mama, răspunse el. O fac de mult timp. Iar data viitoare când mai ieşiţi după-amiaza, adăugă, invitaţi-mă şi pe mine. S-ar putea să mă tenteze umblatul prin magazine, şi un hamburger.

— În regulă, surâse Kasey, mai liniştită. Data viitoare, te chem.

Jordan dădu s-o îmbrăţişeze, apoi se opri. Era încruntat.

— Fursecuri cu ciocolată?

11

Kasey se opri în uşa salonului. Se îmbrăcase pe îndelete pentru balul de la clubul lui Jordan, vrând să fie sigură că Beatrice pleca de-acasă înainte de a coborî ea la parter. Stând acolo, avu la dispoziţie un moment ca să-l studieze neobservată pe Jordan, în timp ce pregătea băuturile la bar. Costumul formal - alb şi negru în contrast, croială perfectă - îi venea bine. „Se mişcă elegant," îşi spuse, „un om deprins cu hainele de calitate şi camerele rafinate. Şi, totuşi, ascunde mult mai mult decât mi-am dat seama în prima seară când am venit aici. Mai multă profunzime, mai mult caracter, mai multă putere. Dacă mi-aş fi putut alege un bărbat de care să mă îndrăgostesc, nici că se putea o alegere mai bună." Trăgând adânc aer în piept, intră.

— Se pare că am ajuns la ţanc.

Jordan se întoarse spre ea. Rochia era verde-închis şi lipită de trup, cu decolteul larg. Strânsă într-o parte a taliei, cădea drept, lăsând o fantă care se deschidea şi se închidea la fiecare pas.

— Cândva, te-am crezut o vrăjitoare, murmură el. Acum, sunt sigur.

Kasey îi luă paharul din mână.

— Îţi place? zâmbi ea, sorbind. Jordan, ai prins şpilul preparării ăstora. Ţi-ai putea câştiga existenţa ca barman.

— Da, îmi place.

Îi luă paharul, îl puse pe masă şi o îmbrăţişă. O sărută prelung, adânc, mulţumitor, un sărut care cerea un altul.

— Tocmai mi-a venit ideea, spuse el, în timp ce-i mângâia cu buzele pometul obrazului, să încui uşile alea de colo şi să rămân exact unde sunt.

— A, nu, surâse Kasey, clătinând din cap. M-ai invitat la o întâlnire. Ţine-te de cuvânt.

— Am putea întârzia, o sărută el încă o dată, stăruitor; abia avuseseră la dispoziţie câtva timp împreună, de când se întorseseră de la New York. Am mai întârziat şi altă dată.

„Da nu aici," spuse Kasey în sinea ei, plutind sub sărutare. „Aici nu suntem singuri."

Se desprinse cu grijă din braţele lui.

— Cineva mi-a spus odată că nepunctualitatea e lipsă de politeţe. În plus, îşi luă ea din nou paharul, mi-ai promis că dansezi cu mine. Aş crede că dansezi foarte bine.

Lui Jordan îi trecu prin minte că n-avea să-i placă s-o împartă cu alţi bărbaţi. Alungă gândul. Gelozia îi era străină.

— Bine, acceptă el. Cuvântul e cuvânt.

Kasey îl luă de mână, în timp ce porneau spre uşă.

— După bal, putem parca maşina undeva? îl întrebă.

— Ar fi minunat, zâmbi el, înghiontind-o afară.

Jordan culese două pahare de pe tava unui chelner în trecere.

— Şampanie? o întrebă.

— Absolut.

Kasey luă paharul şi sorbi.

— E splendid aici. Mă bucur că m-ai invitat.

Jordan îi atinse paharul cu al lui.

— Pentru antropologie, murmură el. O ştiinţă fascinantă.

Kasey râse încet şi ridică paharul la buze. Se întoarse să privească o brunetă zveltă în rochie albă, diafană, care se apropia de ei prin mulţime. Ajungând la Jordan, se înălţă pe vârfuri să-i sărute obrazul.

— Jordan. În sfârşit ai ieşit din hibernare.

— Bună, Liz. Arăţi fermecător, ca întotdeauna.

— Mă mir că mai ţii minte cum arăt, după atâta timp. Au trecut luni de zile.

Surâzătoare, se întoarse spre Kasey. Avea ochi rotunzi, de căprioară, şi o piele ca laptele. La gât purta, pe un lănţişor, un singur diamant, perfect.

— Kathleen Wyatt, atinse uşor Jordan umărul lui Kasey. Elizabeth Bentley.

— Kathleen Wyatt? repetă Liz. Numele mi-e foarte cunoscut, dar nu ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Nu, domnişoară Bentley, nu ne-am cunoscut, îi zâmbi prietenoasă Kasey, apreciind interesul sincer din ochii celeilalte. Doriţi puţină şampanie? o întrebă, luând un pahar de pe altă tavă. E foarte bună.

— Mulţumesc, privi Liz spre pahar, apoi la Kasey.

— Kasey lucrează cu mine la roman, îi explică Jordan.

Vedea bine că Liz era nedumerită şi intrigată.

— A, da.

O piesă din puzzle îşi găsi locul.

— Harry Rhodes a menţionat numele dumitale la dineu, alaltăieri seară.

Ezită un moment.

— A spus că eşti extraordinar de inteligentă.

— Fiindcă l-am spulberat la pool, luciră veseli ochii lui Kasey, peste buza paharului pe care-l ridicase din nou. Joci?

— Dacă joc... pool?

Liz clătină din cap, între sprâncene apărându-i un mic rid de concentrare.

— Nu. Eşti arheoloagă?

— Nu, antropoloagă, zâmbi Kasey, şi nu se mai putu abţine. Arheologul este cel care studiază viaţa şi cultura popoarelor din vechime, excavând oraşe, relicve şi artefacte antice. Antropologul studiază rasele, caracteristicile fizice şi mentale, distribuţiile, tradiţiile, relaţiile sociale ale omenirii.

Mai luă o înghiţitură de şampanie.

— Superbă rochie, comentă ea, dând din cap spre Liz. Franţuzească?

— Ai reuşit perfect s-o derutezi pe Liz, declară Jordan, când o cuprinse pe Kasey cu braţele, pe ringul de dans.

— Serios? îşi dezlipi ea obrazul de al lui; râse, văzându-i privirea răutăcioasă. Este o domnişoară foarte drăguţă, Jordan, şi foarte amabilă. Îmi place.

— Repede te mai hotărăşti.

— De obicei, fac economie de timp, surâse Kasey, în timp ce Jordan o învârtea pe ring. Am tras concluzia că eşti un dansator minunat, sublinie ea. Şi am avut dreptate.

— Dacă ţi-aş spune că niciodată nu mi-a plăcut mai mult un vals, m-ai crede?

— Poate, râse Kasey.

— Va trebui să te las să dansezi cu bărbaţii de-aici, care nu-şi mai iau ochii de la tine. N-o să-mi facă deloc plăcere.

Kasey îşi înălţă sprâncenele:

— Sunt mulţi? întrebă, tachinându-l, în timp ce încerca să-şi lămurească părerea despre afirmaţia lui.

— Prea mulţi. Intri într-o cameră şi toţi ochii se aţintesc asupra ta. Inclusiv ai mei.

Râse, clătinând din cap:

— Ai o imaginaţie de scriitor, Jordan.

— Şi de bărbat, murmură el. Nu mi te pot scoate din minte.

Îl privea, uitând de muzica în ritmul căreia se mişcau, de oamenii care dansau în jurul lor.

— O doreşti?

Jordan nu-şi putu desprinde privirea de ea.

— Nu ştiu.

Nu putea gândi limpede, când o avea în braţe, strânsă la piept.

— Aş vrea să pot. E de-ajuns dacă-ţi spun că niciodată n-a existat o femeie care să fie mai importantă pentru mine?

Era un pas prudent, iar Kasey nu-l forţă. Îi atinse obrazul cu degetele.

— E de-ajuns, Jordan.

În tot timpul serii, Kasey nu rămase nici un moment singură. Declanşa interesul oriunde se ducea. Îi plăcea să răspundă la întrebările ce i se puneau şi la flirturile prietenoase. Se delecta cu eleganţa, strălucirea, la fel cum ar fi savurat şi o vizită la cinematograf. Popcornul cu brânză sau şampania, toate făceau parte din viaţă.

— Domnişoară Wyatt.

Kasey se întoarse, în plină discuţie cu un entuziast al iahtingului şi cu soţia acestuia, pentru a-i zâmbi lui Harry Rhodes.

— Bună, Harry. Mă bucur că te văd.

— Şi mie-mi pare bine să te revăd. Arăţi superb.

— Asemenea, îi atinse ea reverul sacoului de seară.

Harry îşi drese glasul.

— Voiam să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut cartea pe care mi-ai împrumutat-o.

— Mă bucur, Harry.

Avea un chip drăguţ, îşi spuse Kasey. Jordan era foarte norocos să-l aibă ca prieten.

— Am exersat, să ştii. Te voi provoca la încă o partidă de pool.

— Mi-ar face mare plăcere, zâmbi ea larg. De astă dată, trebuie să încercăm cu opt bile.

— Domnişoară Wyatt... Kathleen... Kasey, se hotărî el, în timp ce surâsul ei se încălzea tot mai mult. Aşa-ţi spune Jordan, nu?

— Toţi prietenii îmi spun aşa.

Harry îşi făcu de lucru cu ochelarii şi zâmbi. Avea ochi blânzi, observă Kasey, ca ursuleţul cel înţelept de care îi amintea.

— Kasey, cred că n-ai fi dispusă să rişti un dans cu un profesor bătrân şi stângaci.

— Nu văd nici unul pe-aici.

Kasey puse jos paharul şi-i întinse mâna.

— Cu tine, însă, mi-ar face plăcere să dansez, Harry.

— Jordan are mare noroc că te-a găsit, îi spuse el, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

— Dar tu m-ai găsit de fapt, nu, Harry?

— Atunci, ar trebui să mă bat singur pe umăr.

Îi plăcea gropiţa din colţul gurii ei, felul cum i se bucla părul, fără nici un artificiu, în jurul feţei. Părea o zână, o mică sirenă.

— Sper că Jordan te apreciază.

— E un om foarte generos, nu-i aşa? Bun, iubitor şi gentil.

— L-a iubit foarte mult pe fratele lui, să ştii, oftă Harry. Erau extrem de apropiaţi. Allen, tatăl lor, mi-era prieten bun. A murit cu câţiva ani în urmă, iar Beatrice n-a fost niciodată o femeie mămoasă. Cea mai bună amfitrioană pe care o ştiu, adăugă. Dar pur şi simplu nu are stofă maternă. Băieţii erau o pereche grozavă. Cam nebunatici din când în când, dar...

— Nebunatici? îl întrerupse Kasey, cu un râs mirat. Jordan?

— A avut şi el momentele lui, draga mea.

Amintindu-şi vreo câteva, Harry conchise că era mai tactic să nu intre în amănunte.

— Lui Jordan i-a fost foarte greu când şi-a pierdut fratele. Erau gemeni.

— N-am ştiut.

Pierderea unui frate trebuia să fie destul de dureroasă, medită ea, dar moartea fratelui geamăn însemna să pierzi o parte din tine însuţi.

— N-a vorbit niciodată cu mine despre asta.

— După ce s-a întâmplat, Jordan s-a închis în sine. Abia recent am observat uşa deschizându-se din nou.

O privi pe Kasey:

— E opera ta. Ţii foarte mult la el, nu?

Kasey se uită drept în ochii lui:

— Sunt îndrăgostită de el.

Harry dădu din cap. Nu mai era surprins de francheţea ei.

— A avut nevoie de cineva ca tine ca să-l trezească din nou la viaţă. Dacă nu e atent, poate ajunge un holtei bătrân şi scorţos ca mine.

— Eşti un bărbat frumos, Harry.

Muzica se opri, iar Kasey îl sărută pe obraz, ţinându-l încă un moment în braţe.

— Ce-i asta? se apropie Jordan, cuprinzând-o pe după umeri. O clipă doar întorc şi eu spatele, şi tu te mozoleşti cu partenera mea. Credeam că pot avea încredere în tine, Harry.

Harry roşi şi-şi drese glasul.

— Nu când e vorba de doamna asta, băiete. Fac parte din concurenţă. Şi încă nu mi-am pierdut flerul, anunţă el, înainte de a se îndepărta.

— Ce i-ai făcut? privi uimit Jordan pasul clătinat al lui Harry. Cred că a vorbit serios.

— Sper, cu siguranţă, îi atrase Kasey ochii înapoi la ea. Să fii oare gelos? Ar fi un cadou minunat de Crăciun, Jordan.

— Încă nu e Crăciunul, replică el. Hai să ieşim de aici până nu va trebui să concurez şi cu altcineva.

— Concurenţa e foarte sănătoasă, afirmă Kasey, în timp ce ieşeau pe uşile terasei. În studiile efectuate asupra cobailor albi...

Jordan o sărută apăsat, retezându-i începutul predicii.

— Al dracului să fiu dacă voi concura cu şoarecii, murmură el, strângând-o la piept.

Avea mâna în părul ei, iar gura şi-o revendica. Simţind că de asta avea nevoie, Kasey cedă. Avea gura delicată, iar braţele i se ridicară înlănţuindu-se pe după gâtul lui. O supunere de moment; ulterior, avea să fie timp pentru provocări, pentru agresiuni, pentru confruntare de forţe egale. Acum, Jordan avea nevoie de altceva din partea ei. Îi

era simplu să capituleze, când îşi cunoştea propria putere. Simţi cum îi bătea inima, în timp ce o ţinea lipită de el.

Jordan o îndepărtă ca s-o privească.

— Cine eşti? şopti el. Nu reuşesc niciodată să aflu cine eşti.

— Te afli mai aproape de a şti decât majoritatea, murmură Kasey, răsucindu-se să se sprijine de balustradă. E fermecător aici, Jordan. Aerul e blând, şi simt miros de... verbină, cred.

Îşi ridică faţa.

— Stelele sunt aproape.

Oftă, privindu-le.

— Acasă, stăteam afară ore întregi, identificând constelaţiile. Într-un an, bunicul mi-a cumpărat un telescop. Urma să fiu prima femeie pe Lună.

— Şi de ce te-ai răzgândit?

Se auzi ţăcănitul brichetei, apoi mirosul de tutun pluti prin aer.

Kasey ridică din umeri. Avea să ţină minte toată viaţa acel miros.

— Am încercat să trăiesc cu alimente deshidratate timp de o săptămână. E groaznic.

Jordan râse, iar ea arătă spre cer.

— Uite-l pe Pegas. Vezi? Zboară drept în sus. Capul Andromedei îi atinge aripa.

Coborî mâna, oftând. Simţea o somnolenţă plăcută.

— Minunat, nu-i aşa? Toate imaginile de-acolo. E liniştitor să ştii că mâine vor fi la locul lor.

Jordan se apropie să-i atingă umărul. Pielea ei era netedă şi puţin cam rece de la aerul nopţii.

— De-asta scormoneşti trecutul? Fiindcă e o verigă de legătură cu viitorul?

Ridică iarăşi din umeri, neliniştită.

— Poate.

Jordan aruncă havana şi o strânse iarăşi în braţe. Kasey îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Mai dansează cu mine, Jordan, şopti ea. Noaptea e pe terminate.

12

Ajunul Crăciunului. Vrajă. Kasey era gata pentru magie. Avea palmieri în loc de zăpadă, dar mai cunoscuse şi în trecut Crăciunuri fără zăpadă. De astă dată, avea ceva mai valoros. Avea să petreacă sărbătoarea cu bărbatul pe care-l iubea şi cu un copil care fierbea de emoţie. Atâta magie îi era de ajuns.

Era conştientă că munca i se terminase, sau aproape. Jordan scria tot mai mult timp fără ea. Completările pe care i le aducea acum se puteau rezolva printr-o simplă scrisoare sau telefon. Trăgea de timp, şi ştia că şi Jordan, indiferent că-şi dădea seama sau nu, făcea acelaşi lucru. Trebuia să se producă ruptura - dar nu de Crăciun. Pe acesta, Kasey îl păstra pentru sine. După sărbători, avea să-şi facă planuri, să împacheteze, apoi să-i spună şi lui. În această ordine. Era de preferat ca totul să se stabilească înainte de a spune vreo vorbă.

Cu un plan ferm în minte, Kasey se simţea mai bine. Îşi spuse că avea şi ea dreptul la o săptămână. În prima zi a anului nou, urma să se despartă de el, de Alison, şi s-o ia de la capăt. Era puternică; mai suferise şi alteori pierderi. Acum, însă, era Crăciunul şi avea o familie, chiar dacă numai pentru încă o săptămână. Stătea aşezată pe covor, în salon, privind-o pe Alison cum scormonea prin grămada de cadouri de sub pom. Sporovăia ca o gaiţă. Ce-o fi asta? Ce poate fi? Câte ore au mai rămas?

— Cu aproape una mai puţin decât ultima oară când ai întrebat, îi răspunse Jordan, luând-o pe genunchi. Ce-ar fi să desfacem totul acum?

— A, nu, unchiule Jordan, nu se poate!

O privi pe Kasey, aşteptând să fie contrazisă.

— Nu, nu se poate. Moşul s-ar supăra foarte tare.

Alison râse şi se cuibări în adâncitura braţului lui Jordan.

— Kasey, doar ştii că nu există Moş Crăciun.

— Nu ştiu nimic de soiul ăsta. Dumneata, domnişoară Taylor, eşti o cinică.

— Oare? digeră Alison cuvântul.

Întinzând mâna, luă un mic glob de sticlă care conţinea o scenă forestieră miniaturală. Întorcându-l cu susul în jos, declanşă ninsoarea.

— Pe ăsta nu l-am mai văzut.

— Nu.

Jordan se întrebase când avea să-l observe.

— L-am găsit în pod, azi-dimineaţă. A fost al tatălui tău, când eram mici.

— Serios?

— Da. Serios. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să-l iei tu.

— De tot? strânse Alison globul între degete, privindu-l pe Jordan.

— De tot.

Fetiţa reveni cu ochii la glob, privind ninsoarea.

— Îi plăcea zăpada, medită ea. Când locuiam la Chicago, ne băteam cu bulgări. Mă lăsa să câştig.

Se rezemă de pieptul lui Jordan, înclinând iarăşi globul.

Kasey îi privi, fără să spună nimic. Jordan căutase pentru Alison, de Crăciun, ceva rămas de la tatăl ei. Dacă nu l-ar fi iubit dinainte, în acest moment s-ar fi îndrăgostit de el. „E un om bun la suflet," îşi spuse ea. „Mai presus de orice altceva, e un om bun."

Se ridică, vrând să-i lase câtva timp singuri.

— Kasey? se înălţară spre ea ochii lui Jordan, făcând-o să se oprească.

— Cred că mai am câteva lucruri de împachetat, îi spuse ea.

Jordan zâmbi, înţelegându-i intenţia.

— Nu cumva cineva a menţionat ceva despre nişte floricele de porumb trase pe aţă?

— Popcorn? se luminară ochii lui Alison. Pentru pom?

— Kasey mi-a spus că bradul nu e împodobit cum se cuvine dacă nu are pe el şi popcorn, declară Jordan. Ce părere ai?

— Le putem înşira acum?

— Eu sunt pentru, dar Kasey pare să aibă altceva de făcut.

Rămase cu ochii la ea, continuând să zâmbească.

— Sunt flexibilă, răspunse Kasey, privind apoi spre Alison. Ne trebuie câteva mile de aţă şi trei ace. Te descurci?

— Şi-o să şi mâncăm câteva?

— Fără-ndoială.

Alison se ridică şi, luând cu ea globul de sticlă, o zbughi din cameră.

— Uneori, eşti cam transparentă Kasey, se sculă Jordan, venind spre ea. Îţi venea să plângi şi n-ai vrut s-o faci în faţa lui Alison. Nici într-a mea.

— Ai făcut un lucru minunat.

— Alison a făcut şi ultimul Crăciun cu mine, şi nici nu mi-a trecut prin minte...

Ridică bărbia lui Kasey puţin mai sus şi o sărută.

— Nu mă face să plâng, Jordan. Este Ajunul Crăciunului.

— Le-am adus! apăru în uşă Alison, alergând cât o ţineau picioarele.

Avea cu ea un pachet de ace şi un ghem mare de aţă.

— Jumătate din treabă e făcută, se apropie Kasey de ea, întorcându-se apoi iarăşi spre Jordan. Vii?

— Nu vreau să pierd ocazia.

În timp ce se apropiau de uşa bucătăriei, Jordan spuse:

— Ştii, nu-s sigur cum o s-o ia François. Bucătăria lui e sacră.

— Floare la ureche, murmură Kasey, intrând.

François se întoarse, cu o plecăciune. Nu purta tichia albă pe care Kasey o sperase cu atâtea săptămâni în urmă, dar avea totuşi mustaţă.

— *Monsieur*, se înclină el spre Jordan. Vă pot ajuta cu ceva?

— François.

Jordan zăbovi un moment. De-a lungul anilor, asistase nu doar la o singură criză de nervi.

— Trebuie să avem ceva pentru pomul de Crăciun.

— *Oui, monsieur*?

— Să înşirăm pe aţă popcorn.

— Popcorn? Vreţi să faceţi asta în bucătăria mea?

Înainte ca Jordan să apuce a răspunde, François dădu drumul unui torent de cuvinte franţuzeşti indignate.

— François?

Se răsuci, făcând o reverenţă băţoasă.

— *Domnişoară*?

Kasey îi surâse.

— Dar asta este magnifică, începu ea, continuând apoi într-o franceză impecabilă. Îi lăudă mâncărurile, aragazul, dulapurile, gustă din oala de supă care fierbea la foc scăzut, în timp ce bucătarul se alătura discuţiei, cu pasiune. Îşi arătă entuziasmul faţă de perfecţiunea ustensilelor lui de gătit şi se declară impresionată de tacâmuri.

Când termină, François îi sărută mâna cordial, se înclină din nou spre Jordan şi ieşi din încăpere.

— Măi să fie, privi Jordan spre uşa închisă, apoi din nou la Kasey; se uită cum lua o tigaie şi o punea pe plită. Unde-ai învăţat să vorbeşti aşa de bine franţuzeşte?

— Colega mea de cameră din colegiu era studentă la limbi străine. Unde-i porumbul?

Se apropie de ea, neluând în seamă întrebarea.

— Ce i-ai spus? Întotdeauna am crezut că ştiu binişor franceza, dar voi doi m-aţi depăşit de departe.

— Una, alta, zâmbi Kasey. I-am spus că vrei ca el şi restul personalului de la bucătărie să-şi ia liberă seara asta. Ai, totuşi, porumb, nu?

Jordan râse şi vârî mâna în compartimentul de jos al unui dulap.

— L-am strecurat ilicit, asumându-mi mari riscuri personale.

— Eşti un tip dur, Taylor, îi luă ea din mână cutia. Îmi trebuie puţin ulei.

Jordan îi făcu semn lui Alison să-l aducă, apoi se aplecă şi şopti rapid o frază în franceză la urechea lui Kasey. Colţurile gurii ei se arcuiră în sus.

— Sunt şocată, murmură: Interesată, dar şi şocată. Nu cred c-am să te-ntreb de unde-ai învăţat-o.

În câteva momente, bucătăria începu să răsune de pocnetele boabelor de porumb. Alison stătea aşezată la masa de măcelărie, cu picioarele încrucişate la glezne, tăind cu grijă bucăţi de aţă. Jordan se aşeză în faţa ei, privind. Când ascultase ultima oară acel sunet? se întrebă el. În colegiu? Nu, acasă la fratele lui, cu vreo cinci-şase ani în urmă. Poate că totuşi Kasey avusese dreptate. Se izolase.

— Încă o capodoperă, declară ea, vărsând floricelele într-un vas. Nici un bob uscat.

Jordan îşi cufundă mâna în castron.

— Unde-i untul? întrebă.

Mâna lui Alison o atinse pe a lui, adâncindu-se şi ea.

— Luaţi câte un ac, îi instrui Kasey pe amândoi.

Se apucară de lucru oricum, numai în tăcere nu. Alison pălăvrăgea încontinuu, printre înghiţituri. Şiragul ei de popcorn se lungea cu fiecare minut. Lui Kasey i se părea că mai stătuseră astfel şi în alte Ajunuri de Crăciun, şi aveau să mai stea şi pe viitor. Ştia, însă, adevărul şi se cutremură.

— Ţi-e frig? o întrebă Jordan.

— Nu, încercă ea să alunge senzaţia. Mi-a trecut o capră peste mormânt.

— Era gâscă, îi zâmbi el.

— Gâscă sau capră...

Ridică din umeri. Îşi băgă în gură o floricică de porumb.

— Nu prea progresezi, Jordan, observă ea.

— Am nevoie de un stimulent.

— Al meu va fi cel mai lung, anunţă Alison. Va avea o sută de mile.

— Toamna se numără bobocii, îi atrase atenţia Kasey. Cum faci, Jordan? îl întrebă ea, studiindu-l. Îţi vine de la sine sau ai exersat?

Jordan clătină din cap, amuzat şi nedumerit.

— Adică, să ridici o singură sprânceană. Îl lămuri ea. E miraculos. Mi-aş dori s-o pot face şi eu, dar ale mele nu merg decât amândouă în acelaşi timp. Hai să bem o ciocolată fierbinte.

Sări în picioare şi începu să scotocească prin dulapuri. Jordan îşi abandonă şiragul, privind-o.

— Kasey, vino aici o clipă.

— Jordan, pregătirea ciocolatei necesită grijă şi concentrare.

Măsură laptele. Traversând încăperea, Jordan o luă de braţ şi o trase sub tocul uşii. Arătă cu un deget deasupra lor. Kasey zâmbi, văzând vâscul.

— E adevărat? întrebă ea.

— E adevărat, o asigură Jordan.

— Ei, în cazul ăsta...

Îi atinse uşor gura cu a ei.

— Nu aşa se sărută în filme, comentă Alison şi mai trase o floricică de porumb pe aţă.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă Jordan, înaintea oricărui comentariu din partea lui Kasey.

O trase la piept şi-i acoperi gura cu a sa. Sărutul se prelungi, iar dulceaţa lui îi dădu lui Kasey dureri de gât. Îl

strânse cu putere. Ştia că avea să ţină minte acel sărut, mai presus de celelalte.

— Aşa mai zic şi eu, afirmă Alison, când Kasey se desprinse. Mi-am terminat şiragul.

După aceea, s-au aşezat iarăşi în salon. Alison stătea ghemuită lângă Jordan, pe canapea, cu ghitara lui Kasey în poală. Privea lumina beculeţelor colorate din brad jucându-i peste faţă, în timp ce adormea.

— A avut o zi obositoare, murmură ea.

— Abia aştept să-i văd mutra mâine, când va deschide darurile.

Jordan luă ghitara dintre braţele înmuiate ale lui Alison şi i-o întinse lui Kasey.

— Micul tău cadou e pus la loc sigur?

— Charles păzeşte micul meu cadou, în garaj. Nu-s sigură că se va despărţi uşor de el.

Se ridică.

— O duc pe Alison sus, s-o culc.

— O iau eu, îşi săltă Jordan nepoata în braţe, sculându-se. Ce-ar fi să pui puţină muzică?

După ce Jordan ieşi, Kasey se duse la dulapul cu staţia stereo. Chopin, alese ea, căutând printre albume. Era o seară potrivită pentru romantism.

Casa era cufundată în tăcere. Servitorii se retrăseseră în aripa lor. Beatrice plecase la o petrecere. Ar fi putut să fie numai ei trei în casă. Kasey oftă, punând discul pe platan. Măcar în seara asta, îşi putea închipui că era adevărat. Abătându-se spre fereastră, despărţi draperiile şi se uită afară. Era lună plină, în înaltul cerului senin. Îl găsi din nou pe Pegas, meditând cu privirea la el. Când auzi uşile închizându-se încet, se întoarse. Îl văzu pe Jordan încuindu-le.

— Ai potrivit-o bine în pat?

Inima începu să-i bată cu repeziciune. „Ce prostie,” îşi spuse ea. „Mă port de parcă aş fi pentru prima oară cu el.”

— E bine. Nici nu s-a trezit. Şi tu dormi la fel.

Traversă încăperea şi puse pe bar sticla de vin pe care o adusese.

— Adânc, ca un copil.

Destupă vinul, apoi se apropie de şemineu. Îngenunchind, aprinse flacăra de gaz peste buşteni.

— Acum, îţi poţi închipui că ninge, îi zâmbi el.

— Îmi citeşti gândurile, aşa-i?

— Uneori.

După ce turnă în două pahare, reveni în faţa focului şi se aşeză. Îi întinse o mână. Kasey o luă şi se aşeză alături.

— Cum te simţi? o întrebă, când se rezemă de el.

— Parcă aş fi înzăpezită, murmură ea, luând paharul de vin. Cuibărită într-o cabană de bârne, în Munţii Adirondacks, departe de lume şi de problemele ei.

— În cabana de bârne e loc şi pentru mine?

Kasey înclină capul ca să-i zâmbească:

— Oricând.

— Am avea lemne, spuse el încet, luându-i paharul din mână. Şi vin.

Se aplecă să-i sărute colţul gurii.

— Şi unul pe celălalt.

O culcă uşor pe podea.

— Altceva nici nu ne-ar mai trebui.

— Da, se coborâră pleoapele lui Kasey, când Jordan o trase mai aproape. Nimic altceva.

Se pierdu în senzaţia lui, în gustul lui. Mintea şi trupul îi erau în deplină armonie, şi amândouă îi aparţineau lui. Undeva, în adâncul casei, ceasul bătu de miezul nopţii, şi sosi Crăciunul.

Cât de mult se iubiseră în noaptea aceea, Kasey n-avea să ştie niciodată. Nici unul dintre ei nu dorise să descuie uşa şi să se deschidă restului lumii. Odată, când picoteau împreună, Jordan se trezi, auzind că uşa de la intrare se deschidea, apoi se închidea la loc, în urma mamei sale. Apoi, în casă se lăsă din nou liniştea în casa lor. Se întoarse spre Kasey şi o aţâţă încet, până ajunse să

tremure iarăşi după el şi el după ea. Îi lumina focul, becurile colorate din pom, şi mirosea a brad. Vinul se încălzise. Kasey adormi la loc, trezindu-se buimacă în momentul când Jordan o ridică.

— Te duc sus, murmură el.

— Nu vreau să mă despart de tine.

Îşi îngropă faţa în gâtul lui.

— Nopţile sunt mult prea scurte. Cu ore şi ore prea scurte.

Apoi adormi din nou, la fel de adânc ca Alison, când Jordan urcase cu ea scara.

Dimineaţa sosi mult prea devreme. Numai propria ei hotărâre şi surescitarea lui Alison o împiedicară pe Kasey să se ghemuiască înapoi sub pătură. Salonul oficial şi ordonat se umplu curând cu hârtii rupte, cutii şi panglici aruncate. Un pui de cocker spaniel, cadoul lui Kasey pentru Alison, alerga în jurul bradului, în timp ce Alison stătea uimită cu o ghitară nouă pe genunchi, primită în dar de la unchiul ei.

— N-ar trebui s-o trezeşti pe mama ta, Jordan? murmură Kasey, împingând în lături nişte hârtii mototolite.

— La şase dimineaţa? râse el, clătinând din cap. Mama nu se scoală niciodată mai devreme de zece, indiferent că e sau nu e Crăciunul. Vom lua mai târziu o gustare foarte civilizată.

Kasey strâmbă din nas şi apucă o cutie.

— Era şi timpul să primesc una, anunţă ea, ştiind că era cadoul de la Alison. Am auzit multe şuşoteli despre asta, continuă, în timp ce desfăşura încet panglica. Şi am văzut multe priviri grăitoare.

Alison îşi muşcă buza de jos şi se uită la Jordan.

— Exact ca asta, sublinie Kasey, smulgând hârtia, cu o înfloritură.

Deschise cutia, pentru a găsi un fular lung, verde-pal, de lână moale.

— E primul cadou pe care-l fac în viaţa mea, spuse neliniştită Alison. M-a învăţat Rose, bucătăreasa. Am făcut câteva greşeli.

Kasey încercă să ridice ochii, încercă să vorbească, dar nu-i reuşi nici una, nici alta. Mângâie cu degetele fularul croşetat stângaci.

— Îţi place?

Ridicându-şi privirea, Kasey dădu din cap cu tărie. Ochii i se umpleau deja de lacrimi.

— Femeile, aruncă Jordan, potrivindu-i lui Alison părul după ureche. Pe unele femei, se corectă el, le apucă plânsul când sunt deosebit de fericite. Kasey e una dintre ele.

— Zău?

— Zău, izbuti să confirme Kasey, trăgând adânc aer în piept. Alison, e cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viaţa mea.

O îmbrăţişă, strângând-o cu putere.

— Îţi mulţumesc.

— Chiar îi place, îi zâmbi Alison lui Jordan peste umărul lui Kasey. Crezi c-o să plângă şi dacă i-l dai pe al tău?

— Ce-ar fi să aflăm?

Jordan întinse mâna sub brad şi scoase o cutie mică, pătrată.

— Desigur, poate că n-o interesează să mai primească şi alte daruri.

— Ba cum să nu? se smulse Kasey din braţele lui Alison. De Crăciun, sunt foarte lacomă.

Luă de la el cutia şi trase adânc aer în piept. Deschizând-o, simţi că-i sărea inima din piept pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă. Luă în mână cerceii - lacrimă de aur - gravaţi fin, remarcabil de asemănători cu cei pe care-i văzuse în ziua când îi cumpărase inorogul. Îl privi, clătinând din cap.

— Jordan, cum ţi-ai amintit aşa ceva?

— N-am uitat nimic din tot ce mi-ai spus. M-am gândit că se asortează.

Şi îi dădu încă o cutie, prelungă şi plată, după care zâmbi, văzând-o că ezită.

— Credeam că eşti lacomă, de Crăciun.

Kasey deschise cutia şi găsi trei lănţişoare subţiri de aur, împletite ingenios într-unul singur.

— E minunat, murmură ea.

Jordan îi luă dintre degete colierul şi i-l prinse la gât.

Kasey înghiţi un nod, apoi îşi lipi obrazul de al lui.

— Îţi mulţumesc, Jordan.

Se adună pe picioare.

— Merg să văd de nişte cafele.

— I-a plăcut şi al tău, îi spuse Alison, potrivindu-şi ghitara. Iarăşi plângea.

Peste cincisprezece minute, când aduse cafeaua şi cornurile în salon, Millicent se opri cu tava în echilibru, făcând ochii mari. În toţi anii de când muncea la familia Taylor, niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Pretutindeni zăceau împrăştiate cutii, hârtii şi panglici. Iar domnul Taylor se luase la trântă cu un căţel, în mijlocul lor. *Domnul Taylor*! Domnişoara Alison şi domnişoara Wyatt chicoteau. Nu, niciodată nu mai văzuse una ca asta, nu în casa aceea.

13

Kasey intenţiona să fie cât mai ocupată când pleca din Palm Springs. Mai întâi, avea să se ducă acasă. Luase hotărârea: ajunul Anului Nou urma să însemne ultima ei zi completă cu Jordan. Nu-i mai rămăsese decât să-i spună şi lui. După ce analizase problema din toate unghiurile - al ei, al lui, al lui Alison - Kasey se hotărâse să aştepte până în ziua de 1 ianuarie. Îşi rezervase locul în avion. Avea să fie mai puţin dureros dacă orele până atunci nu se îngreunau de cunoaşterea faptului că erau ultimele. Avea să înghesuie cât mai mult posibil în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Te-aş fi învins în al treilea game al setului doi, dacă nu făceam dublă greşeală, îşi legănă ea racheta prin aer, în timp ce revenea împreună cu Jordan de pe terenul de tenis. Iar dacă nu-mi serveai la backhand în al patrulea game din setul doi, l-aş fi câştigat şi pe acela. Zău că eşti un jucător dur, să te repezi aşa la fileu.

Jordan îi luă racheta, cam sătul de entuziasmul cu care o legănase.

— Uite-o pe Alison, lângă piscină. Se pare că-şi face temele, conştiincioasă.

Când se apropiară, Alison îşi ridică privirea, le făcu cu mâna, apoi reveni la lucru, cu un oftat.

— Unchiule Jordan, nu ştiu ce să fac cu lecţia asta.

— Nu? puse el rachetele pe masa cu umbrelă. Despre ce e vorba?

— Trebuie să enumăr cinci articole tipice pentru anii 1980. Ceva ce-aş introduce într-o capsulă a timpului, ca să le arăt societăţilor viitoare în ce constă cultura noastră.

— Alison, zâmbi el, mângâind-o cu un deget pe nas. De ce să-l întrebi pe un scriitor, când ai o antropoloagă la dispoziţie?

— A, uitasem, îşi ridică ea ochii spre Kasey. Tu ce-ai pune într-o capsulă temporală?

— Ia să vedem, miji un moment Kasey ochii, în soare. Un spic de grâu, un container cu petrol, un cip M.O.S., o casetă cu muzică punk-rock şi o pereche de mocasini *Gucci*.

Jordan râse.

— Şi asta-i încapsularea anilor '80 după tine?

Alison se încruntă, scriind.

— Ce-i ăla cip M.O.S.?

— E un...

— A, nu, reteză din scurt Jordan explicaţiile lui Kasey. N-o face să înceapă, Alison.

— Păi, îşi privi fata cu îndoială lista, cred că ar fi cazul să mă mai gândesc puţin.

Îi aruncă lui Kasey o privire care-i dădea de înţeles că n-o prea ajutase şi plecă să-şi rezolve problema în casă.

— Nu-s sigur că Alison sau profesoara ei, sunt gata să-ţi accepte opiniile despre societatea noastră, comentă Jordan.

— A fost analiza mea intelectuală asupra culturii contemporane, aşa cum e reprezentată azi, de la tehnologie până la modă. Ştii, Jordan, se pare că te-ai cam înfierbântat după partida de tenis. Ar trebui să te răcoreşti.

Şi-i dădu un brânci puternic, trântindu-l pe spate în piscină. Jordan ieşi la suprafaţă, dându-şi la o parte părul din ochi.

— Un impuls, declară Kasey, râzând de se ţinea cu mâinile de burtă. Niciodată nu mi-am putut stăpâni impulsurile.

Fără o vorbă, Jordan îşi îngustă ochii, înotând spre margine.

— Scuză-mă, Jordan, dar zău că păreai cam încins. Sunt convinsă că apa e minunată. Nu te-ai supărat, nu-i aşa? Să te-ajut să ieşi...

Abia îi întinsese mâna, când îşi dădu seama de greşeală. Jordan i-o apucă strâns şi, cu un zâmbet, smuci scurt, trăgând-o cu capul înainte în apă. Kasey ieşi din nou, bolborosind.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, pare-se.

— Întocmai. Cum e apa?

— Excelentă.

Bătând apa cu o mână, îşi scoase cu cealaltă un pantof.

— Întotdeauna m-am gândit, spuse ea, aruncându-şi pantoful peste capul lui, afară din bazin, că atunci când te pomeneşti într-o situaţie inevitabilă, trebuie să profiţi la maximum.

Azvârli şi celălalt pantof, după care, scufundându-se săgetă de-a lungul fundului.

Tresări, când mâinile lui Jordan o apucară de talie. O răsuci, iar Kasey se pomeni îmbrăţişată cu el, într-un sărut subacvatic. Bătăile inimii ei îşi schimbară ritmul, de la normal la nebunesc, şi se agăţă de el. Când ieşi, pulsul încă îi alerga în galop.

— Profitam la maximum de o situaţie inevitabilă, murmură Jordan, apucându-i lobul urechii cu dinţii.

— M-ai speriat, inspiră ea adânc. În viaţa mea n-ar fi trebuit să mă duc la filmul ăla cu rechinul.

— Iarna nu ţinem rechini în piscină, îi trecu el o mână prin păr. Când ţi-e ud şi-l luminează soarele, devine aproape arămiu. În prima zi când ai venit aici, am stat la fereastră şi te-am privit cum înotai. Încă de pe-atunci nu mi te puteam scoate din minte.

Kasey îşi rezemă capul pe umărul lui. Îi era greu să fie tare când se purta frumos cu ea. Vru să-i spună iarăşi că-l iubea şi i se frângea inima că trebuia să-l părăsească. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă Jordan îi cerea să rămână. Sau poate ştia, şi de-asta îşi făcuse planurile fără a-i spune. Nu puteau continua aşa şi nu vedea nici un viitor pentru ei. Dacă ar fi putut-o iubi... Kasey clătină din cap şi se desprinse de el.

— Facem o cursă, îl provocă ea. Sunt mult mai bună înotătoare decât jucătoare de tenis.

Jordan zâmbi:

— Bine, îţi las avantajul.

Kasey îşi înălţă sprâncenele.

— Asta-i o prezumţie a superiorităţii masculine.

Îşi împinse părul din ochi.

— Accept.

Şi porni ca o torpilă, într-o volbură de spumă. Cu tot avantajul ei, Jordan ajunse la capăt cu două braţe mai devreme. Kasey îşi încreţi nasul spre el.

— Desigur, începu ea, oprindu-se în apa mică, dacă aş fi crescut într-o piscină...

Observă că nu era atent la cuvintele ei. Urmărindu-i direcţia privirii, se uită în jos.

Tricoul destul de pudic pe care-l purtase pe terenul de tenis i se lipea acum de sâni. În loc să-i acopere, era mai degrabă o invitaţie erotică. Şortul ud i se mulase pe şolduri şi coapse. Goală, ar fi fost mai puţin ispititoare. Apa se scurgea încet pe părul lucios.

— Cred că acest gen de echipament pentru înot e mai potrivit la apă adâncă, conchise ea, împingându-se de lângă margine.

Fu în braţele lui Jordan înainte de a fi parcurs o jumătate de bazin. Gura lui o posedă pe a ei, cu sete, cu grabă şi disperare. Se scufundară din nou, înlănţuiţi unul de altul. Kasey se agăţă de el, în timp ce o străbătea un amestec de teamă şi pasiune. Avea senzaţii de imponderabilitate, de

claustrofobie, de neajutorare. Le-ar fi putut înfrunta, dar voinţa i se risipise şi se ţinu de el şi mai strâns. Jordan o scoase la suprafaţă, unde aerul îi năvăli în plămâni.

— Tremuri, observă el pe neaşteptate. Te-am speriat?

— Nu ştiu.

Se ţinu de el, plutind amândoi.

— O, Jordan, te doresc, şopti ea.

Nevoia era neaşteptat de intensă şi de puternică.

Gura lui Jordan o găsi din nou pe a ei. Excitaţia îi era amplificată de dorinţa pe care o simţea şiroind dintr-însa.

— Cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia? murmură el.

— Nu destul de mult, râse Kasey tremurat, căutându-i iarăşi buzele. Nici pe departe îndeajuns. Ne vom îneca?

— Probabil.

Mâna lui îi coborî peste coaste, până la şold, la coapsă şi înapoi pe mijloc.

— Te deranjează?

— În clipa asta, nu. Mai sărută-mă, doar. Sărută-mă şi nu spune nimic.

Nu putea suporta. A doua zi, la aceeaşi oră, avea să se afle în avion. N-avea să mai poată întinde braţele, să-l atingă, să-i simtă mâinile pe trupul ei. Gustul lui urma să-i rămână numai în memorie. Aceste trei luni din viaţa ei aveau să fie înghiţite de ceea ce urma. Cum putea să plece? Cum ar fi putut să rămână? Preţul pe care trebuia să-l plătească părea deja copleşitor de mare. Avea să-şi mai rezerve un supliment, îşi spuse ea. O ultimă noapte. O ultimă şi completă noapte.

— Jordan, hai să nu mergem diseară la petrecere, se retrase Kasey de lângă el, dorind să-i vadă chipul. Am nevoie să rămân singură cu tine, aşa cum am fost la New York. Nu putem merge undeva, numai pentru noaptea asta? Mâine începe un an cu totul nou. Vreau să petrec această ultimă noapte cu tine. Numai cu tine.

— Un apartament la *Hyatt*? murmură el. Şampanie şi caviar? Îmi amintesc, pare-mi-se, că-ţi place foarte mult caviarul.

Îl strânse pe după gât, scurt, cu disperare, lipindu-şi obrazul de al lui.

— Sau pizza şi bere la *Las Chance Motel*. Nu contează. Te iubesc.

Nu se putea opri s-o spună.

— Te iubesc atât de mult!

Gura i-o imobiliză pe a lui, înainte de a apuca să vorbească.

— Jordan!

Vocea lui Beatrice risipi tăcerea. Jordan îşi desprinse gura de a lui Kasey, fără grabă.

— Mamă, îşi ridică el privirea, ţinând-o pe Kasey cu un braţ. Te-ai întors atât de devreme?

— Ce faci?

— Păi, fac o baie, răspunse Jordan nepăsător. Şi o sărut pe Kasey. Doreşti ceva?

— Eşti conştient de faptul că avem servitori care ar putea ieşi aici în orice clipă?

— Da. Mai e şi altceva?

Ochii lui Beatrice scăpărară, dar îşi păstră demnitatea. Kasey fu nevoită s-o admire.

— Bine. Îţi mulţumesc.

— A telefonat Harry Rhodes. Trebuie să te vadă peste o oră, într-o problemă de afaceri. Spune că e foarte important.

— Ai supărat-o, Jordan, comentă Kasey, când Beatrice îi lăsă singuri.

— Probabil că am s-o supăr mult mai rău, replică el, meditativ.

Era timpul să se schimbe câteva lucruri, îşi spuse. Câteva schimbări categorice. Casa era moştenirea lui, dar putea fi mai înţelept să i-o lase ei în grijă şi s-o ducă pe Alison în altă parte. Iar Kasey... cu Kasey era altceva. Mă

rog, aveau la dispoziţie toată noaptea ca să discute, decise el, îmbrăţişând-o din nou.

— Dacă eşti gata când mă întorc de la discuţia cu Harry, putem începe din timp.

— Să vorbeşti repede, îl sfătui Kasey.

Tocmai îşi uscase părul, când auzi un ciocănit în uşa dormitorului.

— Intră.

Deschise dulapul. Din nou rochia verde? se întrebă, scoţând-o.

— Bună, Millicent.

Servitoarea se opri în prag.

— Domnişoară...

Îşi împreună mâinile în faţă, cu o expresie stingherită.

— Doamna Taylor ar dori să vă vadă - în salonul dumneaei.

— Acum? pipăi Kasey materialul rochiei.

— Da, vă rog.

„Aş putea foarte bine să termin odată," îşi spuse ea, agăţând rochia la loc în şifonier. Avea să fie neplăcut. Dacă până acum n-o ştiuse, faţa servitoarei spunea totul.

— Bine, cobor imediat.

Millicent îşi drese vocea:

— Trebuie să vă conduc eu.

Kasey oftă. N-o putea învinui pe servitoare.

— Ia-o înainte, o invită ea, urmând-o.

Millicent bătu la uşa lui Beatrice, apăsă pe clanţă, apoi plecă grăbită. Kasey trase pentru ultima oară aer în piept şi intră.

— Doamnă Taylor?

— Intră, domnişoară Wyatt.

Beatrice nici nu întoarse capul de la biroul său de culoare ivorie.

— Şi închide uşa.

Kasey se supuse, pomenindu-se că-i ardea buza după o ţigară. Camera era apăsătoare şi, i se păru, la fel de dificilă ca şi femeia care o locuia.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Taylor?

— Ia loc, domnişoară Wyatt, îi indică bătrâna un fotoliu edwardian. E timpul să avem o mică discuţie.

Kasey se aşeză, aşteptând inevitabilul..

— V-aţi prelungit şederea aici cât de mult posibil!

Acum, Beatrice se răsuci spre ea, împreunându-şi mâinile pe birou.

— Vă preocupă cercetările lui Jordan, doamnă Taylor?

‚Azi nu mă poţi lovi," adăugă, în sinea ei. „E ultima zi."

— De ce nu-mi spuneţi direct ce aveţi în minte, doamnă Taylor, ca să ne scutiţi pe amândouă? continuă ea, cu voce tare.

— Ţi-am verificat acreditările.

Beatrice bătea cu un pix de aur în birou; era singurul semn vizibil de emoţie.

— Se pare că eşti considerată expertă în domeniu.

— M-aţi controlat.

Kasey îşi simţea mânia crescând şi încercă să şi-o stăvilească.

— Făcând aceasta, am aflat că eşti nepoata lui Samuel Wyatt. O cunosc vag pe fiica lui, mătuşa dumitale. Cu ani în urmă, a avut loc un mare scandal în ceea ce te priveşte. O afacere foarte neplăcută.

Ciocăni iarăşi cu pixul.

— Mare păcat că n-ai rămas cu mătuşa dumitale, în loc să fii crescută de bunic.

— Vă rog.

Vocea lui Kasey scăzuse.

— Nu mă înfuriaţi.

Beatrice observă că îi fisurase calmul. Acesta fusese primul ei obiectiv.

— Nu figurai în testamentul bunicului dumitale pe linie paternă.

— Văd că aţi cercetat scrupulos.

— Sunt o femeie foarte meticuloasă, domnişoară Wyatt.

— Dar nu una care ajunge prea repede la subiect.

— Atunci, să trecem la subiect, acceptă cealaltă. Se pare că eşti solvabilă financiar, dar nu prea...

— Încărcată?

— În limbajul dumitale vulgar, consimţi Beatrice. Şederea aici a fost un aranjament foarte lucrativ pentru dumneata. E absolut de înţeles că ai urmărit scopul unor recompense viitoare, insinuându-te pe lângă Jordan şi Alison.

— Recompense viitoare?

Kasey simţea arsura începând în josul abdomenului.

— Cred că nu e necesar să mă exprim concret, puse Beatrice jos pixul, împreunându-şi din nou mâinile. Jordan e un om extrem de bogat. Alison va primi o moştenire foarte sănătoasă, la maturitate.

— Înţeleg, răspunse Kasey, cu un efort de a-şi ţine mâinile nemişcate. Insinuaţi că sper să obţin foloase financiare formându-mi o relaţie cu Jordan şi Alison.

O privi lung, rece.

— Sunteţi o femeie dură, doamnă Taylor. Nu v-a trecut prin minte că aş putea să ţin la ei indiferent de mărimea conturilor lor bancare?

— Nu.

Beatrice lăsă cuvântul să-şi facă efectul.

— Am mai avut de-a face cu femei de genul dumitale. Mama lui Alison era una dintre ele, dar fiul meu n-a vrut să asculte. A preferat să se însoare cu ea în pofida obiecţiilor mele şi să se mute în cealaltă parte a ţării. Fireşte, continuă ea, rezemându-se de spătar, cu ochii la Kasey, în cazul de faţă, problema se pune altfel. Jordan nu are intenţia să te ia de soţie. Se mulţumeşte cu o simplă aventură. Ca să revin la limbajul dumitale trivial, te-ai întins mai mult decât îţi era plapuma.

Lui Kasey îi venea să arunce cu ceva. Îi venea să sfâşie câteva găuri în perfecţiunea albă care o înconjura. Rămase rigidă, stăpânită.

— Sunt conştientă de limitele relaţiilor mele cu Jordan, doamnă Taylor. Tot timpul am fost. Nu aveţi nici un motiv de îngrijorare.

— Nu-ţi voi mai tolera prezenţa sub acoperişul meu. Influenţa dumitale asupra lui Alison va necesita luni de zile pentru a se remedia.

— O viaţă, sper.

Kasey se ridică. Trebuia să iasă din camera aceea.

— N-o veţi mai înscrie niciodată în vechiul tipar. Nu i se mai potriveşte.

— Jordan are custodia asupra lui Alison.

Tonul, nu cuvintele, o opri pe Kasey. Simţi un fior rapid de spaimă.

— Da.

Beatrice se răsuci puţin în scaun, pentru a o privi direct în faţă.

— Dacă nu pleci azi, în după-amiaza asta, voi fi nevoită, spre binele lui Alison, să-l dau în judecată pentru custodia asupra ei.

— Dar e absurd.

Frica îi reveni, de două ori mai puternică. Simţi frigul lovindu-i pielea.

— Nici o instanţă nu vă va acorda custodia în defavoarea lui Jordan.

— Poate că nu, poate că da, ridică elegant din umeri Beatrice. Dar ştii cât de tulburătoare poate fi o luptă legală, mai ales atunci când e implicat şi un copil. Intentarea acţiunii pe temeiul unei conduite imorale ar face-o să devină deosebit de neplăcută.

— E fiul dumneavoastră.

Cuvintele răsunau abia mai tare decât o şoaptă.

— Nu-i puteţi face asta. Nici lui Alison. Jordan nu i-a făcut nici un rău; niciodată nu i-ar face.

— Alison are nevoie de protecţie.

O privi rece.

— Şi Jordan de asemenea.

— Protecţie? Vreţi să spuneţi manipulare, nu-i aşa?

Reveni spre Beatrice. Probabil că visa. Însă nici chiar coşmarul ei n-o duruse vreodată atât de acut.

— Nu le-aţi putea face asta. Nu puteţi. E doar un copil. Îl iubeşte.

Nu voia să plângă în faţa acelei femei.

— Nu aveţi nimic de câştigat. N-o iubiţi pe Alison aşa cum o iubeşte Jordan. Nu aveţi nevoie de ea. Dacă aţi putea înţelege ce înseamnă pentru un copil să fie disputat astfel, n-aţi face-o.

Beatrice inspiră scurt.

— Dumneata hotărăşti.

Era incredibil, imposibil, dar Kasey îşi dădu seama că vorbea cât se poate de serios.

— Urma să plec mâine, spuse ea calmă. Nu merit osteneala, doamnă Taylor.

— Astăzi, înainte de a reveni Jordan. Nu trebuie să-i spui nimic despre ce am discutat.

— Astăzi, acceptă Kasey.

I se simţeau lacrimile în voce. Nu şi le putea opri. Se chinuia să nu-i inunde şi ochii.

— Azi, fiindcă eu sunt capabilă de un lucru de care dumneavoastră nu sunteţi. Să-i iubesc pe amândoi îndeajuns de mult pentru a le oferi ceea ce au nevoie. Unul de celălalt.

Beatrice îi întoarse din nou spatele.

— Între timp, Millicent îţi va fi împachetat bagajele, iar Charles te va duce cu maşina unde doreşti.

Deschise carnetul de cecuri.

— Sunt dispusă să-ţi recompensez discreţia şi inconvenientele, domnişoară Wyatt...

Kasey trânti palma peste carnet, întrerupând-o. Beatrice îşi ridică privirea, surprinsă.

— Nu vă forţaţi norocul, şopti Kasey. V-am dat cuvântul meu. E gratuit.

Ridică încet mâna şi se îndreptă.

— Va veni o vreme când veţi avea de plătit ceea ce aţi făcut azi. Aţi pierdut mai mult decât am avut eu vreodată, doamnă Taylor.

Ieşi pe uşă, după care aproape se cocoşă de durere. Avea nevoie de timp, de câteva momente, ca să-şi revină. Şi mai trebuia s-o vadă şi pe Alison. Nu putea pleca fără a-şi lua rămas bun de la ea. „Ajută-mă să găsesc cuvintele potrivite," se rugă Kasey, mergând pe culoar ca o somnambulă. „Nu mă lăsa să plâng în faţa lui Alison."

Junghiul fulgerător de durere o amorţise. Întinse mâna spre clanţa uşii lui Alison, cu degete nesimţitoare.

— Kasey! ridică fetiţa ochii; căţelul stătea încovrigat pe cuvertură, în timp ce Alison, alături, ciupea corzile ghitarei. Am învăţat un cântec nou. Să ţi-l cânt?

— Alison, se aşeză Kasey lângă ea.

— Ce este? se încreţi fruntea fetei, studiind-o pe Kasey. Arăţi ciudat.

— Alison. Mai ţii minte când ţi-am spus că, într-o zi, va trebui să plec?

Văzu expresia din ochii copilului şi-i atinse obrazul.

— Ziua aceea a sosit, Alison.

— Nu.

Puse ghitara deoparte şi o apucă pe Kasey de mână.

— Nu trebuie. Poţi rămâne.

— Ţi-am mai explicat şi înainte. Mai ştii? În legătură cu munca mea?

— Nu vrei să rămâi?

Începeau să-i curgă lacrimile. Kasey avu un moment de panică.

— Alison, nu se pune problema că vreau sau nu vreau. Nu pot.

— Ai putea. Ai putea, dacă ai dori.

— Alison, uită-te la mine.

Ajunsese la limită şi o ştia. Dar nu putea s-o lase aşa.

— Uneori, oamenii nu pot face exact ceea ce vor. Te iubesc, Alison, dar trebuie să plec.

— Şi eu ce-am să fac?

Era aproape un vaiet, în timp ce-şi arunca braţele pe după gâtul lui Kasey.

— Îl ai pe Jordan. Şi am să-ţi scriu, îţi promit. Poate, la vară, vii să-mi faci o vizită. Cum am mai vorbit.

— Până la vară mai sunt luni de zile.

Kasey o îmbrăţişă strâns, apoi o îndepărtă.

— Uneori, timpul trece repede.

Îşi scoase inelul de aur de pe deget, apăsându-l în mâna lui Alison.

— Ăsta-i pentru tine. Ori de câte ori vei crede că nu te mai iubesc, poţi să te uiţi la el şi o să-ţi aminteşti că te iubesc.

Ridicându-se porni spre uşă. Durerea cocea, iar timpul trecea.

— Alison...

Se răsuci, cu mâna pe clanţă.

— Spune-i lui Jordan că am...

Clătină din cap, apoi deschise uşa.

— Să ai doar grijă de el, pentru mine.

În camera de hotel ardea doar o lampă mică, dar până şi aceea îi rănea ochii. Kasey nu avea atâta energie ca să se ducă şi s-o stingă. Plânsul o secătuise, lăsând-o bolnavă şi goală pe dinăuntru. Auzea din celelalte camere sunete de sărbătoare.

Era aproape miezul nopţii,

„Acum ar fi trebuit să fiu cu el," îşi spuse Kasey. „Ar fi trebuit să am parte de noaptea asta, ultima. Ce-o fi crezut când a ajuns acasă şi a descoperit că plecasem? Am plecat fără o vorbă. Niciodată nu va putea înţelege," îşi reaminti ea. „Va suferi sau va fi doar furios?" Clătină din cap. N-avea nici un rost să speculeze. Se terminase.

Auzi scrâşnetul unei chei şi se întoarse. Când intră Jordan, nu spuse nimic. Avea gândurile înecate în durere şi stare de şoc.

— Ar trebui să pui lanţul când vrei să ţii pe cineva afară, Kasey, aruncă el cheia pe o masă. Cheile sunt destul de uşor de luat. Poţi cumpăra una cu douăzeci de dolari şi o poveste inspirată. Tu te pricepi de minune la poveşti.

Rămase neclintită. Ameninţarea lui Beatrice îi reteză impulsul de a se repezi în braţele lui.

— Cum m-ai găsit?

— Charles.

Se răsuci şi puse lanţul la uşă.

— Deşi a trebuit să vizitez câteva baruri ca să-l găsesc. Avea seara liberă.

— Se pare că ai folosit cu succes timpul.

Observă că băuse, dacă nu mult, destul ca să se vadă. Trebuia să-şi păstreze calmul. Mâinile începeau să-i tremure şi-şi încleştă degetele pe marginea scrinului din spatele ei.

Jordan privi prin camera goală de hotel.

— Văd că n-ai ales *Hyatt*-ul.

— Nu.

Aveau să se schimbe cuvinte furioase, grele. Kasey se ridică şi întinse mâna după o ţigară.

— Nu e ridicol? Prin hoteluri se pun chibrituri peste tot, iar eu nu găsesc nici unul.

Respiraţia i se opri, când Jordan o apucă de braţe şi o răsuci în loc.

— De ce-ai plecat?

— Trebuia să plec odată şi-odată, Jordan.

Vocea i se încordă de durere, când degetele lui i se înfipseră în carne.

— Ştim amândoi că studiile se terminaseră.

— Studiile?

Dacă nu şi-ar fi ţinut încleştate degetele, se temea că ar fi lovit-o. Îl rănise mai dureros decât ştiuse vreodată că

putea să-l doară. Îl deschisese în calea suferinţei. O zgâlţâi sălbatic:

— Asta-i tot ce-a fost între noi?

Începea să tremure toată, dar Jordan nu părea să observe. Niciodată nu-l mai văzuse astfel - brutal, furios. Îşi dorea s-o lovească, dacă aşa se termina mai repede totul.

— Fir-ai a dracului, o scutură el iarăşi, aproape ridicând-o de pe picioare. Nu puteai măcar să mă pui de faţă? A trebuit să fugi pe la spatele meu, fără o vorbă?

Kasey se agăţă iar de scrin. Greaţa îi revenea în gât.

— E mai bine aşa, Jordan. Am…

— *Mai bine*! explodă el, făcând-o să tresară. Pentru cine? Dacă n-ai avut bunul simţ să te gândeşti la mine, cum rămâne cu Alison?

Era aproape prea mult ca să suporte. Kasey închise un moment ochii.

— M-am gândit la Alison, Jordan. Trebuie să crezi că m-am gândit la Alison.

— Cum mai pot crede ceva din ce spui? E distrusă. Uită-te la mine, o apucă el de păr, răsturnându-i capul pe spate. O oră am ţinut-o în braţe în timp ce plângea, încercând să-i explic ceva ce nici eu nu înţelegeam.

— Am făcut ceea ce a trebuit.

Capul începea să i se învârtească. Trebuia să scape de el şi cât mai repede.

— Jordan, ai băut prea mult.

Vocea îi devenise uimitor de calmă.

— Şi mă loveşti. Vreau să pleci.

— Ai spus că mă iubeşti.

Kasey înghiţi un nod şi se îndreptă.

— M-am răzgândit.

Îl văzu cum se albea la faţă.

— Te-ai răzgândit?

Rostise cuvintele încet, fără să le înţeleagă.

— Exact. Acum pleacă şi lasă-mă în pace. Am de prins un avion, mâine dimineaţă.

— Căţea, şopti Jordan, smucind-o iarăşi spre el. Plec când am să termin. Încă mai avem o întâlnire.

— Nu, se zbătu Kasey, în neaşteptată panică. Nu, Jordan.

— Vom începe ceea ce ai început tu. Acum. Aici.

Şi-şi repezi gura peste a ei, înăbuşindu-i protestele. Kasey îl împinse, înnebunită de frică. Chiar şi asta avea să-i fie răpită - amintirea bucuriei de a-l iubi, de a fi iubită de el. O trăgea spre pat, iar ea se zbătea, dar Jordan era puternic şi turbat de furie. „Ce facem unul cu altul?” Gândurile i se înceţoşară, când el îi smulse cămaşa de pe umeri. Mâinile-i erau pretutindeni, trăgând, sfâşiindu-i hainele, în timp ce ea se zvârcolea.

Amintirea feţei reci şi calme a lui Beatrice îi pluti pe dinaintea ochilor. „Nu te voi lăsa să ne faci asta.”

Kasey nu se mai zbătu. Sub gura lui Jordan, a ei se înmuie şi cedă. „Ţi-o pot dărui,” îi spuse fără cuvinte. „O ultimă noapte. Nu ne-a furat-o, la urma urmei.” Încetă să mai gândească şi se lăsă iubită.

14

Kasey se trezi în lumina orbitoare a zilei. Gemu, într-un protest instinctiv, şi se întoarse pe cealaltă parte. Mâna ei atinse locul gol de alături. Deschise ochii. Jordan plecase. Se chinui să se ridice în capul oaselor, privind grăbită prin cameră în căutarea vreunui semn de la el. Când puse mâna pe perna de alături, o simţi rece.

Când plecase? Îşi amintea numai că se iubiseră iar şi iar, în noapte, în disperare şi în tăcere. Bănuia că şi el dormise, era convinsă că avuseseră câteva ore de linişte totală împreună. Trebuia neapărat să ştie că le avuseseră.

Nimeni nu-i putea răpi aceste ultime ore. Chiar în lipsa tandreţei, existase dorinţa. Jordan n-avea să mai sufere. Ultima ei speranţă era că această noapte îi alungase durerea, dacă nu şi furia. Se îndoia că avea s-o ierte vreodată pentru calea prin care sfârşise totul. Se ridică din pat. Mai avea de prins un avion.

Văzând biletul pe scrin, îl privi cu ochi mari. Poate era mai bine să nu-l citească, să se prefacă a nu-l fi văzut. Ce i-ar mai fi putut spune acum, fără să aducă înapoi potopul de durere? Întinse însă mâna spre scrisoare înainte de a se putea opri. O deschise şi citi:

Kasey,

O scuză pentru azi-noapte ar însemna puţin, dar nu am nimic altceva de oferit. Furia nu e o justificare pentru ceea ce s-a întâmplat. Îţi pot spune numai că

regret ce am făcut mai mult decât orice altceva am făcut vreodată.

Îţi las un cec pentru serviciile din ultima lună. Sper că-ţi dai seama ce mi-ai dăruit, fiindcă eu nu am cuvinte să-ţi spun.

Jordan

Kasey citi scrisoarea, o dată, şi încă o dată. Avusese dreptate să se aştepte la durere din partea ei. O mototoli în mână, apoi o lăsă să cadă pe jos. „O regret," îşi spuse ea, şi luă încet cecul care fusese pus sub bilet. Acum era calmă. Îi mai rămăseseră foarte puţine emoţii de cheltuit. Privi scurt sumă şi râse sacadat.

— Generos, Jordan. Eşti un om generos.

Rupse metodic cecul în bucăţele şi le lăsă să plutească până pe podea.

— Asta ar trebui să-l scoată din minţi pe contabilul tău.

N-avea de gând să plângă iar. Nu-i mai rămăseseră lacrimi. Cu un oftat tremurător, Kasey luă o ţigară.

— Montana, se hotărî ea dintr-o dată. În Montana trebuie să fie o zăpadă de doi metri şi un ger amarnic.

Nu era momentul să se ducă acasă, îşi spuse. Acasă, i-ar fi fost prea uşor să se prăbuşească. Se repezi la telefon, pregătită să-şi schimbă planurile.

Doctorul Edward Brennan opri motorul vechiului său Pontiac. Soarele cobora spre asfinţit, şi lucrase toată ziua. Spinarea îl făcea s-o simtă. „Îmbătrânesc", reflectă el, stând la volan. Existaseră vremuri când putea să moşească trei nou-născuţi, să scoată o pereche de amigdale, să fixeze o tibie fracturată şi să vaccineze trei familii contra gripei, fără a încetini un moment. Dar avea şaptezeci de ani şi se gândea că sosise vremea s-o lase mai moale.

Poate era timpul să-şi ia un asociat, un om tânăr, cu idei proaspete. Doctorului Brennan îi plăceau ideile noi. Zâmbi

un moment, privind asfinţitul. Mare păcat că nu urmase şi Kasey medicina. Ar fi fost o doctoriţă extraordinară. Ce maniere impecabile la căpătâiul bolnavilor ar mai fi avut!

Printre copacii de pe muntele lui se repezeau dâre portocalii. Avea o mare conştiinţă a proprietăţii micii sale porţiuni de pământ. Muntele lui, apusul lui de soare. Aşa simţea când stătea singur. Era un sentiment plăcut şi-l ţinea în mişcare.

Deschizând portiera, ridică bocceaua cu pâine de casă şi conserve pe care i-o îndesase în mâini doamnă Oates când îi tratase băiatul de varicelă. Avea să-şi savureze onorariul la o ceaşcă de cafea. După aceea, se gândi el, întinzându-şi spatele obosit, poate lua şi un pahar din whisky-ul ilegal strecurat de domnul Oates înaintea plecării. Oates îl avea pe cel mai bun, de pe partea aceea a muntelui.

Uşa casei sale nu era niciodată încuiată şi o împinse, simţind deja gustul pâinii.

— Bună, Pop.

Doctorul Brennan tresări, privind-o apoi cu ochi mari pe femeia aşezată la masa de bucătărie.

— Kasey!

Era uimit s-o găsească şi surprins că nu se repezise în calea lui, să-l îmbrăţişeze feroce, cu un sărut zgomotos. Acesta era modul ei tradiţional de a-l saluta, indiferent că se despărţiseră de o zi sau de un an.

— Credeam că eşti tot în Tennessee.

— Nu, uite-mă aici, îi zâmbi ea, după care privi legătura din mâna lui. Miroase a pâine proaspătă. Face parte din taxă?

— Doamna Oates, răspunse doctorul Brennan, străbătând odaia să pună bocceaua pe masă.

— Aha, surâse Kasey. Atunci, înseamnă că ai primit şi ceva mai înviorător de la domnul Oates, presupun. Ce-ţi mai face învelişul stomacului?

— E destul de solid pentru un pahar, două.

Kasey puse o mână peste a lui.

— Ce faci, Pop?

— Bine, Kasey.

Îi studie faţa atent, cu un amestec de afecţiune şi profesionalism. Ceva nu era tocmai în regulă. O strânse şi el de mână. Avea să-i spună totul, în felul ei, când era gata. O cunoştea de prea mult timp ca să se aştepte la altceva.

— Dar tu? Ce-ai mai făcut? Nu ţi-am mai primit scrisorile de şase pagini de aproape o lună.

— Nu-i prea mult, ridică ea vag din umeri. Am stat două săptămâni în Montana. Mi-am luat acolo o haină senzaţională; ţi-ar ţine cald până şi în Aleutine[3]. Un timp, am umblat prin Utah, cu echipa lui Phiefer. Molly Phiefer e la fel de dură ca întotdeauna. Şi-a sărbătorit şaizeci şi opt de ani de viaţă într-o tabără. Am ţinut o conferinţă în două părţi la St. Paul şi am pescuit păstrăvi în Tennessee. Şi m-am lăsat de fumat.

Ochii i se întunecară. Trase aer în piept.

— Pop... Sunt însărcinată.

— Însărcinată? se deschiseră larg ochii lui. Cum vine asta, însărcinată?

— Pop, întinse Kasey mâna spre a lui. Eşti medic. Ştii ce-i aia, însărcinată.

— Kasey.

Doctorul Brennan descoperi că trebuia să se aşeze.

— Cum s-a întâmplat?

— În modul tradiţional, replică ea, încercând un zâmbet. Nici chiar metodele moderne nu-s întotdeauna demne de încredere, adăugă, prevăzând inevitabila întrebare.

Brennan trecu peste ea, pentru moment.

— Cât ai?

— Ce dată e azi?

Era obişnuit cu indiferenţa ei dezinvoltă faţă de trecerea timpului.

— 17 mai.

[3] Insulele Aleutine sunt situate între Asia şi America de Nord în Oceanul Pacific de nord, la sud de strâmtoarea Bering, separând Oceanul Pacific de Marea Bering.

— Patru luni şi şaptesprezece zile.

— Foarte precis, remarcă el, înclinând din cap.

— Sunt convinsă.

Îşi înlănţui degetele, apoi le desprinse iar.

Observându-i nervozitatea mişcărilor, doctorul Brennan luă o atitudine profesională.

— Ai consultat un medic? Ai vreo jenă, efecte secundare?

— Da, am consultat un medic.

Zâmbi iar, calmată de întrebările obiective.

— Nu, nu mă jenează nimic şi, după o lună nenorocită de greţuri matinale, nu mai am nici efecte secundare. Suntem dezgustător de sănătoşi.

— Şi tatăl?

Îşi împreună din nou mâinile.

— Sunt sigură că şi el e foarte sănătos.

— Kasey, îi cuprinse el degetele în căuşul palmei, pentru a le opri agitaţia. Ce planuri are pentru copil? E evident că te-ai hotărât să duci sarcina până la capăt. Tu şi tatăl copilului trebuie să fi ajuns la vreun soi de înţelegere.

— Nu, n-am ajuns la nici un soi de înţelegere.

Îl privi drept în ochi, iar în expresie i se infiltră o oarecare vulnerabilitate.

— Nu i-am spus.

— Nu i-ai spus?

Acest lucru îl şoca mai mult decât toate celelalte. Pur şi simplu nu era genul ei.

— Şi când plănuieşti să-i spui?

— Nu plănuiesc.

Întinse mâna să ia o ţigară şi începu s-o sfărâme în bucăţi mici.

— Kasey, are dreptul să ştie. E copilul lui.

— Ba nu, ridică ea ochii iar. E copilul meu. Copilul are drepturi, eu am drepturi, Jordan îşi poate purta singur de grijă.

— Nu-ţi stă în fire, Kasey, replică el încet.

— Te rog, clătină Kasey din cap, strivind în mână resturile ţigării. Nu începe. N-am luat hotărârea asta peste noapte. Luni de zile m-am tot gândit. Ştiu că e ceea ce trebuie să fac. Copilul meu nu va fi sfâşiat în două fiindcă eu şi tatăl lui am comis nişte greşeli. Ştiu ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune lui Jordan.

Vocea începea să-i tremure şi stătu un moment să se calmeze.

— S-ar oferi să mă ia de soţie. E un om de onoare. Eu aş refuza, fiindcă nu pot suporta să...

Glasul i se frânse din nou şi scutură din cap, nervoasă.

— N-aş suporta să mă ia din obligaţie. Apoi, ar dori să-mi fixeze un soi de sprijin financiar. N-am nevoie. Nici copilul meu n-are nevoie. Ar trebui să se stabilească drepturi de vizitare organizate, cu copilul făcând naveta de pe un litoral pe celălalt, fără să ştie niciodată unde-i e locul. Nu e drept. Nu primesc. Copilul îmi aparţine mie.

Bătrânul o luă iarăşi de mâini, privind-o lung.

— Îl iubeşti pe tată?

Se prăbuşi sub ochii lui.

— O, Doamne, da.

Şi, lăsându-şi capul pe masă, Kasey izbucni în plâns.

Bunicul ei o lăsă să se descarce. N-o mai văzuse suferind astfel de când era mică. Rămase cu mâinile ei într-ale lui, aşteptând. Ce fel de om era acest Jordan, căruia îi purta copilul? Dacă-l iubea, de ce plângea aici, singură, în loc să împartă cu el bucuria de a deveni în curând părinţi?

Încercă să-şi amintească fragmentele de informaţii din scrisorile ei. Ştia cine era Jordan - scriitorul cu care lucrase la sfârşitul toamnei şi începutul iernii, anul trecut. Doctorul Brennan îi admira cărţile. Scrisorile lui Kasey fuseseră entuziaste şi derutante. Dar, din partea ei, era obişnuit şi cu una şi cu alta.

De ce nu citise printre rânduri? Şi acum, de luni de zile, se luptase să ia de una singură cea mai importantă decizie din viaţa ei. Detesta s-o vadă astfel - pierdută, înlăcrimată.

Odată, trebuise s-o alunge de la el. Şi atunci fusese pierdută şi plângea. Crezuse că propria lui hotărâre era mai folositoare pentru ea, iar după ce se aşezase praful, aşa şi reieşise. Dar intervalul intermediar îşi făcuse efectul asupra lui Kasey. Era un om destul de intuitiv ca să ştie că o parte din decizia ei actuală se baza pe propriile ei experienţe de viaţă. Nu-i putea oferi decât timp, sprijin şi afecţiune. Spera să-i fie de ajuns.

Se oprise din plâns. Rămase cu capul pe masă, odihnindu-se. De luni în şir nu se mai lăsase pradă lacrimilor. Încet, se ridică şi reîncepu să vorbească.

— L-am iubit - încă îl mai iubesc. Ăsta e unul din motivele pentru care procedez aşa.

Oftă. Avusese nevoie să discute cu cineva de când ieşise din salonul lui Beatrice, cu patru luni în urmă.

— Lasă-mă să-ţi explic totul şi poate ai să înţelegi.

Vocea i se calmase, lipsită de emoţie, şi-i povesti amănunţit situaţia din casa Taylor. Când vorbi despre Alison, Brennan recunoscu imediat paralela şi păstră tăcerea. Abia când îi descrise întâlnirea finală cu Beatrice, explodă.

— Adică zici că te-a ameninţat?

Sărise în picioare, uitând durerea de spate. Era gata să se încaiere.

— Nu pe mine, îl apucă de mână Kasey, ridicându-se şi ea. Pe Jordan, pe Alison. Mie nu-mi putea face nimic, nimic care să conteze.

— A fost şantaj, Kasey. Un şantaj simplu şi scârbos.

Glasul îi suna răguşit de enervare.

— Ar fi trebuit să te duci direct la Jordan şi să-i spui.

— Şi ştii ce-ar fi făcut? îl luă ea de braţ. Ar fi năvălit acolo ca o furtună, la fel cum faci tu acum. Ar fi ieşit o scenă oribilă, cu Alison la mijloc. Crezi că puteam risca să transform casa aia în câmp de luptă? Nu e decât o fetiţă. Ştiu ce-ar simţi, văzându-şi numele şi poza trântite prin ziare, ascultând şuşotelile.

Ochii-i erau elocvenţi, iar lacrimile i se uscaseră.

— Pune-te în locul meu, Pop. Cândva, ai fost foarte aproape de aşa ceva. Dacă ar trebui să schimbi ceea ce ai făcut cu atâţia ani în urmă, ai face-o?

Brennan oftă şi o strânse la piept.

— Kasey, niciodată n-am crezut că va trebui să mai treci prin aşa ceva.

Avusese nevoie să vină acasă, să-i simtă braţele mari şi puternice, cu mâini blânde. Avusese nevoie de o stâncă şi niciodată nu cunoscuse una mai solidă.

— Te iubesc, Pop.

— Şi eu te iubesc, Kasey.

O mai ţinu un moment, fără să spună nimic. Deodată, îşi dădu seama că nu mai era mlădioasă ca nuiaua de salcie. Îi simţea rotunjimea, aşa cum stătea lipită de el. În chip neprofesionist, schimbarea îl şocă. Nu mai era fetiţa lui, ci o femeie care-şi purta propriul copil.

— Tocmai mi-a trecut prin minte, spuse el încet, că urmează să fiu străbunic.

— Întotdeauna ai fost un bunic grozav, murmură Kasey. Cel mai bun din lume.

— Rămâi aici până naşti copilul.

Oftă, rezemându-se de el.

— Rămân.

Brennan o îndepărtă:

— Iei vitamine?

— Da, doctore, zâmbi ea, sărutându-l pe obraz.

— Şi-ţi bei laptele?

Îl sărută şi pe celălalt obraz.

— Ce zici de Bryan? îl întrebă. S-ar potrivi şi la un băiat şi la o fetiţă. Cred că Bryan Wyatt sună bine. Demn, dar nu constipat.

Bătrânul îşi înălţă sprâncenele.

— Văd că mi se ia pâinea de la gură.

— Sau, poate fi şi Paul, continuă Kasey, în timp ce bunicul ei se ducea la frigider. Desigur, atunci ar trebui să fie băiat.

Îl privi în timp ce-i turna un pahar mare de lapte.

— Acum desfacem nişte delicatese de-ale doamnei Oates? despături ea legătura. Astea-s conserve de goldan? întrebă, ridicând un borcan *Mason*. Mor după conservele de goldan.

— Perfect, îi dădu doctorul Brennan paharul cu lupte, zâmbind. Poţi mânca vreo câteva odată cu laptele, înainte să te examinez.

15

Kasey nici nu ştia când sosise luna iulie. În păduri răsăriseră flori sălbatice, iar în lădiţa de la fereastra bucătăriei, muşcatele. Noaptea, creierii ţârâiau neîncetat. Putea sta în pat ascultându-i până târziu, în timp ce copilul se mişca agitat în pântecul ei. „E grăbit," îşi spuse. „Sau, sunt grăbiţi."

Bunicul ei era aproape sigur că avea doi. Îi refuzase propunerea de a merge la spital să se asigure. Voia să fie o surpriză.

Trecuse mult timp de când nu mai dormea adânc. N-o lăsa copilul. Copiii n-o lăsau. Kasey nu avea nevoie de echipamente sofisticate ca să ştie că erau doi. Nici un copil nu putea fi, de unul singur, atât de activ. Când unul dormea, celălalt era treaz şi dădea din picioruşe. Iar ea era enormă.

Îşi ţinea mâinile de o parte şi de alta a abdomenului. „Nu voi ajunge până la termen," reflectă ea. În mod tradiţional, gemenii se năşteau mai devreme. Închizând ochii, începu să aţipească din nou. Îi plăceau mişcările dinăuntrul ei, îi plăcea să ştie că viaţa creştea, nerăbdătoare să vină pe lume. Aproape îi putea vedea cum aveau să arate. Un băieţel şi o fetiţă, îşi spuse, cu păr de un castaniu cald şi ochi mari, albaştri. Când le va privi ochii, avea să se gândească la Jordan.

Se foi din nou, simţind împunsătura clară a unui cot. „Ce-o fi făcând acum?" se întrebă. „Ce oră e în California? Destul de devreme ca să lucreze încă? Oare a terminat cartea?"

Kasey dorea mult s-o găsească într-o librărie, s-o aducă acasă şi să se închidă cu ea. Avea să i-l aducă înapoi, dimpreună cu toate orele pe care le petrecuseră împreună în biroul lui. Urma s-o păstreze pentru copiii ei. Niciodată nu aveau să afle că tatăl lor o scrisese, dar urmau să înveţe a-l admira şi respecta prin intermediul cuvintelor. Pentru ei o dorea, şi pentru Jordan.

Şi pentru Alison. Kasey se răsuci, de pe o parte, pe pate. Îi scrisese fetiţei, conform promisiunii. Călătoriile în zig-zag prin ţară o puseseră pe Alison în imposibilitatea de a-i răspunde. „Ar trebui să primesc în curând o veste de la ea," reflectă Kasey. „M-am stabilit aici de aproape două luni. I-am scris acum trei săptămâni."

Kasey se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Era cald şi înăbuşitor, făcând ca somnul să fie şi mai dificil. „Poate ar fi mai bine să mă fi uitat. Acum n-o prea pot chema să mă viziteze." Îşi mângâie abdomenul. N-avea cum să-i explice şi nu putea fi sigură că Jordan nu afla. Urma să aibă grijă de ea şi s-o ocrotească. „Iar eu voi face acelaşi lucru cu copiii noştri." Mişcările dinăuntrul ei încetară. Kasey se întoarse la pat şi adormi.

Doctorul Brennan o privi cum stătea în genunchi între straturile de legume şi le plivea de buruieni. Era înfloritoare. Nu-şi făcea griji pentru starea ei fizică. Era imaginea întruchipată a sănătăţii şi a forţei. Îşi reluase viaţa cu entuziasmul ei caracteristic. Era mândru de ea.

Avea unele îndoieli cu privire la înţelepciunea deciziei, dar Kasey era absolut sigură. Plănuia să discute din nou cu ea despre Jordan, însă o aştepta să nască şi să se pună iarăşi pe picioare. Principala lui grijă era copilul. Şi mama copilului.

— Nu ştiu de ce am sădit fasole grasă, murmură Kasey, smulgând o buruiană îndărătnică. Nu pot suferi fasolea grasă, dar îmi place la nebunie cum stau boabele în păstaia

lor mică şi durdulie. Cred că le-aş fi putut lăsa să se bronzeze.

Se aşează pe călcâie, scuturându-şi mâinile de praf.

— Unele dintre roşii s-au copt. Le poţi mânca diseară la cină cu porumbul pe care ţi l-a dat Lloyd Cramer pentru apendicită.

Îşi puse mâna streaşină la ochi, în soare, zâmbindu-i.

— Eu am ieşit în câştig. Avea apendicele într-un hal fără de hal!

— Ce mercenar mai eşti, ridică ea o mână, pentru ca bătrânul s-o ajute să se ridice în picioare, după care îl sărută cu obişnuita sa exuberanţă. Crezi c-ar trebui să stropesc grădina? Toată săptămâna n-a plouat.

Brennan ridică ochii spre cer.

— Udatul grădinii e cea mai sigură cale de a aduce ploaia. Ne-ar prinde bine. Canicula te ţine trează noaptea.

— Printre altele, se bătu Kasey cu palma pe burtă. Şi, nu, nu sunt obosită.

Râse, anticipându-i întrebarea.

— Am destulă energie pentru toţi.

— Ţi-ai băut azi laptele?

— Morcovii n-o duc deloc bine, răspunse Kasey. Merg să aduc furtunul.

— Stropesc eu diseară, când se mai răcoreşte. Du-te şi bea un pahar.

— Am să vărs, îl ameninţă ea.

— Figura asta nu mai ţine de când aveai doisprezece ani.

Îngustă ochii, măsurându-l. Ştia că era la fel de încăpăţânat ca ea.

— La cină, am să fac cartofi gratinaţi. Şi cremă de vanilie. Mai mult lapte de-atâta, cât vrei?

— Ai să te îngraşi.

— *Sunt* grasă.

Şi se repezi în bucătărie, înainte ca bunicul ei să mai poată comenta.

Aşezându-se la masă, începu să cureţe cartofii. În faţa ei creştea o moviliţă. Munca aceasta simplă şi scutită de gândire avea ceva liniştitor, şi decoji mai mulţi cartofi decât ar fi putut mânca ea şi bunicul ei la o singură masă. „Au să ne mai rămână," socoti, privind grămada. „Pentru toată săptămâna. Ăsta-i ultimul," îşi impuse, rostogolind cartoful în palmă. „Sau, va trebui să invităm şi vecinii." Nu-şi ridică privirea, când uşa se deschise, ci continuă să manevreze cuţitul.

— Poate va trebui să aduci vreo doi pacienţi înfometaţi, spuse ea. M-am lăsat dusă de val. Ştii, în armată nici nu se mai curăţă cartofii cu mâna, ceea ce e o cumplită abdicare de la tradiţie. Au nişte aparate şi…

Îşi ridică ochii şi îngheţă.

Jordan o văzu cum se albea încet la faţă. Îi distinse şocul viu din privire, şi spaima. I se înnodă stomacul de frică. Mâinile lui Kasey scăpară cuţitaşul şi se repeziră sub masă.

„O, Doamne, Doamne sfinte," se rugă ea deznădăjduită. „Acum ce mă fac? Ce-am să-i spun?"

Jordan nu zise nimic, rămânând cu ochii aţintiţi spre faţa ei. Avea părul mai lung, observă el, aproape până la umeri. Când devenise atât de frumoasă? Şi înainte fusese frapantă, atrăgătoare, de neuitat. Dar când ajunsese frumoasă? Nu-şi mai putea lua ochii de la faţa ei. Cât timp aşteptase ca s-o revadă, s-o privească luminându-se la vederea lui? Acum nu era luminată, ci îngrozită. El o făcuse, dar nu era prea târziu. Nu putea fi prea târziu. Toate acele luni de disperare nu putuseră trece degeaba.

Avea pielea la fel de fină pe cât şi-o amintea? S-ar fi crispat dacă o atingea? Îi era frică să încerce şi nu putea decât s-o privească.

Kasey îşi încleştă strâns mâinile pe sub masă. Trebuia să facă neapărat ceva, să spună ceva. Aşteptă un moment, până când fu sigură că vocea n-avea s-o dea de gol.

— Bună, Jordan, îi zâmbi, în timp ce unghiile i se înfigeau în palme. Erai în trecere?

Jordan făcu câţiva paşi spre ea, menţinând însă masa între ei. Fără masă, ar fi fost nevoit s-o atingă.

— Te caut de luni de zile.

O rostise ca pe o acuzaţie. Nu aşa voise s-o salute îşi jurase să fie calm, dar calmul îl părăsise în momentul când Kasey ridicase ochii spre el.

— Da? reuşi ea să-şi păstreze privirea liniştită. Îmi pare rău. Am călătorit câte ceva. E în legătură cu cartea? Nu ştiu să fi omis ceva.

— Ai de gând să încetezi!?

Striga la ea. „Cum pot să strig la ea într-o clipă ca asta?" se întrebă el. Dar nu era în stare să se oprească. Tot ceea ce-l ţinuse în viaţă de la plecarea ei se fărâmiţase în momentul când o avusese iar înaintea ochilor.

— Am trăit şase luni de iad. Cum poţi sta aici privindumă de parcă aş fi un vecin venit în vizită?

Ocoli masa, înainte ca ea să poate vorbi, şi o ridică în picioare.

— La naiba, Kasey…

Cuvintele i se pierdură, când o văzu.

— O, Doamne!

Fusese abia mai mult decât o şoaptă, în timp ce privirea îi cobora, pentru a reveni apoi spre faţa ei.

— Eşti însărcinată.

— Sunt.

Strânsoarea slăbi. Kasey îi simţi degetele desprinzându-se unul câte unul. Se holba la ea de parcă în viaţa lui n-ar mai fi văzut-o.

— Ai…

Scutură din cap, ca şi cum ar fi ieşit de sub apă.

— Îmi porţi copilul şi nu mi-ai spus.

O trase din nou spre el atât de repede, încât Kasey nu avu timp nici să ţipe. Ochii lui nu mai erau goi, ci furioşi.

— Uită-te la mine, îi ceru, printre dinţi. Uită-te la mine şi zi că nu-i al meu.

Îi văzu frica năvălind iarăşi în ochi şi-i dădu drumul. De ce nu se putea stăpâni să nu repete greşeala care-l făcuse s-o piardă? Jordan se întoarse, căutând să-şi recapete controlul. Nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Cum ar fi putut să fie? Trecu un lung, lung răstimp, până putu avea încredere în el însuşi să vorbească din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, spuse el încet. Cum mi-ai putut ascunde acest lucru? Indiferent ce simţeai pentru mine, aveam dreptul să ştiu.

— Copilul meu are drepturi, Jordan.

În vocea ei se simţea calmul de moarte al disperării.

— Ale tale nu mă privesc.

O privi din nou, gata s-o implore, dacă era necesar, îşi pusese mândria-n cui cu luni în urmă.

— Nu mă alunga, Kasey, te rog.

Dădu s-o atingă şi, când Kasey deveni rigidă, îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup. Plănuise să-i spună sute de lucruri, când în sfârşit avea s-o regăsească, dar acum nu mai rămăsese decât unul singur.

— Te iubesc.

— *Nu*! se răsti ea, dându-i o palmă, turbată de furie. Să nu-mi spui asta! Să nu-ndrăzneşti să mi-o spui acum.

Ochii, uscaţi cu o clipă în urmă, i se umpluseră de lacrimi.

— Aş fi dat orice ca s-o aud de la tine acum şase luni. *Orice*. Ceea ce am primit a fost un bilet şi un cec pentru serviciile prestate, de parcă aş fi fost o...

— Nu, Kasey. Te rog, doar nu poţi crede...

Întinse iarăşi braţele spre ea, dar Kasey i le împinse în lături.

— Nu m-am culcat cu mulţi bărbaţi. Te miră?

Îşi duse ambele mâini la obraji, ca să-şi şteargă lacrimile.

— Dar tu eşti primul care mi-a lăsat vreodată nota achitată.

— Kasey, nu, n-a fost nimic de soiul ăsta.

Cuvintele ei îl zguduiseră.

— Lasă-mă să-ţi explic.

— N-am nevoie de explicaţii, scutură ea din cap, îndepărtându-se. Vreau să pleci. Ţi-am mai cerut o dată să mă laşi în pace. Acum, ţi-o cer a doua oară.

— Atunci n-am putut, nu pot nici acum. Nu înţelegi?

— Nu vreau să înţeleg, trase Kasey adânc aer în piept. N-am nevoie să înţeleg.

Vocea i se calmase, dar nu se întoarse spre el.

— Îmi pare rău că te-am lovit. Niciodată n-am mai făcut una ca asta.

— Kasey, te rog!

Cu blândeţe, îi atinse umărul.

— Stai jos, numai, şi ascultă-mă. M-ai iubit, cândva. Nu pot lăsa lucrurile astfel.

Kasey nu se clinti. Nu-i răspunse. Jordan îşi simţea panica înteţindu-se şi făcu un efort să şi-o înăbuşe.

— Ascultă-mă doar, după care am să plec, dacă asta vrei.

— Bine.

Se îndepărtă, să n-o atingă, şi se aşeză.

— Te ascult.

Nu ştia de unde să înceapă, nici cum. Unde-i erau cuvintele?

— Când m-am trezit, atunci, în ultima dimineaţă…

Ezită. I se îmbulzeau atât de multe prin minte, avea atâtea de spus, iar emoţiile îl îmbrânceau din toate părţile. Kasey purta în pântec copilul lui. În acel moment, îşi împreunase mâinile peste abdomen, parcă pentru a-l apăra pe cel ce era parte din el.

— Când m-am trezit, continuă Jordan, mă uram pe mine însumi. Ţineam minte că venisem în camera ta. Ştiam tot ce-ţi spusesem, ce făcusem. Tu încă mai dormeai. Ţi-am

lăsat scrisoarea fiindcă nu credeam că voiai să mă mai vezi.

— De ce-ai crezut asta?

— Doamne sfinte, Kasey, am…

Trebuise să înfrunte gândul o jumătate de an, iar acum era nevoit să-l rostească.

— Te violasem. M-am trezit din somn şi aveai pe braţe vânătăi lăsate de mine.

Acum întoarse el capul. Se duse la o fereastră, iar nodurile degetelor i se încleştară pe pervazul acesteia, albindu-se.

— Va trebui să duc cu mine fapta asta tot restul zilelor.

Un moment, Kasey tăcu. Un om de onoare, îşi spuse, rezemându-şi mâinile pe braţele scaunului. Iar un om de onoare nu putea suporta gândul că avea să rămână cu o faptă dezonorantă pe conştiinţă. Poate că, dacă ea însăşi n-ar fi suferit atât de rău, i-ar fi putut descifra durerea în mesajul pe care i-l lăsase.

— Jordan.

Îl aşteptă până se întoarse iar cu faţa spre ea.

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea a fost departe de a fi viol. Aş fi putut să te opresc sau să-ţi rezist până la capăt. Ştii bine că n-am făcut-o.

— Nu conta nici dacă o făceai, se apropie el iarăşi de ea. Eram beat şi scos din minţi. Te-am lovit. Mi-ai spus de la bun început că aveam s-o fac.

Tăcu, dar nu-şi luă ochii nici o clipă dinspre faţa ei.

— Cred că ar trebui să afli că în noaptea aceea voiam să te cer în căsătorie.

Văzu şocul umplându-i ochii, înainte ca aceştia să se închidă.

— Când m-am întors de la întâlnirea cu Harry şi am descoperit că plecaseşi, nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat imediat; aşa, mi-era mai uşor să suport realitatea. Mă deschiseseşi, mă obligaseşi să simt din nou, iar acum,

când însemnai totul pentru mine, plecaseşi. Voiam să te lovesc.

Kasey continua să-şi ţină ochii închişi, iar Jordan îi studie faţa, în timp ce vorbea.

— Săptămâni de zile, în acele prime săptămâni de după ce apăruseşi în viaţa mea, mi-am spus că nu mă puteam îndrăgosti de tine. Se întâmplase prea repede. Eram doar atras, intrigat. Dacă n-aş fi fost un asemenea nătâng, poate că nu te pierdeam. Tu mi-ai dăruit totul pe gratis, iar eu am primit, dar mă temeam să-ţi dau prea mult în schimb.

Kasey deschise în sfârşit ochii, privindu-l.

— Chiar şi acum, ne stau prea multe în cale, Jordan. Te rog, nu mai continua.

— Mi-ai spus că ai să mă asculţi. Vei asculta până la capăt.

Îi privi mâinile revenind peste copil. Ceva se sfâşie înlăuntrul lui şi avu nevoie de un moment înainte de a continua.

— După acea ultimă noapte împreună, când ai plecat, am încercat să uit. Mi-am spus că mă minţiseşi. Mi-am spus că jucaseşi un joc. Apoi, mi-am amintit cum te uitaseşi la mine prima oară când mi-ai spus că mă iubeşti. Am înţeles că plecaseşi fiindcă eu nu-ţi dădusem nimic în schimb şi pentru că, atunci când avusesem ultima ocazie, te lovisem.

— Jordan, s-a terminat, începu ea. Nu...

— Am încercat să trăiesc fără tine, clătină Jordan din cap, lăsându-se pe vine în faţa scaunului ei, ajungând amândoi cu ochii aproape la acelaşi nivel. Nu mai rămăsese nici un pic de culoare. Luaseşi toate culorile cu tine. Aşa că te-am urmat.

— M-ai urmat? repetă ea.

— Prima scrisoare pentru Alison venise din Montana. Când am ajuns acolo, plecaseşi de trei zile. Trei zile. Puteau la fel de bine să fi fost trei ani. Nu lăsaseşi nici o adresă. Şi, pentru că închinaseşi o maşină, nu aveam cum

să-ţi dau de urmă. Am început să angajez detectivi, dar apoi mi-am amintit.

Se întrerupse din nou, ridicându-se.

— M-am gândit ce simţeai. Aşa că, în loc să te mai caut, m-am întors şi m-am rugat să-i scrii din nou lui Alison.

Îşi trecu o mână prin păr, retrăind neputinţa şi panica.

— De fiecare dată când scriai, încercam să te prind înainte de a pleca mai departe. O dată, am întârziat doar cu cinci ore. Am crezut că înnebunesc. Ştiam că nu puteam s-o tot părăsesc aşa pe Alison la nesfârşit, nici măcar pentru câte o zi-două. Şi am început să mă gândesc că aveai să te deplasezi încontinuu, mereu cu un pas înaintea mea, până la sfârşitul zilelor. Apoi, a sosit ultima ta scrisoare. Când ai spus că te duci să stai câteva luni cu bunicul tău, Alison a fost extrem de emoţionată. Suportase foarte greu pierderea ta.

Kasey clătină din cap, strângând pumnii.

— Nu.

— Iartă-mă. El îi luă o mână ţeapănă într-a lui. De cum a primit scrisoarea a vrut să plece la tine. A spus că o invitaseşi tu.

— Da, o invitasem.

Kasey îşi retrase mâna. Nu-l putea lăsa s-o atingă, nu acum. Dacă o atingea, niciodată n-avea să mai fie atât de puternică încât să-l alunge.

Jordan îşi privi un moment mâna goală, apoi o vârî în buzunar.

— N-am vrut s-o las iarăşi cu mama mea, nici măcar pentru câteva zile. I-am spus că aveam să venim amândoi.

— Alison e aici? simţi Kasey un surâs luminându-i faţa. Afară?

— Nu.

Jordan îşi înghiţi invidia. Zâmbetul ei era destinat lui Alison, nu lui.

— Am vrut ca mai întâi să te văd numai eu. Trebuia să te văd singur. E la hotel. Are grijă de ea o familie cu doi copii. Spera ca, la întoarcere, să te aduc cu mine.

Kasey clătină din cap.

— Nu pot face asta. Aş dori mult s-o văd dacă o aduci aici.

Jordan simţi un nou junghi de durere. Pierdea şi nu avea nici o putere.

— Bine, dacă asta vrei. Vom profita de restul verii ca să căutăm o nouă locuinţă.

— O nouă locuinţă?

Trebuia să vorbească despre ceva, despre orice, ca să n-o mai preseze. Ca să nu-i mai cerşească.

— Am hotărât, acum câtva timp, de fapt chiar înainte de Crăciun, că Alison are nevoie să iasă din casa aia, să scape de mama mea. Redactasem deja actele ca să-i predau ei casa. Nu avem nevoie de o locuinţă atât de mare. I-am spus lui Alison că vom căuta împreună şi vom încerca să ne stabilim undeva înainte ca ea să reînceapă şcoala.

Era gata să explodeze. Se întoarse din nou spre ea, cu pasiunea vizibilă pe chip.

— Nu-mi cere să plec, acum când te-am găsit, Kasey. Nu-mi întoarce spatele. Nu-mi poţi cere să renunţ la tine, la copilul meu.

— Copilul meu.

Kasey se ridică. Se simţea mai puternică dacă stătea în picioare.

— Copilul nostru, se corectă Jordan, vinovat. Nu poţi schimba asta. Un copil are dreptul să-şi cunoască tatăl. Dacă la mine nu te poţi gândi, gândeşte-te la copil.

— Mă gândesc la copil.

Îşi ridică mâinile la tâmple şi apăsă. Poate i se mai risipea tensiunea.

— Nu m-am aşteptat să vii aici; nu m-am aşteptat, să mă iubeşti. Ştiam ce aveam de făcut.

— Dar am venit, o apucă Jordan blând de umeri. Şi te iubesc.

— Nu, se retrase ea, clătinând din cap. Nu mă atinge.

Îşi acoperi ochii, aşa că nu văzu fulgerul de emoţie dintr-ai lui Jordan.

— Ştiam ce să fac, repetă. Nu-mi pot permite să mă gândesc la tine, nici la mine. Trebuie să mă gândesc la copilul meu. Nu pot să risc, când e vorba de copilul meu.

— Să rişti...? începu Jordan, dar Kasey trecu peste cuvintele lui.

— N-am să-l las să fie expediat de pe o Coastă pe alta. Va şti unde îi e locul. Nimeni nu va trage de el. Nu accept. Nu şi de data asta; de data asta, eu hotărăsc.

Începuse să suspine, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Jordan nu găsea nici o cale de a o linişti.

— E copilul meu, nu o proprietate pe care o putem tăia pe mijloc. Ar putea încerca să mă atace prin intermediul copilului. Ar putea încerca să mi-l ia. Te-am pierdut pe tine, am pierdut-o pe Alison, dar copilul ăsta nu-l pot pierde. Aş muri. Mama ta nu va pune mâinile pe copilul meu!

— Ce tot vorbeşti?

Uitând de sine, Jordan o apucă de coate, trăgându-i mâinile de pe ochi.

— Ce spui?

Kasey nu răspunse. Respira sacadat. Nu ştia ce spusese.

Ochii lui Jordan se îngustară ca două fante.

— A avut mama vreo legătură cu plecarea ta?

Kasey dădu să scuture din cap, dar privirea lui o opri.

— Habar n-ai să minţi... aşa că nu încerca. Ce ţi-a spus? Ce-a făcut?

Când ea nu-i răspunse, Jordan îşi impuse să fie calm. În ochii lui Kasey se ivise din nou teama, dar de dată astă ştia că nu el era cauza.

— Îmi vei spune exact ce s-a întâmplat între noi.

— O idee foarte bună, interveni doctorul Brennan, intrând pe uşa din faţă.

Jordan aruncă o privire, dar nu dădu drumul braţului lui Kasey. Acum, nimeni n-avea să-l mai împiedice să afle adevărul.

— Nu e nevoie să iei ciomagul, fiule, îi spuse Brennan lui Jordan, amuzat. I-am spus că asta ar fi trebuit să facă încă de când a venit acasă, acum două luni.

— Pop, nu te băga.

— „Nu te băga," înălţă Brennan sprâncenele spre nepoata lui. De când te ştiu ai fost obraznică.

— Pop, te rog, îşi smulse Kasey braţele din strânsoarea lui Jordan. Nu trebuie să te amesteci.

— Ba pe dracu' tună bătrânul. Omul ăsta are dreptul ştie ce s-a întâmplat pe la spatele lui. S-a terminat cu pasienţele, Kasey. I-am servit şi lui cărţi.

Kasey cătină din cap, apropiindu-se de bunicul ei.

— Alison.

— Va avea grijă de Alison, Kasey. Orice nătărău şi-ar da seama. Îi spui tu sau îi spun eu?

— Spuneţi-mi dumneavoastră, i se adresă Jordan direct doctorului Brennan. Vreau să aud fără ocolişuri.

— Logic. Stai jos, Kasey, şi ţine-ţi gura, ordonă bunicul ei.

— Ba nu, n-am să…

— Kathleen, şezi!

Tonul lui o făcu să-şi înalţe bărbia, dar experienţa de-o viaţă o făcu să se supună.

— În regulă, Jordan, începu doctorul. S-ar putea să nu fie uşor de auzit. Vrei să iei loc?

— Nu, se răsti Jordan, apoi se reculese. Nu, mulţumesc.

— Eu, da, îmbătrânesc.

Doctorul Brennan se aşeză.

— Mama ta a pus-o pe Kasey în situaţia de a alege. Aş trage concluzia că e o excelentă judecătoare de caractere

şi probabil a ştiut ce hotărâre avea să ia Kasey. Propria ei fericire, sau a ta şi a lui Alison.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Atunci, cel mai bine e de-a dreptul. Mama ta a ameninţat că te dă în judecată pentru custodia asupra lui Alison, dacă nepoata mea nu-şi face bagajele şi nu pleacă imediat.

— Judecată pentru...

Jordan îşi trecu iarăşi mâna prin păr.

— E o nebunie. N-o vrea pe Alison şi, în orice caz, n-ar avea nici un temei pentru proces.

— Am spus că e o bună judecătoare de caractere, îşi privi doctorul Brennan nepoata.

Încruntându-se, Jordan îi urmări direcţia ochilor. Simţi că i se risipeau puterile:

— O, Doamne!

Îşi frecă faţa cu mâinile, într-un gest de oboseală.

— Presupun că a aflat despre trecutul lui Kasey. Ar fi trebuit să apeleze la mine, îi spuse el încet doctorului. Niciodată n-aş fi lăsat-o pe mama să scape cu o asemenea ameninţare. Trebuia să vină la mine.

— Exact, încuviinţă doctorul Brennan. Dar n-a vrut să-şi asume riscul împreună cu doi oameni pe care-i iubea. Mama ta a ameninţat că intentează acţiune în temei de conduită imorală.

— Pop.

Cuvântul fusese doar o şoaptă sleită.

— Totul, Kasey, totul odată.

Şi, se întoarse el din nou spre Jordan:

— S-a oferit s-o plătească. Asta a fost singura ei greşeală de calcul.

Deasupra chiuvetei din bucătărie se afla o fereastră cu vedere spre munţi. Jordan se duse în faţa ei şi privi afară.

— Mi-e greu să spun ceva.

Avea glasul încordat şi răguşit.

— Ştiam că e capabilă de multe, dar n-aş fi crezut-o în stare de aşa ceva. Vă mulţumesc că mi-aţi spus.

Credea că simţise toată furia de care era în stare, toată durerea suportabilă. Se înşelase. Acum nu mai era sigur ce însemna absolutul.

— Voi discuta cu mama mea, domnule doctor Brennan, puteţi fi sigur.

— Sunt sigur.

După ce aruncă o privire spre Kasey, bunicul ei se ridică.

— Am de stropit grădina.

Ieşi, iar în bucătărie se lăsă tăcerea.

Kasey trase adânc aer în piept. Totul ieşise la iveală, totul. Mai erau foarte puţine de spus.

— Fac un ceai.

Ridicându-se, merse să pună ibricul pe foc.

— Kasey, nu pot nici să spun, nici să fac ceva care să dreagă cele întâmplate.

— N-a fost vina ta, Jordan, şi nu ţie îţi revine să le dregi.

Întinse mâna într-un dulap de deasupra.

— E ceai de plante. Pop mi-a tăiat porţia de cafeină.

— Kasey, te rog, stai locului un minut.

Kasey se opri, întorcându-se cu faţa spre el. Jordan îşi pregăti cuvintele. Trebuia să spună totul repede şi să iasă, cât timp se mai putea ţine pe picioare.

— Mai întâi, îţi promit, mama mea nu se va apropia niciodată de copilul nostru… al tău.

Simţi durerea clocotindu-i în stomac, când renunţă la drepturile lui.

— Nu voi avea nici o pretenţie. Am să-ţi ofer sprijin financiar, dacă-l accepţi. Am să înţeleg, dacă nu vrei.

— Jordan…

— Nu, încă nu spune nimic.

Ştia că trebuia să termine repede.

— Copilul e al tău, complet al tău; accept asta. Ai cuvântul meu că nu voi veni niciodată cu vreo revendicare. Ştiu cât de mult înseamnă Alison pentru tine. O las la tine

câteva zile, dacă vrei, în timp ce eu mă întorc să rezolv cu mama mea.

— Nu contează, Jordan...

— Pentru mine contează! ridică el o mână, ca pentru a nu-şi pierde controlul. Când găsesc o locuinţă pentru noi şi ne instalăm, îi voi trimite bunicului tău adresa. Şi aş dori să aflu când se naşte copilul şi că eşti bine.

Cuvintele lui schimbau totul. Ceea ce păruse logic cu o oră în urmă, se vădea acum absurd. Oamenii care se iubesc trebuiau să stea împreună.

— Jordan, începu ea, după care scoase un sunet slab şi-şi apăsă mâna pe o parte a abdomenului.

— Ce e? o apucă Jordan de braţe, în panică. Ai dureri? Copilul? O, Doamne, nu trebuia să vin aici! Nu trebuia să te tulbur aşa. Îl chem pe bunicul tău.

— Nu e nevoie, îi zâmbi Kasey. Copilul dă din picioare, atâta tot. E foarte activ.

Jordan îşi coborî privirea. Încet, ridică mâna şi-şi depuse palma pe umflătura pântecului ei. Dedesubt, viaţa palpita cu nerăbdare. Îl năpădi cea mai simplă uimire. Acolo, înăuntru, creştea o parte din el însuşi. O parte din Kasey. Ei doi creaseră o fiinţă omenească. Aproape că putu simţi conturul unui picioruş, când acesta îl lovi în palmă. Când Jordan ridică ochii spre ea, Kasey îi văzu unduindu-se de emoţie, ameţiţi de uimire. Zâmbi şi îşi puse mâna peste a lui.

— Ar trebui să-l simţi când îl apucă de-a binelea.

Durerea îl potopi dintr-o dată, alungându-i culoarea din obraji. Acela avea să fie primul şi ultimul său contact cu copilul lui. Ultimul prilej când o atingea pe femeia iubită. Kasey observă schimbarea, înainte ca Jordan să se întoarcă pentru a porni spre uşă.

„Nu-l lăsa să plece," strigă inima la ea. „Nu fii proastă. Este riscant," îi aminti mintea. „Pentru tine, pentru voi toţi, asumă-ţi riscul," stăruia inima. „Eşti destul de puternică. Toţi sunteţi destul de puternici."

— Jordan, îl strigă, înainte de a ajunge la uşă. Nu pleca.

Când el se întoarse, Kasey ajunsese la jumătatea distanţei dintre ei.

— Avem nevoie de tine.

Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Am nevoie de tine.

Jordan ar fi vrut să ia ceea ce-i oferea, dar se abţinu.

— Kasey, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu vreau...

— Of, taci şi sărută-mă. Au fost prea multe vorbe. A trecut prea mult timp.

Îi găsi gura, apoi îi auzi geamătul scăzut de uşurare.

— Te iubesc, începu el să-i îngroape faţa. sub sărutări. Niciodată nu va mai trece o zi fără să mă auzi spunând asta. Te iubesc.

— Sărută-mă cu adevărat, murmură ea, încercând să-i oprească gura prădalnică. N-ai să spargi copilaşii.

O strânse la piept, pierzându-se în gustul ei. Era a lui - în sfârşit, complet a lui.

— Copilaşii? repetă el deodată, îndepărtând-o puţin. Copilaşii?

— Nu ţi-am spus că sunt doi?

Jordan îşi scutură capul şi râse scurt, uimit.

— Nu.

Râse din nou şi o îmbrăţişă strâns. Simţea vieţile dinăuntrul ei mişcându-se şi întinzându-se.

— Nu, nu mi-ai spus. Cum am putut trăi fără tine mai mult de o jumătate de an? Aia n-a fost viaţă, îşi răspunse el singur la întrebare. Abia acum am început să trăiesc din nou.

Îi aplică un sărut febril, ca şi cum ar fi putut umple şase luni de goliciune cu o singură îmbrăţişare. Apoi, o desprinse iarăşi de el, cu o privire intensă.

— Cu obligaţii, de data asta, îi spuse. De data asta vreau obligaţii, Kasey.

— Pentru amândoi, încuviinţă ea şi i se repezi la piept.

EPILOG

Focul care vuia în cămin încălzea comod living room-ul. Afară era o zăpadă de şaizeci de centimetri şi continua să ningă. Kasey strecură un cadou de ultim moment sub pomul de Crăciun, apoi se retrase să-l admire. Şiragurile de popcorn îl învăluiau cruciş de jos şi până-n vârf. Zâmbi, amintindu-şi haosul din bucătărie, în seara când le făcuseră. Haosul îi aducea aminte de unul dintre lucrurile ei favorite.

Aplecându-se, începu să se joace cu o cutie care avea numele ei pe o etichetă.

— Trişezi? întrebă Jordan din uşă, iar Kasey se îndreptă la loc grăbită.

— Fii sigur că nu.

Aşteptă până când Jordan străbătu odaia şi o cuprinse cu braţele.

— Adulmecam doar. Adulmecatul nu înseamnă trişare. Ba chiar se cere, de Crăciun.

— Asta-i analiza ta intelectuală, doctore Taylor? îşi frecă el nasul de gâtul ei, găsindu-şi locul favorit.

— Categoric. Cum merge cartea?

— Perfect. Am un personaj principal fascinant.

O împinse puţin, ca s-o vadă mai bine. Era radioasă. Oare Ajunul Crăciunului o făcea să strălucească astfel?

— Te iubesc, Kasey, o sărută el tandru. Şi sunt mândru de tine.

— Pentru ce?

Kasey îşi împreună mâinile pe după gâtul lui, surâzătoare.

— Prefer complimentele concrete.

— Pentru că ţi-ai luat doctoratul, creşti o familie, întreţii un cămin.

— Desigur, le-am făcut singură pe toate.

Zâmbind, îi cuprinse faţa în palme.

— Jordan, eşti teribil de dulce. Mor după tine.

Şi îl trase spre ea până când gurile li se întâlniră.

Fu necesar doar un moment, pentru ca sărutarea să se înfierbânte. Erau înlănţuiţi strâns, uniţi unul cu celălalt. Plăcerea blândă şi pasiunea fierbinte se contopeau.

— Ninge, murmură Jordan.

— Am observat, oftă încet Kasey, în timp ce buzele lui îi mângâiau gâtul.

— Avem lemne destule.

— Le-ai tăiat minunat. Întotdeauna sunt impresionată.

Îi trase capul înapoi atâta cât să-i ajungă la gură cu gura ei.

— Mai ţii minte fantezia despre care am vorbit în Ajunul Crăciunului, acum doi ani?

— Mmm, se îndesă şi mai aproape Kasey. Înzăpeziţi, murmură ea. Cu lemne, vin şi unul cu celălalt.

Cockerul spaniel năvăli în cameră, urmat de doi ţânci care tropăiau.

„Fugi pe viaţă şi pe moarte," spuse Kasey în sinea ei, zâmbind, cu capul rezemat pe umărul lui Jordan.

— Bryan, Paul, veniţi imediat aici, se repezi şi Alison, pe urmele lor. Ştiţi că n-aveţi voie să-l hărţuiţi pe Maxwell.

Oftă, clătinând din cap, în timp ce gemenii se prăbuşeau pe covor, strângând câinele între ei.

Jordan îi privi pe copii cum îl adorau zgomotos pe nefericitul câine. Strânse mai cald cu braţul umerii lui Kasey.

— Sunt fermecători, murmură el. Întotdeauna sunt uimit să văd cât de perfect de fermecători sunt.

— Şi de manieraţi, observă Kasey, în timp ce Bryan îl îmbrâncea pe Paul în lături ca să apuce mai bine câinele de gât.

Alison se repezi să-i despartă.

Jordan râse trăgându-i iarăşi capul spre el.

— În legătură cu fantezia aia...

— Ne întâlnim la miezul nopţii, şopti ea. Aici.

— Tu aduci vinul, eu aduc lemnele.

— S-a făcut.

Copiii deveneau tot mai zgomotoşi, iar Kasey ştia că orice conversaţie privată avea să devină în curând imposibilă. În plus, voia să intre şi ea în joc.

— Mai e ceva, adăugă, adresându-i unul dintre surâsurile ei nevinovate.

Jordan o privi nedumerit, după care îi apropie gura de a lui.

— Vom mai avea un copil, îl anunţă ea. Sau doi, izbuti să mai spună, înainte ca gura lui s-o amuţească.

SFÂRŞIT

versiune eBook [1.0]
sept 2018

NB: *Aşa cum am precizat în nota nr. 2, inserez aici textul în limba engleză corespunzător paginilor lipsă din cartea scanată tradusă în româneşte*:

"Absolutely. Snuggle down." When Alison obeyed, Kasey slipped into bed beside her.
"Are you going to stay with me?" Her voice was small and amazed.
"For a little while." She drew the child against her and felt warm. "About those kangaroos."
"Kasey."
"Hmm?" She looked down to find Alison's solemn brown eyes on her. "I love you." Here it was, Kasey realized. Without condition, without demand. Pure love. Until that moment she hadn't known just how much she had needed it. "I love you, Alison. Close your eyes."
Jordan stood in the doorway and looked down on the two sleeping figures. Alison's head rested in the crook of Kasey's shoulder. He had lost track of the time as he stood there, captivated by the picture they made. Each was turned into the other as if they had found something they had been looking for.

They both belong to me, he thought, surprised by the warmth that flooded through him. They had both loved him, and he had been blind to it. Now that he knew, what was his next move? Love wasn't as simple as Kasey had told him. He thought about the way they had looked at him —Alison, stunned and hoping; Kasey, exposed and frightened. Walking over to the bed, he watched them sleep. Bending over, he moved Alison gently. She stirred once and then was still, deep in a child's sleep. Carefully he lifted Kasey into his arms. She murmured something, wrapped her arms around his neck and settled into his shoulder. There was something in the trust of the gesture which aroused him more than a planned seduction. He

turned to carry her through the connecting doors. Kasey's eyes opened slowly to stare at him.
"Jordan?" She was disoriented, and her voice was thick with sleep.
"Kasey." He kissed her brow. How could she go from innocent to striking by merely opening her eyes?
"What are you doing?"
"Trying to decide whether to take you to your room or mine." He paused at the doorway of her room. "Why were you in Alison's bed?"
"Spiders." Kasey remembered and tried to clear her head.
"I beg your pardon?"
"She had a nightmare." She sighed. Kasey had never been one to wake up on a bounce. "What were you doing in there?"
"I've started to look in on her at night. Something I should have been doing long ago." With a smile, Kasey touched his cheek. "You're a nice man, Jordan. I wasn't certain," She yawned and rested against his shoulder again. "You can put me down anytime." With barely any effort at all, she could have been fast asleep again.